

Hắc Tích Dịch

Contents

Hắc Tích Dịch	1
1. Chương 1: Quyết Đấu	2
2. Chương 2: Mộc Mỹ Nhân	8
3. Chương 3: Thủy Nguyệt Quan Âm	14
4. Chương 4: Hắc Miêu	24
5. Chương 5: Ma Thủ	32
6. Chương 6: Quỷ Ảnh	38
7. Chương 7: Ngự Biển	47
8. Chương 8: Ma Huyết	52
9. Chương 9: Tích Dịch Hồn	59
10. Chương 10: Địa Ngục Trần Gian	65
11. Chương 11: Tử Trúc	74
12. Chương 12: Hồng Y	81
13. Chương 13: Sĩ Nhân	89
14. Chương 14: Tượng Trung Nhân	95
15. Chương 15: Đoạt Mệnh Khoái Dao	98
16. Chương 16: Nan Đề	105
17. Chương 17: Địa Đạo	109
18. Chương 18: Dược Trị Bất Tử Bệnh	114
19. Chương 19: Chân Tướng	121
20. Chương 20: Quan Trung Quan	132
21. Chương 21: Ma Quỷ	137
22. Chương 22: Tình Sầu Hận Càng Sâu	140

Hắc Tích Dịch

Giới thiệu

Những giọt lệ trong mắt Đinh Hạc cũng bị gió lau khô rất nhanh. Một con người không biết dứt bỏ c

1. Chương 1: Quyết Đấu

Hoàng hôn.

Tây phong từng đợt lạnh se, thu diệp trút.

Tư Mã Nộ ngang tàng đứng dưới gốc cây, tà ào choàng không ngớt tung bay, nhìn xa xa cả người như cũng đang bay trong gió.

Đồi núi chập chùng, duy nhất một cội cây. Đất trời mênh mông, cũng chỉ cô độc một bóng người.

Gió thổi xào xạc. Cảnh vật hoang vắng đến thê lương.

Cách hần bảy trượng, con ngựa đang đi lại chậm rãi. Toàn thân ngựa một màu đỏ au, không có lấy một sợi lông tạp sắc. Tuần mã nhất trung ngàn vạn, giờ cũng mang vẻ mệt mỏi buồn xuôi.

Tư Mã Nộ đã cấp tốc phi ngựa đến đây, vừa tới nơi lại cấp tốc quất roi đuổi ngựa đi, bởi hần biết vài khắc nữa, cơ hội sống của hần không còn lấy đến một phần.

Nhưng tuần mã linh tính như người, mới chạy được mười trượng đã đứng lại, chàng ràng không đi, dường như cũng không nhân tâm để chủ nhân ở lại một mình chờ thần chết tới.

Tư Mã Nộ không còn để ý đến con ngựa, mãi lúc nghe tiếng hí mới quay đầu lại. Chỉ nhìn một lần, rồi quay phắt người đi, bởi hần không muốn bị phân tâm.

* * * * *

‘Khoái Dao’ Tư Mã Nộ tung hoành giang hồ đã mười năm, từ trước tới nay vẫn chưa hề gặp đối thủ.

Nhất chi đại đạo ‘Truy Phong Kiếm’ Độc Cô Nhạn, nhất kiếm truy phong, kiếm pháp khinh linh danh trấn Lương Hà, nhưng gặp Tư Mã Nộ không xuất được đến chiêu thứ tư. Mới ba chiêu đã bị hần chém bay đầu bởi một đao duy nhất.

Bằng hữu giang hồ Lương Hà không ít người cho rằng thanh Khoái đao của hần đã vô địch thiên hạ.

Mỗi lần nghe thầy điều này, Tư Mã Nộ chỉ cười nhạt. Người khác có thể không biết đao của hần nhanh đến mức nào, nhưng tự hần lại biết. Hơn nữa hần còn biết đao của mình tuyệt đối không phải là vô địch trong thiên hạ.

Chỉ là hần chưa có dịp giao phong với một cao thủ thực thụ mà thôi.

Việc chưa được nếm thử mùi vị giao phong này rốt cuộc là may hay không may? Tin rằng không ai có thể trả lời thỏa đáng.

Nhưng Tư Mã Nộ tin rằng sớm hay muộn dịp này sẽ đến.

Mười năm phiêu bạt giang hồ, tuy chưa chạm trán với cao thủ thực thụ, nhưng Tư Mã Nộ đã được biết những người như vậy.

Riêng vùng Lương Hà, đã có bốn người.

Đỗ Lôi, Song Phủ Khai Sơn.

Đinh Hạc, Nhất Kiếm Câu Hồn.

Tiêu Lập, Tam Thương Truy Mệnh.

Long Phi, Nhất Kiếm Cửu Phi Hoàn, xuất đạo chưa được ba năm, danh tiếng đã vượt trên ba người trước.

Tư Mã Nộ chưa được mục kích võ công Long Phi, nên với võ công của con người này, một chút kiến thức cũng không dám nhận là có.

Nhưng đối với Đỗ Lôi, Tư Mã Nộ lại hiểu rất rõ ràng, bởi hắn quen Đỗ Lôi đã tám năm.

Khi hai rìu Đỗ Lôi vung lên, phong vân biến sắc. Rìu dờ khỏi tay, có thể lấy đầu người trong vòng mười trượng dễ như trở bàn tay.

Tư Mã Nộ đã ba lần chứng kiến Đỗ Lôi phóng rìu giết người. Hắn biết rõ võ công của Đỗ Lôi nhưng riêng phép phóng rìu của người này, Tư Mã Nộ mười phần không hiểu được lấy bốn phần.

Thế mà ba tháng trước, Đỗ Lôi đã ô hô ai tai dưới kiếm Long Phi.

Cho nên, đối phó với Nhất Kiếm Cửu Phi Hoàn, Tư Mã Nộ không nắm chắc lấy một phần thắng. Nhưng hắn vẫn hẹn Long Phi đến dốc Đoạn Trường quyết một trận thư hùng.

Bởi hắn với Đỗ Lôi là anh em. Đỗ Lôi không người thân thích, chỉ có Tư Mã Nộ là anh em kết nghĩa.

* * * * *

Triền núi vốn vô danh. Mười hai năm trước, ‘Ma Dao’ Chu Vạn Tiểu quyết chiến với ‘Kiếm Thần’ Công Tôn Hạp trên sườn núi, kiếm đứt đao gãy, ruột gan đứt lìa từng khúc, vậy nên mới có tên Đoạn Trường pha (Độc Đứt Ruột).

Tư Mã Nộ chọn nơi này quyết đấu với Long Phi không phải là không có lý do.

Cuộc chiến năm đó, đao gãy kiếm gãy, Chu Vạn Công Tôn hai người đều mạng vong. Trận đấu hôm nay, không thắng cũng mong đồng quy tự tận.

Mười hai năm trước, hẹn nhau lúc hoàng hôn. Mười hai năm sau, Tư Mã Nộ cũng chọn hoàng hôn làm thời gian quyết đấu.

Bây giờ, đã là hoàng hôn!

* * * * *

Gió lạnh thổi tung tà áo. Tư Mã Nộ lại nghe nóng trong lòng.

Giữa âm thanh xạc xào của gió bỗng vọng lại tiếng chim đập cánh. Tư Mã Nộ ngừng đầu nhìn lên.

Một con quạ nương theo luồng thu phong, chấp chới bay đến, trông thấy tàng cây, bỗng “quạc” lên một tiếng, làm người đứng dưới gốc cây phải động dung nhú mày.

Trong con mắt dân gian, quạ là loài chim xui, tiếng kêu không báo trước điềm gì tốt lành.

Không thấy Tư Mã Nộ vung tay, thanh đao đã như chớp xuất ra, luồng đao sáng loáng. Hắc điều đang bay cách hai trượng hơn, bỗng như tự nhiên tách thành hai mảnh.

Đao pháp kinh nhân!

* * * * *

Máu chưa rơi, đao đã trở lại nằm yên trong vỏ!

Dưới chân triền núi bỗng vọng lên tiếng ngựa phi. Tư Mã Nộ đưa mắt nhìn xuống. Từ sườn núi, ngựa tung vó như bay lên. Kỵ sĩ áo gấm, bạch mã trắng tuyền.

Người ngựa dừng cách Tư Mã Nộ ngoài ba trượng.

Cầm y nhân trên lưng ngựa xoay người, thông thả bước xuống.

Chỉ thấy đó là một thanh niên chừng hai bốn, hai lăm, cao trên bảy thước, mắt sáng như sao, cương nghị hào hoa, hông trái mang một thanh kiếm dài khác thường.

Kiếm vốn là công cụ sát nhân, bên cạnh con người này, một chút cũng không làm người ta thấy sợ, bởi nhìn qua, phong tư thanh niên thật mang một vẻ khả ái dễ gần. Ngay lúc này, khuôn mặt anh tuấn vẫn tươi cười rạng rỡ.

Nhìn kỹ một chút mới thấy vẻ sâu sắc thâm trầm sau vẻ ngoài hiền lành của thanh niên. Con người này, lúc nổi giận mới thật khó lường.

Cho đến nay chàng mới nổi giận có bảy lần!

Trong bảy lần đó chàng đã giết hai mươi tám người.

Lần nhiều nhất, một hơi một kiếm chín người, “Liên Sơn cửu độc”, bá đạo tề danh, hai mươi năm không từ một tội ác.

Lần ít nhất, chỉ là một người. Sự việc đã ba tháng rồi.

Người bị giết chính là Đỗ Lôi.

Tư Mã Nộ mặt hiện vẻ tức giận, nhìn chăm chăm vào mặt thanh niên, đột nhiên cười nhạt một tiếng, thốt: “Long Phi?”

“Tư Mã Nộ?” Long Phi hỏi lại.

“Đúng”!

“Đã làm phiền”.

“Thật đúng hẹn”! Tay phải Tư Mã Nộ đã nắm chắc chuôi đao nhưng lại buông ra, “Thiết nghĩ người đến đây đã mệt mỏi không ít, nghỉ một lát rồi hẵng nói...”

“Từ trước tới nay, Tư Mã Nộ đều không dễ dãi với ai như vậy, thật là hảo hán” - Long Phi thả dây cương, bạch mã từ từ bước đi.

Long Phi chấp tay lưng thững đi lại quanh gốc cây rồi trở lại chỗ cũ, ánh mắt đột nhiên nhìn xuống chỗ con quạ bị giết, nhẹ gật đầu: “Đao pháp thật lợi hại”.

Tư Mã Nộ lạnh lùng: “Đã quá khen”.

Long Phi thông thả lại gần cách đối phương hai trượng, “Người hẹn tôi đến đây quyết đấu vì tôi đã giết Đỗ Lôi?”

Tư Mã Nộ ngắt lời: “Đỗ Lôi vốn là anh em kết nghĩa của ta”.

“Ta biết”.

“Biết thì tốt”.

“Người biết tại sao ta giết Đỗ Lôi không?” - Long Phi nhẹ nhàng thốt - “Bởi Đỗ Lôi đã tàn sát Trần Viễn tiêu cực. Hai mươi tám người chỉ có ba người may mắn thoát chết”.

“Rất thẳng thắn”.

Sắc mặt Long Phi trầm xuống: “Những gì ta nói, đều là tự đáy lòng”.

Tư Mã Nộ vặn lại: “Trần Viễn tiêu cực có quan hệ gì với người?”

Long Phi nghiêm giọng: “Người thiên hạ quản chuyện thiên hạ”.

“Một hảo nhân chuyên quản chuyện thiên hạ!” Tư Mã Nộ giữa mặt cười lớn.

Giọng Long Phi càng trầm hơn: “Lúc ta tới nơi đã có mười tám người chết dưới rìu gã ta, ta đã hét dừng tay nhưng gã vẫn còn cố giết thêm bốn người. Nếu ta không rút kiếm, ba người còn lại cũng không thoát chết”.

Tư Mã Nộ lặng thinh.

Long Phi tiếp lời: “Hai mươi hai tiêu sư chết dưới rìu Đỗ Lôi, không ai dám ra tay ngăn cản”.

Tư Mã Nộ cắt ngang: “Sự việc lúc đó ta không rõ, cũng không muốn hiểu rõ”.

Long Phi nhú mày.

Tư Mã Nộ gần giọng: “Ta chỉ biết một điều, giết Đỗ Lôi chính là người”.

Long Phi thành khẩn nhìn đối phương: “Tư Mã Nộ, ta biết người xuất thân từ chốn lục lâm. Mười năm nay đồng tiền người có ít nhiều gì cũng đều bắt mình, nhưng người chưa hề lạm sát người vô tội”.

“Không biết người có biết một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

Tư Mã Nộ gần từng chữ: “Tám năm trước, nếu Đỗ huynh không liều mạng tương cứu, Tư Mã Nộ ta đã chết dưới tay Nhất Kiếm Truy Hồn”.

Giữa hai người, không khí như càng trầm xuống.

Tư Mã Nộ lại gần giọng: “Người xem, ta có phải loại người vong ân bội nghĩa không?”

Long Phi gật đầu: “Cho nên hôm nay anh hẹn tôi đến quyết một trận sinh tử?”

“Một trận chiến sinh tử, không có sự lựa chọn nào khác!”

Long Phi khẽ thở dài.

Tay phải Tư Mã Nộ nắm chắc chuôi đao, rút nhanh ra khỏi vỏ.

Tiếng loảng xoảng như chớp giạt sấm vang, gió mây cũng dường như biến sắc.

* * * * *

Mặt trời đỏ ối đã xuống nửa ngọn núi phía xa, ráng chiều trông như màu máu, tây phong ào ạt.

Long Phi cũng thét lớn, bật nhanh trường kiếm.

Kiếm khác thường, bao cũng khác thường. Trên bao đính chín kim hoàn, kiếm xuất, cửu hoàn cũng leng keng không dứt. Hoàn sáng lấp lánh, kiếm càng sáng hơn, kiếm thanh như tiếng long ngâm bất tận.

Ánh mắt Tư Mã Nộ chùng xuống: “Hảo kiếm! Cho ta hỏi kiếm danh tính là gì?”

Long Phi lắc đầu.

“Đáng tiếc, kiếm tốt như vậy lại vô danh”.

Long Phi nhìn đao Tư Mã Nộ, khẽ gật đầu: “Còn thanh đao này ắt hẳn không phải là vô danh?”

Tư Mã Nộ kiêu ngạo chậm rãi: “Kinh Khốc”.

Long Phi gật đầu: “Đao tốt, danh cũng tốt”.

“Thế thì hãy xem đao!” - Tư Mã Nộ bỗng gầm lên vang động, đao khí bức người nhằm thẳng ngực Long Phi bổ tới.

Tiếng kim thiết chạm nhau phá tan bầu không khí, lá rơi lá tả xoay tròn trên mặt đất. Long Phi không né tránh, vung kiếm đỡ thẳng vào luồng đao quang.

Đao kiếm giao tranh, bảo khí kim thiết chạm nhau ngân lên từng hồi như tiếng chiêng ngọc khuê loạn. Một chiêu bảy thức, một thức bảy biến, mỗi chiêu bảy bảy bốn chín đao, dập dồn, ào ạt như sóng triều. ‘Khoái Đao’ Tư Mã Nộ quả thật danh bất hư truyền, nhưng bằng ấy đao thức vẫn không làm gì nổi Long Phi.

Hết một chiêu, hai người đều bật ngược lại nửa trượng.

Tay trái Tư Mã Nộ trầm xuống, thanh đao quét lên, lập tức nhiều hạt nước chảy ra từ lưỡi đao trắng xóa như tuyết.

Không phải máu, mà là mồ hôi từ bàn tay đao thủ. Mùong tượng chiêu đao vừa rồi hẳn đã dốc tận sức mình.

Long Phi bắt kiếm quyết, kiếm áp vào tận chân mày rồi từ từ hạ xuống.

Lá cây rơi lá tả giữa hai người, mỗi chiếc lá đều bị đao kiếm cắt thành hàng trăm mảnh vụn.

Thu diệp đỏ sẫm, rơi như cơn mưa máu giữa hai người.

* * * * *

Huyết diệp vũ chưa tan, Tư Mã Nộ đã lại vung đao, lưỡi đao quay tít phát ra một lúc một trăm bốn mươi nhát.

Long Phi sáng khoái gầm lên, một kiếm nghìn mũi tỏa ra bốn phía, nghiêm mật bội phần.

Cửu hoàn vẫn nằm yên, thủy chung chàng không hề chậm tới.

Cho dù Tư Mã Nộ xuất đao nhanh cỡ nào, một đao có thể biến thành bảy bóng, người một thân dường như hóa làm ba, Long Phi vẫn tỏ ra nhanh hơn một sát na.

Tư Mã Nộ làm sao lại không nhận ra điều đó, liền rít lên một tiếng, bộ pháp thay đổi, đao pháp cũng cải biến, đao xoay theo thân quần thành một vòng tròn.

Những mảnh vụn lá đang rơi lả tả bỗng như dừng lại rồi bị hút theo đao khí, quần quanh thân đao. Xung quanh Tư Mã Nộ lập tức sinh ra nhiều vòng xoáy mù đỏ máu.

Long Phi buột miệng: “Hoàn phong thập tam trăm”. Chữ “hoàn” vừa ra khỏi miệng, thân hình đã vọt lên không trung.

Chữ “trăm” chưa dứt, người đã ở trên cao ba trượng.

Tư Mã Nộ cũng vội vàng phóng lên, người cùng đao quần thành vòng xoáy đuổi chém Long Phi. Đao mang theo một vòng đỏ máu, một vòng phút chốc biến ra bảy vòng, những tiếng vi vút rợn người phát ra không dứt. Chỉ một thể đao xoay tròn nhưng lại hiểm hóc hơn một trăm bốn mươi đao vừa nãy bội phần. Người và đao dường như đã nhập làm một, khinh linh như lá bay, nhanh mạnh hiểm trá. Chính là thất trăm trong “Hoàn phong thập tam trăm” mà Tư Mã Nộ đã dựa vào để tề danh giang hồ.

Long Phi thân hình còn lưng chừng trên cao, bỗng xoay ngang dọc như không còn trọng lượng, chém lại ba kiếm, đón ba đao, lại chém tiếp một kiếm, lật ngược lại, đã hạ mình an toàn trên một cành phong.

Tư Mã Nộ gầm lên, người đao cùng xoay chuyển, chém xuống cành cây. Chỉ một tiếng soạt, cành cây dưới ánh đao đứt thành hai đoạn.

Long Phi bám vào cành cây trượt xuống. Tư Mã Nộ cũng nhanh chóng trăm người chém ra ba đao liên tiếp. Cả ba đao đều trượt vào khoảng không.

Lại mười một chiêu đao của Tư Mã Nộ xuất ra, cây phong duy nhất trên triền núi trong chốc lát biến thành muôn ngàn đoạn mộc tàn, cành lá vụn nát như vừa qua một cơn bạo lốc.

Thân hình Long Phi đảo điên trong cơn cuồng đao. Một kiếm ba chiêu, một chiêu ba thức liên hoàn chín kiếm, đỡ gạt hết mười một đao của Tư Mã Nộ.

Thế đao thứ mười hai, hai người cùng lúc dừng lại. Tư Mã Nộ như tắm trong mồ hôi, đầu Long Phi cũng mồ hôi nhễ nhại.

Trong mắt Tư Mã Nộ đã hiện lên vẻ thê lương.

Lời hắt thốt ra, thoát cũng thành thê lương không kém: “Hãy đỡ thêm một đao của ta”. Vừa dứt lời, đao đã chém ra. “Hoàn phong thập tam trăm” thế cuối cùng vô cùng từ tốn, đao khí rần rạt làm không khí như cô đặc lại. Ánh mắt Long Phi cũng như lạc đi, thần thái ngưng đến độ chết, thanh kiếm trong tay cũng từ từ đâm ra.

Đao xuất được một nửa, Tư Mã Nộ bỗng hét lớn, thế đao đang từ tốn đột nhiên thay đổi, thanh đao rung mạnh biến thành mười ba bóng chém sang phía Long Phi. Chàng cũng nhanh như chớp biến chiêu, hóa ra mười ba kiếm ảnh nghinh tiếp đao của Tư Mã Nộ. Một chuỗi âm thanh kinh dị phát ra, mười ba đốm lửa trắng xanh như lân tinh lóe lên giữa hai người.

Lửa tắt, mười ba đao trở lại một đao, vẫn không ngừng chém vào yết hầu Long Phi.

Chàng trượt người vung kiếm gạt phẳng lưỡi đao, rồi biến chiêu thành một đường kiếm không ngờ, nhằm cổ tay cầm đao của Tư Mã Nộ đâm tới.

Mũi kiếm chưa chạm tay, kiếm khí đã lạnh rát thịt da. Tư Mã Nộ lại gầm lên, lật cổ tay xoay đao kịp quay lại đỡ vào thân kiếm. Đường kiếm dạt ra, nhưng những xoáy kiếm vẫn xoắn xít nơi cổ tay hắn. Tư Mã Nộ biến chiêu liên tục, bảy lần, rồi lại bảy lần, đến lần thứ mười lăm, thanh đao dừng, biến chiêu đã tận.

Tay Tư Mã Nộ vẫn nắm chặt chuôi đao. Nếu thả lỏng tay, hắn hoàn toàn có thể tránh được thức kiếm này của Long Phi, nhưng hắn thà chết không rời cây đao đã thành danh của mình.

Lưỡi kiếm lạnh ngắt, kiếm khí buốt thấu xương. Toàn thân Tư Mã Nộ bất giác run rẩy, ánh mắt chùn xuống.

“Tại sao ngươi không chặt đứt tay của ta?”

Long Phi thở dài: “Tại sao ta phải chặt đứt tay ngươi chứ?”

Tư Mã Nộ buông lỏng tay, thanh Kinh Khốc đao rớt xuống đất, cất tiếng cười thê lương: “Ta đã bại dưới kiếm của ngươi, muốn chém muốn giết gì cứ ra tay đi!”

Long Phi lật cổ tay, tra kiếm vào vỏ.

Tư Mã Nộ trợn mắt, gầm lên: “Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì?”

Long Phi khoát tay: “Hãy đi khỏi đây!”, dứt lời từ từ quay bước.

Tư Mã Nộ thét lớn: “Đứng lại”, rồi cúi xuống nhặt thanh đao. Long Phi nghiêng người: “Vẫn còn muốn đấu tiếp sao?”

Tư Mã Nộ cười gằn: “Nhất Kiếm Cửu Phi Hoàn của người danh trấn giang hồ. Phi hoàn chưa ra ta đã bại. Mặc kệ ta không cần biết gì hết, nhưng ta biết ta không phải là đối thủ của ngươi”.

Long Phi nhíu mày: “Thế thì thắng bại đã rõ, ta còn ở lại đây làm gì?”

Tư Mã Nộ nghiêm túc: “Tuy thắng bại đã rõ nhưng sống chết vẫn chưa phân. Lúc này ta đã nói không còn sự lựa chọn nào khác, nếu không phải người chết thì ta chết”.

Long Phi lạnh nhạt: “Đây là tự người nói, ta đã có đồng ý chưa?”

Tư Mã Nộ đuối lý lặng thinh.

Long Phi lại chậm rãi bước đi.

Tư Mã Nộ đuổi theo ba bước, lại gầm lên: “Người như vậy đáng làm cái gì chứ? Đối với ta ngươi chỉ là loài súc sinh đáng chết!”

Long Phi vẫn lạnh nhạt trả lời: “Đây cũng là ngươi tự nói”.

Tư Mã Nộ bỗng cất tiếng cười như điên cuồng: “Ồ huynh,Ồ huynh, không phải là tiểu đệ không tận sức báo thù cho huynh, mà bởi võ công tiểu đệ không bằng người”.

Tiếng cười bi phần vừa dứt, Tư Mã Nộ đã lật tay xoay đao đâm ngược vào bụng mình.

Một tiếng “keng” sắc lạnh phát ra, đầu thanh đao đã nằm gọn trên thân kiếm. Long Phi như biết trước Tư Mã Nộ sẽ tự vẫn, đã rút kiếm ngăn được nhát đao.

Tư Mã Nộ miệng thở hồng hộc, gườm gườm lặng thinh.

Long Phi lạnh lùng: “Người vẫn chưa dùng hết sức, chém như vậy không sợ Đồ Lôi trách người hay sao?”

Tư Mã Nộ hét vang: “Nói láo!”

Long Phi trầm giọng: “Hoàn phong thập tam thức là bí kíp của Thanh Hải phái, chiêu thức cuối cùng theo ta biết có hai mươi ba phép biến hóa”.

Tư Mã Nộ há miệng nhìn Long Phi: “Kỳ lạ, tại sao ngươi biết nhiều như vậy?”

Long Phi vẫn chậm rãi: “Chiêu đao cuối cùng của người chỉ có mười ba thức biến hóa”.

Tư Mã Nộ vẫn chưa thôi ngạc nhiên: “Thế thì làm sao?”

Long Phi nhắc từng chữ một: “Dựa vào tư chất của người chỉ không cần ba năm là có thể luyện thành chiêu cuối cùng, đến lúc đó hãy tìm ta”.

Dứt lời tra kiếm vào vỏ, đến bên tuần mã.

Ngựa phi như bay, thẳng xuống sườn dốc rồi nhanh chóng chìm vào bóng tối.

Tư Mã Nộ quắc mắt nhìn theo Long Phi, cơ mắt dường như rách ra, bàn tay nắm chặt thanh đao. Nhưng dù có dùng sức cách nào, ngón tay trở của hắn vẫn lỏng lẻo bất tuân. Bởi đốt xương thứ ba của nó đã bị kiếm của Độc Cô Nhạn chặt đứt trong cuộc chiến năm xưa. Một đốt tay đổi một cái đầu, một đao duy nhất.

Câu chuyện này đã vang khắp giang sơn Lương hà, cho đến nay bằng hữu giang hồ vẫn kể lại một cách đầy hứng thú. Cũng bởi mất đi một đốt tay, dù cuối cùng đã luyện được “Hoàn phong thập tam trảm”, thức thứ mười ba Tư Mã Nộ vẫn thiếu mười chiêu.

Chuyện này người mới xuất đạo cũng biết, lẽ nào Long Phi lại không biết?

Biết mà vẫn nói thách, vậy có ý nghĩa gì?

Một cơn giận dữ bỗng bốc lên đầu Tư Mã Nộ. Hắn gầm lên một tiếng “Long Phi” như xé tim rách phổi, rồi nhảy vút lên yên ngựa tung mình lao theo hướng chàng vừa bỏ đi.

Hắn đã tung hoành giang hồ mười năm, từ trước tới nay không coi sống chết vào đâu, thà thác vinh còn hơn sống nhục!

Quá khư là thế, bây giờ cũng thế!

Tuần mã dường như hiểu được lòng chủ nhân, sải vó như bay, đường độc đạo quanh co, tin chắc hắn không mất dấu Long Phi.

Long Phi không hề biết chuyện Tư Mã Nộ đã cụt một đốt tay. Chàng không muốn giết ai vô cớ, nên đã dùng kiếm thức đánh rớt đao hắn, rồi lại ngăn không cho hắn tự sát.

Khi ngựa lao xuống dốc, Long Phi đã vút bỏ hoàn toàn Tư Mã Nộ trong tầm trí. Trước mắt chàng giờ đây chỉ còn một người con gái xinh đẹp đáng yêu, người con gái sẽ là vợ chàng. Ba năm không gặp, giờ chàng đã quay về.

Long Phi thúc ngựa nhanh hơn.

Người xa người đã lâu, có gì tốt hơn là chóng gặp lại nhau? Long Phi không biết Tư Mã Nộ đang đuổi theo sau, cắn hờn đã trút vào đao, quyết sống chết lần nữa với chàng.

2. Chương 2: Mộc Mỹ Nhân

Thanh sơn đường xa thăm thẳm, thu phong lãnh lãnh buốt da, hoàng diệp tung bay trong gió.

Chiều tà.

Rừng phong bạt ngàn, đường lớn thênh thang, Long Phi một mình một ngựa phóng như bay.

Con đường này không có gì xa lạ với chàng, tin rằng trước khi màn đêm buông chàng có thể tới nơi.

Đường quen, ngựa tốt, người tri kỷ đang tựa cửa ngóng chờ, không hiểu sao Long Phi vẫn cảm thấy một nỗi buồn khó tả.

Có phải vì cảnh vật mùa thu tuy mỹ lệ, lại quá đổi thê lương?

Mây trời lững lờ trôi.

Nắng cuối ngày le lói chiếu qua tầng mây, lọt qua những tầng lá phong mềm mại.

Nắng quái chói đỏ, lá phong đỏ tươi, mừng tượng Long Phi đang đi giữa một con đường máu.

* * * * *

Phong lâm lặng lẽ tịch mịch, chỉ dập dồn tiếng vó ngựa của Long Phi.

Không lâu, từ trước mặt chàng bỗng vọng lại tiếng bánh xe. Long Phi vừa đến một ngã ba, cỗ xe ngựa cũng ầm ầm phóng tới. Mãi xa không dừng, lao nhanh như chực đâm vào ngựa chàng.

Long Phi nhanh như cắt cầm dây cương giật lại, tuấn mã hí vang một tiếng kinh hoàng, vó trước chồm lên, xoay ngang rồi từ từ hạ xuống.

Chiếc xe lao đến trước ngựa Long Phi.

Người đánh xe đã nhận ra hiểm nguy, kịp thời dừng đứng xe lại, trong nháy mắt toàn thân xoay chuyển, hai tay cầm cương giật mạnh.

Mã phu đó thật là bản lĩnh, từ đầu đến cuối không bắn loạn, không thả lỏng cương, xe vừa xoay vừa nghiêng, vừa quăng vừa từ từ hạ xuống, dừng lại giữa đường.

Long Phi thúc ngựa lên gần xe, cao giọng hỏi: “Thế nào, có bị thương không?”

Mã phu không trả lời, toàn thân từ từ dời chỗ ngồi, xoay ngược lại rồi dùng cả hai tay hai chân bò vào phía sau thùng xe, dáng bò thập phần quái dị.

Mừng tượng Long Phi đang mục kích một con sâu lớn, hoàn toàn không phải một con người.

Chàng kinh ngạc cố nhìn vào khuôn mặt người đánh xe.

Người này mặc y phục tuyền đen, đầu đội một chiếc mũ rộng vành trắng toát, cả khuôn mặt giấu kín dưới chiếc mũ, không thể nhận ra.

Hắn ta di chuyển vô cùng chậm chạp, làm Long Phi cảm thấy tim mình cũng như ngừng đập.

Không biết tự lúc nào, gió đã ngừng thổi. Không khí trong rừng phong như càng đông quánh lại.

Hai con ngựa kéo xe một mỗi phì phò, cúi thấp đầu cố hí lên vài tiếng, những tiếng hí cũng như kỳ quái khác thường.

* * * * *

Chiếc xe ngựa sơ sài, thùng xe không có gì che chắn, chỉ là bốn miếng gỗ ghép thành một cái khung.

Trong khung, lại có một cỗ quan tài.

Xe gặp chướng ngại, hết dựng đứng rồi xoay ngang, quan tài bị xóc, nắp bắn sang một bên, cánh tay phải của người chết cũng bung lên gác lên rìa quan tài.

Ngón tay nhỏ nhắn, cánh tay thon, làn da không còn chút huyết sắc, toát lên cái màu làm người ta phải ghê sợ.

Sống có là mỹ nhân, chết cũng không thành ngoại lệ.

Hai mắt Long Phi trợn đến rách trông nhìn chăm chăm vào cánh tay trên thành quan tài. Bất luận chàng nhìn thế nào thì đó đều không giống cánh tay người, dù là cánh tay người chết.

Bởi, trên làn da trắng bệch hiện rõ vân thớ, những vân gỗ.

Phải chăng cánh tay được khắc ra từ gỗ?

Long Phi kỳ quái nhìn người đánh xe đã bò đến bên cạnh quan tài, thò hai tay nhắc cánh tay đó lên.

Lúc này chàng mới nhìn rõ hai cánh tay của người đánh xe ngựa. Da trên hai cánh tay toàn một màu xanh đen, trông như da rắn, móng tay dài nhọn, hình dáng lại cũng giống tay người.

Rốt cuộc người này là ai?

Long Phi cứ đứng nhìn hai cánh tay không chớp mắt.

Đôi tay quái dị nhất cánh tay gác trên thành quan tài, đẩy về chỗ cũ. Một tiếng “cắc” khác thường vang lên, trong quan tài bỗng vọng ra một âm thanh sắc nhọn “ái dà!”, là tiếng của một người con gái.

Long Phi nghe vắng đến bên tai, giật mình thúc ngựa về phía trước hai bước, cúi nhìn vào trong quan tài.

Vừa nhìn xuống, Long Phi như ngất lịm ngay tại chỗ.

Đặt trong quan tài là một nữ nhân, một người con gái hoàn toàn khóa thân.

Đôi gò nhũ phong nhô cao, vòng eo thon thả, cặp đùi suôn dài tròn trịa, người con gái không những cực kỳ xinh đẹp, còn mang một vẻ quyến rũ ma mị khác thường.

Nhưng đó chưa phải là điều làm chàng ngạc nhiên.

Kỳ lạ hơn, toàn bộ thân thể người con gái đều không mang một chút huyết sắc, thậm chí môi, miệng, mắt, tóc, tất cả đều một màu trắng bạch, đầy dấu vân gỗ.

Nếu là người, tại sao lại như vậy?

Đây kỳ thực chỉ là một pho tượng gỗ, nhưng ai đã điêu khắc cực kỳ tinh vi, sinh động như người thật.

Trong quan tài đặt một pho tượng gỗ sống động như vậy, chẳng phải ai cũng không thể ngờ tới hay sao?

Nhưng những thứ làm Long Phi ngạc nhiên vẫn chưa phải là hết.

Người đẹp bằng gỗ bỗng nhiên biết kêu đau, đó đã là đáng kinh ngạc. Nhưng, đáng kinh ngạc nhất với Long Phi lại là dung nhan của nàng.

Mắt phượng mày ngài, sống mũi thẳng, môi trái tim, má lúm đồng tiền. Tướng mạo một mỹ nhân giống như đúc một người, ngay cả vẻ ngây thơ trên mặt cũng hoàn toàn giống.

Không phải ai khác, chính là người chàng đang vạn lần muốn hội ngộ, là người vợ sắp cưới của chàng.

Tử Trúc!

* * * * *

Chẳng lẽ đây đúng là tượng gỗ của Tử Trúc?

Điều khác gì mà giống đến như vậy?

Tuyệt không thể chỉ dùng tài năng dựa vào hư không mà tưởng tượng. Hay Tử Trúc cô ấy lẽ nào lại khóa thân cho người khác ngắm nhìn làm mẫu tạc tượng hay sao?

Nếu là đúng sự thật, thế thì người này có quan hệ gì với Tử Trúc? Bức tượng này đặt trong quan tài lại có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ Tử Trúc đã gặp chuyện gì chẳng lành?

Trong lòng Long Phi rối bời bởi muôn ngàn câu hỏi.

Người đánh xe tựa hồ đã quên hoàn toàn sự hiện diện của Long Phi. Cái tiếng “á” chưa dứt thì đôi tay kỳ quái của hắn ta đã vội vàng nắm lấy cánh tay phải của người đẹp gỗ và nhẹ nhàng nâng lên. Bàn tay xanh đen vuốt qua chỗ nào, chỗ đó phát ra âm thanh soàn soạt như tiếng trườn của một bầy rắn.

Gió lạnh không làm Long Phi bận tâm, nghe tiếng vuốt chàng lại không khỏi rùng mình.

Đôi bàn tay quái đản tiếp tục vuốt sang bên, rồi chuyển dần qua phía ngực, hướng về vùng eo thon của một mỹ nhân, động tác thật muôn phần thô tục.

Mục kích tất cả những cảnh trong thùng xe, trong lòng Long Phi chợt trào lên một sự tức giận trước nay chàng chưa từng cảm thấy bao giờ.

Một mỹ nhân thực sự quá giống với Tử Trúc!

Đây tuy chỉ là một pho tượng gỗ, nhưng bất kể là nam nhân nào, tuyệt đối không thể thản nhiên nhìn một pho tượng giống hệt vợ mình bị một người lạ lả lơi sàm sỡ.

* * * * *

Đôi bàn tay kỳ quái trượt qua vùng eo nhỏ, tiếp tục lần xuống sâu hơn.

Long Phi chùng như không nhịn được nữa, phải bật lên tiếng hỏi: “Đây là tượng của ai?”

Người đánh xe nghe thấy tiếng hỏi dừng tay lại, nhưng không trả lời, thậm chí không cả ngẩng lên nhìn chàng.

Hắn rút tay, quay người nhắc nắp quan tài rơi bên cạnh lên.

Long Phi chồm lại gần, truy tiếp: “Người là ai?”

Người đánh xe vẫn không trả lời, từ từ đẩy nắp quan tài lại.

Nắp quan vừa đẩy được một nửa, âm thanh sắc nhọn của người con gái lại vọng ra từ bên trong quan tài: “Van ông đừng đẩy nắp quan tài, cho tôi một chút không khí”.

Người đánh xe dường như không nghe thấy gì, tiếp tục đẩy nắp cho khít vào miệng quan.

Bỗng nhiên người đẹp gỗ kêu to: “Cứu tôi với!”

Long Phi nghe tiếng, lòng như bị dao cắt, thét lên: “Dừng lại!”

Người đánh xe liền đẩy mạnh tay “ầm” một tiếng, quan tài đã bịt kín.

Long Phi giận dữ hét: “Người không nghe tiếng ta nói sao?”

Người đánh xe thủy chung vẫn không hề để ý đến Long Phi, cúi gập người lần theo cạnh quan tài đi về trước xe ngựa.

Long Phi trợn mắt nhìn hắn ta, hai bàn tay nắm chặt, Giả sử dưới quan tài khoét lỗ thông hơi thì người con gái đó chắc chắn đang bị giấu trong tượng gỗ.

Thế thì, người đánh xe hiển nhiên là phường tà đạo!

Trong lòng nóng ran, Long Phi quyết định ra tay.

Tay phải vận công, lòng tay xoè ra, ngón tay cong lại thành trảo, túm lấy cái mũ rộng vành của người đánh xe giật ra.

Hắn ta lại như có như không, không phản ứng lại thế trảo của Long Phi, nhưng khi bàn tay chàng vừa tới nơi, đầu hắn như tỉnh cờ lật sang một bên, tránh được.

Long Phi nhào người, cánh tay dài thêm ra, thi triển liên tiếp hai ba thế trảo, đều hất vào khoảng không.

Chàng phải bật lên một tiếng “Giỏi!”, tay phải vẫn không thu lại, chợt vận khí “soạt” một tiếng như lưỡi kiếm từ bàn tay chém ra.

Mã phu như biết trước Long Phi sẽ ra chiêu này, “hừ” lên một tiếng, nhanh như cắt lộn về phía sau.

Tuy tránh được một đòn của Long Phi nhưng thế lộn người của hắn rốt cuộc đã làm lộ ra khuôn mặt ẩn sau chiếc mũ rộng vành.

Khuôn mặt hiện ra đập vào mắt Long Phi khiến chàng bất giác không tự chủ được phải dừng ngay tay lại.

Từ trước tới nay chàng chưa mục kích một dung nhan quái dị như thế bao giờ!

Lông mày không có lấy một sợi, hốc mắt sâu hoắm, con mắt nhỏ dài, tia mắt sáng rực, mũi ngắn, mồm nhọn, môi mỏng, khe miệng kéo dài đến mang tai, cả khuôn mặt như đều ướt nham nháp, màu xanh đen như da rắn.

Vốn lớn dạ can trường, Long Phi cũng không khỏi rùng mình, một luồng lãnh khí toát ra từ sống lưng.

Mã phu không lý gì đến chàng, lộn lại nửa trượng, phóng qua thùng xe rơi đúng vào chỗ ngồi, tay phải ghìm dây cương, tay trái quất mạnh roi vào hông ngựa. Song mã chồm lên, tung vó kéo mạnh, cỗ xe lao đi.

Long Phi như chợt tỉnh giấc mơ, quát một tiếng: “Đứng lại!”, rồi thúc ngựa rượt theo.

Quái mã phu lại quất mạnh roi, song mã bị đau càng phóng nhanh, thoát cái đã cách Long Phi ngoài ba trượng.

Long Phi thét lớn, thúc ngựa phi như bay, khoảng cách ba trượng rút ngắn lại còn hai, còn một, nhưng thủy chung chàng vẫn không làm sao bắt kịp cỗ xe.

Cỗ xe lao ầm ầm, cuốn tung bụi lá. Long Phi cũng hết sức giục ngựa rượt theo. Nhưng khoảng cách một trượng trước sau không hề ngắn lại.

Nửa dặm, rồi một dặm.

Long Phi không kiên nhẫn được thêm, hú một tiếng dài, toàn thân như tên dờn yên ngựa lao nhanh về phía cỗ xe.

Mắt quái nhân như mọc cả phía sau, không quay đầu lại nhưng roi ngựa đã quất ngược, ngọn roi nhọn hoắt đen kịt chực quất lấy chân Long Phi.

Tiếng roi rít lên, cành lá trên cây như bạt về một phía. Dẫu roi có thể không quất đứt đôi chân, để chạm phải cũng đã thập phần hung hiểm.

Roi tuy nhanh, Long Phi càng nhanh hơn, người còn lơ lửng trên không, một thức “Kim Ngư Xuyên Ba” như chớp gập người, vốn là chân dưới đầu trên, trong một sát na đã thành chân trên đầu dưới.

Đầu roi ngựa quất qua chỉ cách lồng ngực chưa đầy một đốt tay, Long Phi vẫn an toàn hạ thân lên xe ngựa.

Thế roi bỗng nhiên biến hóa, đầu roi thật nhẹ nhàng, thoáng một cái bỗng cuộn ngược lại nhằm thẳng mắt Long Phi.

Người khác ắt hẳn đã biến thành độc nhãn nhân, nhưng Long Phi lại mau lẹ tuyệt luân, người nhanh như cắt uốn cong tránh được đường roi quất tới.

Nhưng chàng không tránh khỏi bị bạt ra khỏi cỗ xe.

Song mã vẫn cầm đầu tung vó, chốc lát đã cách Long Phi ba trượng.

Long Phi nghệ cao trí cả, làm sao lại chấp nhận phải rơi trên mặt đất! Mắt vừa thoáng qua, tay phải chàng đã nắm được một nhánh cây giăng ngang, tay trái bung ra, hai phi hoàn xé gió nhằm lưng quái nhân bay tới.

Quái nhân ngừng đầu kêu một tiếng kinh dị, roi trên tay bỗng như hóa thành hai, kích trúng đôi phi hoàn.

Hai tiếng “xèo xèo” vang lên, phi hoàn đã bay ngược trở lại phía Long Phi.

Chàng không tự chủ được phải buột miệng “Giỏi”, chớp một cái hai tay đã thu lại đôi phi hoàn.

Hoàn vào tay, Long Phi không ngờ lại chấn động hổ khẩu, chàng bỗng dưng phát lãnh, tim đập thình thịch, nội lực quái nhân quả thực khiếp người.

Đây nếu thực là người, bản lĩnh hẳn ta đã đến mức thông huyền, tuyệt không thể vô danh, không cần phải trốn tránh ai.

Nhưng nếu là người, tại sao lại mang hình dạng như vậy?

Người đẹp gỗ đó giống Tử Trúc như tạc, chỉ sợ trong đó có quan hệ gì, bất luận thê nào, sự việc này không điều tra không được.

Bạch mã từ sau chạy lại, Long Phi thả tay, toàn thân hạ xuống đứng trên yên ngựa.

Trong lúc này, cỗ xe đằng trước đã cách hai mươi trượng hơn.

* * * * *

Song mã cường tráng, mã phu thiện nghệ, cỗ xe như bay trên đường, phút chốc đã ra khỏi rừng phong, phóng nhanh trên đồng bằng.

Bạch mã của Long Phi đã chạy nửa ngày đường, bỗng dừng ì lại, mỗi lúc một tụt hậu. Khoảng cách hai mươi trượng giờ đã thành ba mươi.

Người đánh xe lại không thúc ngựa vượt lên, cũng chạy chậm giữ nguyên khoảng cách ba mươi trượng với Long Phi.

Đây rõ ràng là cố tình như vậy!

* * * * *

Mặt trời đã lặn, mưa bắt đầu rơi rả rích.

Long Phi vẫn phi nước kiệu theo sau cỗ xe.

Ngựa chậm, xe cũng chậm lại.

Con đường này chính là đến Phong Hoàng trấn, nơi Tử Trúc đang tựa cửa đợi chàng.

Tử Trúc rốt cuộc có quan hệ ra sao với mỹ nhân trong quan tài?

Trong lòng Long Phi mỗi lúc một thêm bồn chồn lo lắng.

* * * * *

Phong Hoàng trấn không lớn, chỉ vài mươi nghìn hộ dân.

Bên trái là sông, bên phải là núi cao, quan lộ chạy chính giữa.

Xe ngựa đến gần thị trấn, chuyển hướng sang phải, Long Phi nhìn thấy từ xa, lòng càng như lửa đốt, bởi đó là hướng nhà của Tử Trúc.

Mưa đã rơi nửa canh giờ.

Trời dần về đêm.

* * * * *

Mưa lâm thâm, thị trấn như chìm trong màn khói.

Đường dài, hành nhân thừa thốt, quan đạo chạy cạnh sườn non, càng làm tăng thêm vẻ tịch mịch âm u.

Cỗ xe rốt cuộc cũng dừng lại.

Dừng phía sau trang viện.

Quái nhân nhổm dậy, nhảy vào thùng xe, bế một mỹ nhân trong quan tài ra, tung người nhảy xuống đất, chạy về hướng cửa sau trang viện.

Hai con ngựa xoay mình, tức thì tung bốn vó tiếp tục kéo chiếc xe chạy về phía trước.

Long Phi mục kích tất cả, không nén được thở phào một hơi.

Đây không phải là dấu hiệu của sự yên tâm, chỉ là vì rốt cuộc thì quái nhân kia cũng dừng lại.

Cách nhau chỉ ba mươi trượng, nhưng trong thời tiết như vậy, Long Phi cũng không dám chắc quái nhân đã bê ra ngoài cái gì.

Trang viện không phải là nơi ở của Tử Trúc nhưng nhà nàng lại cũng ở ngay sát bên cạnh.

Long Phi có thể yên tâm sao?

* * * * *

Cửa sau trang viện không cài, đẩy một cái hai cánh đã hé ra. Quái nhân bế người đẹp gõ lách mình vào trong, lập tức cánh cửa đóng lại.

Lúc này Long Phi vẫn cách đó hơn mười trượng.

Chàng thúc ngựa, con ngựa tuy đã mệt nhọc nhưng vẫn gượng mình phi nhanh đến.

Long Phi dừng ngựa, ánh mắt nhìn lên hai cánh cổng, rồi chuyển sang cỗ xe đang xa dần.

Quan tài vẫn ở trên xe ngựa.

Chỉ cần chàng đuổi kịp cỗ xe, mở nắp quan tài thì có thể biết dưới đáy quan tài có đục lỗ thông hơi ngầm có thể nhốt người sống hay không.

Nhưng quái nhân mới là người có thể trả lời mọi nghi ngờ của chàng.

Ánh mắt Long Phi lại chuyển về phía cổng. Chàng xoay người xuống ngựa, rút khăn tay lau mồ hôi, lau kỹ cả chuôi kiếm, lại ngẫm vận khí sẵn sàng mới thận trọng cất bước.

Tay phải Long Phi ấn vào cánh cửa, toàn thân căng ra trong trạng thái phòng bị, chờ đợi bất cứ sự tập kích nào.

Cửa không ngờ lại mở dễ dàng, sau cửa trống trơn.

* * * * *

Bên trong là một khoảng sân rộng rãi, khắp nơi cỏ dại mọc đầy. Cây cảnh đã lâu không cắt tỉa, dài ngắn lờm chờm. Trong đêm tối, không hề có cảm giác đây là một cái sân.

Có phải đây là một tòa trang viện hoang?

Lẽ nào quái nhân lại cư ngụ ở đây?

3. Chương 3: Thủy Nguyệt Quan Âm

Long Phi chợt nhớ lại, trong vùng trước đây đã lan truyền đồn đại về yêu ma quỷ quái. Trong các câu chuyện đó, ma quỷ hầu hết đều xuất hiện từ những nơi hoang phế như trang viện này.

Điều đó chỉ càng làm chàng thêm quyết tâm. Chàng trước nay chưa từng gặp ma quỷ. Mã phu đó nếu thực sự là yêu quái, cũng là lần diện kiến đầu tiên.

Bất luận thế nào, Long Phi cũng phải liều một phen, không thể lùi bước.

Tây phong hiu hắt.

Mưa phùn lâm thâm.

Trong sân yên ắng, dù không nghe thấy tiếng mưa rơi, cảm giác về mưa lại rõ ràng mồn một.

Màn mưa li ti tấp vào mặt lạnh buốt, Long Phi vẫn không bận tâm. Chàng vén những cành cây chắn ngang, vận công giới bị, cẩn thận bước vào.

Màn đêm dày đặc.

Vạch bụi cây, một hòn non bộ xuất hiện trước mặt chàng.

Long Phi đưa mắt nhìn, chân lập tức dừng lại.

Một chuỗi đen sì úp trên hòn non bộ, im lìm không nhúc nhích.

Long Phi cũng đứng yên như hóa đá, cố căng mắt nhìn. Chàng không phân biệt được chuỗi đen đó là gì, nhưng lại cảm thấy trong bóng tối một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Vẫn không một động tĩnh, không khí như bị cô đặc lại đến mức nghẹt thở.

Đột nhiên “xèo” một tiếng.

Long Phi nhanh như cắt dịch chuyển, bước sang bên ba bước rồi tiến lên hai bước.

Chuỗi đen trên hòn non bộ vẫn nằm đó im lìm. Long Phi lại tiến lên một bước. Tuy chưa thể nhìn rõ ràng nhưng chàng đã mang máng phân biệt được vật trên hòn non bộ là một con thạch sùng.

Con thạch sùng đó đang nằm, đầu ngẩng lười thè, dài độ bảy tám thước.

Nơi đây làm sao lại có thạch sùng to như vậy?

Long Phi ớn lạnh trong lòng, nhưng vẫn mím môi tiến lên, vận công vào hai tay sẵn sàng, chân thận trọng từng bước.

Bốn bước, năm bước, rồi sáu bước.

Bỗng có tiếng “bach bach” vang lên, những cây hoa trước hòn non bộ dạt sang hai bên, một vật đen sì từ trong đám cây lao thẳng về phía Long Phi.

Tim chàng không khỏi nhảy lên thành thịch, trường kiếm lập tức rút khỏi bao.

Ánh thép tỏa một đường sáng lóa, rọi vào chính giữa chuỗi đen trên hòn non bộ.

Trong đêm bỗng vang lên một tiếng “quác”, rồi đến tiếng cánh vỗ phành phạch.

Thì ra là một con quạ.

Tia mắt Long Phi thoát lia sang hòn non bộ. Con thạch sùng đó vẫn không có phản ứng gì, trước sau đến nửa phân cũng không xê dịch.

Trong nháy mắt, Long Phi bốc người lên theo thế “Phi Điểu Hồi Lâm”, đầu kiếm rung nhẹ, con quạ rơi thẳng vào bụi cỏ, cùng lúc chân chàng hạ xuống hòn non bộ.

Kiểm vẫn gầm sẵn chờ quái vật kia tấn công. Thạch sùng tuy không phải là loài hung ác, nhưng con thạch sùng này to như vậy, ai biết có thể lợi hại đến mức nào?

Con thạch sùng lại hoàn toàn không có chút phản ứng.

Hóa ra nó được khắc bằng gỗ, lại gần mới thấy thực ra không phải thạch sùng mà là một con thần lằn.

Một con thần lằn đen sì.

Kỹ xảo điêu khắc tinh tế, sinh động như thật, trong bóng tối đến Long Phi cũng bị dọa cho một phen khiếp người.

Võ công có kiểu của võ công, người giang hồ chỉ cần nhìn cách ra chiêu là có thể đọc ngay sư thừa môn phái.

Ngay như hội họa cũng có thể từ bút pháp mà luận ra Họa nhân.

Đối với điêu khắc, tuy Long Phi không rành rẽ nhưng chàng tuyệt đối tin chắc một điều, con thần lằn này và một mỹ nhân đều do cùng một bàn tay tạo tác.

Thần lằn gỗ trên hòn non bộ rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Đột nhiên Long Phi phát hiện ra ánh đèn.

Ánh đèn yếu ớt, hiu hắt trong đêm mưa, hắt ra từ ngôi lầu nhỏ trước mặt chàng.

Long Phi lướt nhanh tới, vừa đi vừa cảnh giác phòng bị xung quanh.

Qua hai trượng là một bức tường vây, chàng men theo tường sang phải ba trượng tìm ra một tiểu môn, trông giống như một cửa động.

Qua cái động nhỏ này, ngôi lầu đã hiện ra trước mắt.

Tiểu lầu đối diện với cửa động, đứng đơn độc trong sân.

Cổ đại mọc um tùm xung quanh, xa xa là một rừng trúc, phía tây có mấy khóm hoa, bên cạnh cửa vào còn có vài cây ngô đồng.

Thâm viện ngô đồng khóa thanh xuân.

Long Phi vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng chàng bỗng rùng mình mấy lượt.

Vì giá lạnh đầu đông, hay vì nguyên nhân nào khác?

Cùng lúc này, phía bên kia ngôi lầu nhỏ bỗng vọng lại ba tiếng mèo kêu.

* * * * *

“Meo, meo, meo”

Tiếng kêu như tiếng quỷ khóc, giữa phong cảnh này càng làm tăng vẻ nguy dị khủng khiếp.

Long Phi sờn cả tóc gáy, bắt giắc lùi lại một bước.

Tiếng mèo kêu chưa dứt, từ rừng trúc phía đông vẳng đến một âm thanh “sột soạt” như có người đang di chuyển.

Long Phi tức khắc ẩn vào sau cây ngô đồng.

Một bóng trắng lạng lẽ từ rừng trúc đi ra, hướng về phía ngôi lầu.

Ánh sáng bên trong hắt ra, mờ nhạt ảm đạm.

Dáng đi chậm rãi khoan thai, trong bóng tối mờ mờ lại ngập đầy vẻ u ám quỷ mị.

Bỗng nhiên cửa ngôi lầu bật mở, ánh đèn hắt ra chiếu sáng cả thân thể người kia.

Long Phi há hốc miệng nhìn sững xuống dưới.

Người từ trong rừng trúc ăn mặc như một vị Quan Âm.

Thủy Nguyệt Quan Âm!

* * * * *

Quan Âm Bồ Tát, tên thực là Quan Thế Âm, thời Đường tránh tên húy Thái Tông, mới gọi tắt là Quan Âm.

Hoa Pháp Kinh có ghi: “Chúng sinh đau khổ phiền não, toàn tâm toàn ý xưng danh Quan Thế Âm Bồ Tát, đều được thoát khỏi cảnh trầm luân”.

Kinh Tâm Đa Mật La Sóng Nhược Ban cũng chép: “Quan Tự Tại Bồ Tát, khi hành lễ Đa Mật La Sóng Nhược Ban, linh hiển Ngũ Uẩn Giai Không”.

Lại theo Phẩm Môn Phổ Kinh Hoa Pháp, Quan Âm từng hiển thị ba mươi ba phép hóa thân, dương liễu thư tranh, vôi nước, cầm kinh, bói hình, cá xanh, bạch y, ngọc lưu ly, nhất diệt....

Thủy Nguyệt Quan Âm là một trong số đó.

* * * * *

Mưa phùn vẫn mông lung, dưới ánh đèn trông như khói như mây.

Cửa đột ngột mở, ánh đèn bỗng sáng hắt lên, Thủy Nguyệt Quan Âm như bông bênh trong đám cỏ, lại cũng như từ trên trời bay xuống cùng mây mù.

Tay Quan Âm cầm một cây hoa sen, người phiêu diêu nhẹ nhàng lướt về phía cửa.

Cây hoa sen như được khắc bằng ngọc trắng, hoa một bông lá hai cành đều là bạch ngọc trắng tinh, dưới ánh đèn càng lung linh huyền diệu.

Khuôn mặt, cánh tay, tấm khăn trùm đầu đến xiêm y đều toát ra một ánh sáng lạnh lẽo đến thê lương. Toàn cơ thể như được tạc ra từ ngọc trắng.

Bạch ngọc vốn là biểu trưng cho sự thuần khiết trong sáng, Quan Âm đại từ đại bi cũng là một Bồ Tát lương thiện.

Nhưng ấn tượng mà Thủy Nguyệt Quan Âm này đem lại không những không hòa ái thiện lương mà còn thập phần yêu ma tà quái.

Thậm chí Long Phi còn cảm nhận được rõ ràng, sự dịch chuyển phiêu diêu của Thủy Nguyệt Quan Âm không phải là quyền pháp của Bồ Tát, cũng không phải công lực cao siêu của người võ lâm, mà là sự lan tỏa của một luồng yêu khí.

Bạch ngọc lấp lóe, áo trắng thướt tha, Thủy Nguyệt Quan Âm bay vào ngôi lầu nhỏ.

Cửa ra vào lập tức đóng kín lại.

Long Phi rời gốc cây, núp sau những khóm hoa, cũng lướt nhanh về phía tiểu lâu.

Cho dù đằng trước có nguy hiểm đến đâu, tin rằng không một ai lại không nổi lòng hiếu kỳ muốn lại gần xem cho rõ.

Mà Long Phi lại là người thập phần hiếu kỳ.

* * * * *

Bên phải cửa chính là một cửa sổ.

Long Phi hạ mình xuống trước cửa sổ, thân mình như con báo nhỏ nằm phục sát bệ cửa, lặng im nghe ngóng, một lát mới nhổm dậy, ngón tay thấm một ít nước bọt chấm lên giấy dán cửa, tách ra một lỗ nhỏ.

Một tia sáng từ trong hắt ra, chiếu lên mặt Long Phi.

Mắt phải Long Phi hướng về tia sáng, neho neho nhìn vào, dáng điệu như một tên ăn trộm.

Từ trước tới nay Long Phi chưa bao giờ đi ăn trộm, nhưng bây giờ chàng lại giống y một thâu nhi lão luyện, tất cả mọi động tác đều tự nhiên thuần thục.

Cả Long Phi cũng thấy kì quái cho chính mình.

Chàng như đang bị quỷ ma điều khiển, mọi động tác đều không thể tự chủ được.

* * * * *

Sau cửa là một tấm màn ngọc.

Sau màn ngọc là trai phòng, trông vô cùng tinh xảo thanh tao.

Tường đối diện tấm màn, treo một bình phong, trên bình phong không ngờ lại vẽ một bức tranh thập phần kỳ quái.

Một quái vật nửa trên là người nửa dưới giống thần lằn, quay cuồng theo một tư thế quái dị trong ngọn lửa, đôi tay ôm một người đẹp trung niên không mảnh vải che thân.

Trung niên mỹ phụ kia toàn thân lỏa thể, uốn éo như rắn quanh mình quái vật, nét mặt hiện rõ vẻ nửa như đau khổ, nửa như hoan lạc đến tột cùng.

Đầu người đẹp nứt rãnh, máu tươi cùng tuỷ não tuôn ra nhưng không tràn xuống dưới mà bay lên thành một luồng chui vào miệng quái vật thần lằn.

Máu đỏ tuỷ trắng, ghê rợn không bút nào tả xiết.

Khuôn mặt quái nhân trong tranh giống như đúc mã phu Long Phi đã gặp ban chiều.

Tranh vẽ thật tinh tế, thần thái sống động, sắc thái mạnh mẽ, quả đã đạt tới cực hạn trong khả năng truyền đạt, đặc biệt là máu tươi tuỷ não càng trông càng như thật. Long Phi tuy nhận ra ngay đây là một bức tranh, nhìn đi nhìn lại cũng không khỏi giật mình kinh hãi.

Thủy Nguyệt Quan Âm đang ngồi ngay dưới bình phong, đầu cúi thấp, đằng trước là bàn nhỏ, trên đặt một chiếc cốc cầm.

Mộc mỹ nhân giống Tử Trúc đặt dựa vào tường, mặt hướng về Thủy Nguyệt Quan Âm.

Quái nhân đánh xe lại không có mặt.

Hay hẳn ta vốn là ma quỷ trong tranh, vừa vào tiểu lâu đã lẫn vào tấm bình phong, uống máu hút tuỷ trung niên mỹ phụ kia?

Long Phi đang chưa biết phải hành động ra sao, Thủy Nguyệt Quan Âm đột nhiên đặt Bạch Ngọc Liên Hoa xuống bàn, hai tay nâng cổ cầm bắt đầu tấu khúc.

Thanh âm tuy nhỏ, vọng vào tai lại rõ mồn một. Đầu tiên còn êm ái du dương, dần dần làn điệu bắt đầu biến đổi.

Long Phi chưa bao giờ nghe qua những làn điệu này, chàng không thể nói dở hay, chỉ biết càng ngày tiếng đàn càng trở nên yêu dị.

Chẳng lẽ đây lại là làn điệu của nhân gian?

Tâm trí Long Phi nghiêng ngả, lòng mê man bất định.

Chàng dần sa vào cảnh giới quên mình.

* * * * *

Khúc nhạc vừa dứt, Thủy Nguyệt Quan Âm dừng ngay tay lại, từ từ ngừng lên.

Dung nhan so với trung niên mỹ phụ trong tranh quả là hoàn toàn không sai biệt.

Khác nhau chỉ là hai con người trong mắt.

Hai con người như hai Thủy tinh cầu, nhấp nhánh mập mờ trong ánh đèn lung linh, không một biểu hiện của sự sống, trái lại còn mang đầy vẻ yêu dị khủng bố.

Lúc này, đôi mắt ấy đang hướng về phía Long Phi.

Là khuôn mặt đang tự nhiên hướng về cửa sổ, hay là đã phát giác sự hiện diện của chàng?

Mắt Long Phi không tự chủ được cũng như bị hút vào nhìn chăm chăm đôi con người như hai viên Thủy tinh của nữ nhân kỳ quái kia. Toàn thân chàng như tê liệt trong cảm giác mê mộng.

Long Phi đang cố đợi nhìn cho rõ khuôn mặt Thủy Nguyệt Quan Âm, đột nhiên nghe tiếng ống tay áo rũ “soạt”, một người từ đâu hiện ra trước cửa sổ, chắn ngay tầm nhìn của chàng.

Con người này xuất hiện như ma quỷ từ hư không. Long Phi công lực cao thâm, lại chưa từng rời mắt khỏi gian trai phòng cũng không thể nhìn ra rốt cuộc người đó từ đâu tới.

Lưng người này quay về cửa sổ, lại đứng sát tường. Long Phi chỉ nhìn thấy từ bả vai trở xuống, toàn thân hẳn ta là một màu xanh..

Vừa xuất hiện, hẳn đã cất lời: “Tiên Quân, người nhớ ta lắm phải không?”

Giọng một người đàn ông, vừa trầm lại vừa khàn, không biết do tâm tình quá xúc động hay còn nguyên nhân gì khác mà thanh âm run rẩy ghê gớm.

Lời nói chưa dứt, toàn thân hẳn đã phi lên phía trước.

Đúng lúc này, ngọn đèn tắt ngấm.

Trước mắt Long Phi chỉ còn một màu tối đen.

Một tiếng thét đánh sắc của nữ giới vọng ra từ căn phòng.

Long Phi lạnh toát trong lòng.

Từ trai phòng bỗng vang lên tiến rú như tiếng sói tru.

Đây hoàn toàn không phải là giọng của người đàn ông vừa rồi, lại còn người thứ ba khác chăng?

Hay yêu nghiệt trong tranh đã chui ra tác quái?

Long Phi không nhin được, thét lên: "Các người làm gì đấy?", tay phát chưởng vỡ tan cửa sổ, nhảy vào trong. Một luồng khói trắng tuôn ra, thổi vào mặt chàng.

Long Phi thét lớn, lộn ngược trở lại, hạ thân cách cửa vào ba trượng.

Phản ứng của chàng thập phần lạnh lẽ. Cho dù luồng khói kia có độc, vị tất đã làm gì được chàng.

Nhưng xem ra bạch vụ không chứa độc chất, cũng không ẩn tàng ám mưu gì, chỉ lan tỏa nhanh chóng khác thường.

Long Phi vừa hạ xuống, toàn thân đã bị khói mờ vây kín. Khói từ trong phòng cuộn cuộn tuôn ra ngoài sân, bay nhanh lên không trung.

Đêm tối đen, khói trắng càng rõ ràng nổi bật.

Cổ xưa tương truyền, dù là thần tiên hay ma quỷ, khi xuất hiện cũng như dời đi, đều biến thành một luồng khói trắng.

Luồng khói này rốt cuộc là hóa thân của Thủy Nguyệt Quan Âm hay quái nhân trong bức bình phong kia?

Tim Long Phi đập mạnh, khởi chiêu Phi Thân Nhất Kiếm hướng về cửa lầu.

Chàng không ra chiêu, chỉ nhìn đăm đăm vào luồng khói ma mị.

Bất kể người nào muốn ẩn mình trong luồng khói để thoát ra khỏi tiểu lâu, tin chắc đều không lọt qua được mắt chàng.

* * * * *

Khói cuối cùng cũng tan dần.

Không có nhân ảnh nào thoát ra từ ngôi lầu nhỏ.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Long Phi đang định vào xem xét, bỗng nghe thấy tiếng bước chân, lần này vọng đến từ phía sau lưng chàng. Ai?

Long Phi quay đầu lại, một bóng đen từ bên ngoài lướt qua cửa động vào sân.

Bóng tối đen kịt, Long Phi không thể nhìn rõ người kia. Đối phương cũng song mục vô khả kiến như chàng, chỉ thanh kiếm trong tay Long Phi là sáng quắc trong đêm.

Người mới vào lập tức lên tiếng: "Người cầm kiếm đứng đây làm gì?"

Đây chẳng nhẽ là chủ nhân của Trang viện?

Long Phi tìm cách giải thích: "Đừng hiểu nhầm, tôi chỉ là..."

Suy nghĩ của người đó thật lạnh lẽ, cắt ngang ngay lời Long Phi: "Người không phải là chủ nhân nơi này?"

"Tôi không phải" - Long Phi không phủ nhận.

Người mới vào nghiêm giọng: "Thế người đến đây làm gì?"

Long Phi buột miệng: "Thì ra người cũng không phải người của trang viện này?"

Người đó hét lên: "Trả lời câu hỏi của ta!"

Long Phi cười nhạt một tiếng: "Nghe khẩu khí của người, chắc là trung nhân quan phủ?"

Người đó thấy Long Phi vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình, gầm lên: "Ban đêm người cầm kiếm chạy vào nhà người ta, không gian dân thì cũng là kẻ cướp!"

Long Phi vẫn chỉ cười nhạt.

Người đó vừa chỉ tay vừa hét lớn: "Còn không bỏ kiếm xuống mà bó tay chịu trói?"

Long Phi chợt lên tiếng: “Giọng của người hình như ta đã nghe thấy ở đâu đó rồi”.

Người đó “ồ” lên một tiếng: “Thì ra nhà ngươi muốn gây chiến, đánh!”

Tiếng “đánh” vừa dứt, một sợi xích đã bung ra từ tay áo, quét ngang người Long Phi.

Kiểm của Long Phi cũng hất lên đỡ thẳng vào dây xích.

Người kia gầm lên giận dữ: “Kẻ cấp to gan, dám chống lại ta”. Dây xích đảo lên lộn xuống, trên đánh “Tuyết Hoa Cái Đỉnh”, dưới đánh “Lão Thụ Bàn Căn”.

Long Phi lùi lại, tránh được cả hai chiêu.

Người kia lao đuổi theo Long Phi, dây xích leng keng ba lần phi tới, đều là một chiêu “Tiên Nhân Chỉ Lộ”.

Long Phi không hoàn thủ, chỉ xoay người né tránh, một lát bỗng bật lên cười: “Ba năm không gặp, chẳng ngờ thiết thằng của người đã trở nên lợi hại như vậy!”

Người kia mấy lần tận lực xuất kích đều không làm gì được Long Phi, đang hoang mang bất lực, nghe chàng nói liền thu chiêu, giọng đã nhẹ đi vài phần: “Rốt cuộc người là ai?”

“Long Phi!” Chàng trả lời, rồi lấy trong hỏa tập trong ngực ra, bật sáng.

Ánh lửa tuy yếu, cũng đủ để hai người nhìn rõ mặt nhau.

Lông mày rậm rịt như dùng sơn quét lên, hàm râu quai nón xồm xoàm, vành mắt như hổ. Người này giống hệt như Ngô Đạo Tử dưới trướng Chung Quỷ bắt ma, trên người lại mặc một bộ trang phục nha môn bổ đầu.

Nhận ra Long Phi, bổ đầu y nhân cuốn ngay dây xích, kinh ngạc hỏi: “Tại sao lại là huynh?”

Long Phi thu kiếm vào vỏ: “Ta thì sao?”

Bổ đầu y nhân vẫn hỏi tiếp: “Huynh biết người đến là ta, tại sao không nói ngay từ đầu?” Long Phi cười: “Nếu không phải là người trên đánh ‘Tuyết Hoa Cái Đỉnh’, dưới đánh ‘Lão Thụ Bàn Căn’, tiếp lại xuất chiêu ‘Tiên Nhân Chỉ Lộ’, ta thật không dám tin người đến lại là ngài đại bổ đầu Thiết Hổ”.

Thiết Hổ cười lớn: “Dưới ba chiêu này của ta không biết đã bao nhiêu phường lục lâm trộm cắp phải chịu mệnh khuất phục, nhưng với đại kiếm khách như huynh thì chỉ là trò mua vui mà thôi”.

Long Phi cười cười: “Ta gặp may đấy, nếu không bây giờ cho dù đầu có còn, chỉ sợ đôi chân đã nát bét rồi”

Thiết Hổ càng cười lớn.

Bổ đầu này quen Long Phi đã là chuyện của ba năm về trước. Chàng lúc đó từng hai lần giúp hắn bắt cả thấy mười ba trên đại đạo sừng sỏ về nha môn chịu án.

Vốn chỉ là khách qua đường thấy bất bình bạt đao tương trợ, rồi hai người trở nên bằng hữu chi giao.

Thiết Hổ tuy tướng mạo xấu xí, tính cách nóng nảy, nhưng cường quyền không sợ, bạo lực không lùi, ai phạm tội dù dân hay quan đều đối đãi như nhau, công bằng chính trực. Xem khắp thiên hạ, e không có người thứ hai như người này.

Bằng hữu như vậy, kết giao thật không uổng.

Bọn họ lại rất ít gặp nhau.

Long Phi ngao du giang hồ, hành tung bất định. Thiết Hổ đuổi trộm bắt cướp, cũng bốn ba khắp nơi.

Lần gần nhất đã ba năm. Đêm nay, hai người lại tình cờ hội ngộ.

* * * * *

Thiết Hổ vừa định hỏi, Long Phi đã lên tiếng trước: “Tại sao huynh lại đến trấn Phong Hoàng này?”

Thiết Hổ nghiêm túc: “Đây là nơi ta quản lý. Trừ phi các nơi khác có án, còn không hàng tháng ta đều có mặt tại đây ba ngày”.

Mắt Long Phi lộ vẻ tán thưởng: “Bộ đầu có trách nhiệm như huynh quả thực không nhiều”.

Thiết Hổ cười: “Ăn lộc vua ban, phải chia cái lo của Ngài”.

Long Phi: “Ba năm, ngày nào cũng như vậy ư?”

Thiết Hổ: “Bảy năm, ngày nào cũng vậy!”

Hắn vào cửa quan đến nay đã bảy năm.

Long Phi hỏi: “Bảy năm nay tính cách của huynh vẫn như vậy sao?”

Thiết Hổ hơi cười: “Có một câu nói được lưu truyền từ lâu, nhất định huynh đã nghe qua”

Long Phi tiếp lời: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”.

Thiết Hổ phá lên cười: “Chính xác!”

Long Phi lắc đầu: “Huynh làm bổ đầu tận tụy như vậy, lẽ ra có thể thăng quan tiến chức không nhỏ, đáng tiếc chính là do tính cách nôn nóng của huynh...”

Thiết Hổ khoát tay: “Nếu không, làm sao ta có thể được đánh một trận thống khoái như vừa rồi?”

Long Phi nghiêm túc: “Phải chăng huynh đã nhìn thấy luồng khói trắng kia, cảm thấy kỳ quái nên mới xông vào đây?”

“Phải” - Thiết Hổ nhìn Long Phi - “Lúc nãy ta đi ngang qua nơi này thấy cửa sau không đóng, đang tự hỏi làm sao người trong trang lại lơ là như vậy thì bất gặp luồng khói trắng cuộn cuộn từ đây bốc ra”.

Long Phi trầm ngâm: “Trang viện này rõ ràng không có người ở”

Thiết Hổ: “Xem ra đúng là như vậy”.

“Đây vốn là trang viện của ai?”

“Ta không rõ”

“Hình như huynh cái gì cũng không rõ?”

“Đơn giản là Phong Hoàng trấn này có đến mấy nghìn hộ dân. Trừ phi có chuyện, nếu không không ai đi kiểm tra tung tích từng người, có muốn cũng không đủ khả năng”.

“Hừm, cũng có lý”

“Rốt cuộc chuyện đám khói trắng đó là thế nào?”

Long Phi cười về cam chịu: “Tôi cũng không biết, nhưng...”

Sắc mặt Thiết Hổ thay đổi, hỏi: “Tại sao huynh lại đi vào nơi đây?”

Long Phi nhìn hắn: “Huynh lúc nào cũng hỏi thế sao?”

Thiết Hổ kiên quyết: “Huynh nên biết tác phong của ta!”

Long Phi gật đầu: “Trước khi nói ra chuyện này, có một vấn đề ta muốn hỏi huynh”.

Thiết Hổ nhíu mày: “Là vấn đề gì?”

Long Phi từ tốn hỏi: “Rốt cuộc huynh cho là có hay không có cái gọi là thần tiên ma quỷ?”

Thiết Hổ ngạc nhiên nhìn Long Phi: “Đối với sự tồn tại của thần tiên ma quỷ, rất nhiều người đã công nhận, nhưng riêng ta, ta đặc biệt không tin”

Hắn bỗng trầm ngâm: “Hay bởi vì trước nay ta chưa nhìn thấy cái gì gọi là thần tiên quỷ quái?”

Long Phi tiếp lời: “Nếu chiều nay không gặp bao sự quái dị, ta cũng không bao giờ tin”

Thiết Hổ cười: “Chiều nay ma quỷ đã để cho huynh nhìn thấy hay sao?”

Long Phi gật đầu: “Đúng vậy!”

Thiêt Hổ trợn mắt tò mò: “Thế huynh nhìn thấy cái gì?”

Long Phi kể lại: “Chiều nay trên đường đi ta suýt đụng phải một xe ngựa, trên xe chở một quan tài. Lúc tránh nhau, nắp quan tài rơi ra, ta mới thấy bên trong là...”

Thiêt Hổ ngắt lời: “Một xác chết?”

Long Phi lắc đầu: “Một tượng nữ nhân khỏa thân khắc bằng gỗ”

Thiêt Hổ trợn mắt: “Huynh có nhìn thấy rõ là làm từ gỗ không?”

Long Phi gật đầu: “Rất rõ!”

“Dùng quan tài để chở một nữ nhân bằng gỗ” - Thiêt Hổ vuốt râu - “Đây không phải là khác thường sao? Nhưng thế thì có liên quan gì đến thần tiên quỷ quái?”

Long Phi tiếp: “Nữ nhân bằng gỗ đó biết kêu đau khi mã phu đóng lại nắp quan tài, còn biết cầu xin hẩn ta mở nắp cho cô ta hít chút không khí, thậm chí còn lớn tiếng kêu cứu mạng”

Thiêt Hổ kinh ngạc: “Thật có chuyện như vậy hay sao?”

Long Phi gật đầu: “Lúc đó ta nghi ngờ quan tài này có hai ngăn, kêu, thực sự không phải tượng gỗ mà là người bị nhốt dưới ngăn thứ hai”

Thiêt Hổ giơ một ngón tay: “Nghi ngờ đúng lắm!”

Long Phi lắc đầu: “Về sau nghĩ lại thì không phải như vậy. Mà có khả năng người bị giấu trong tượng gỗ kia”.

Thiêt Hổ: “Nói như vậy thì mộc nữ nhân đó là một tượng gỗ rỗng?”

Long Phi: “Đương nhiên đây chỉ là một nghi ngờ”.

Thiêt Hổ: “Nói thế thì huynh phải điều tra?”

Long Phi gật đầu: “Còn vì ta đã thấy rõ bộ dạng mã phu, trước đó hẩn đội mũ rộng vành, căn bản không thể nhìn ra khuôn mặt”.

Thiêt Hổ nôn nóng: “Hẩn ta trông như thế nào?”

Long Phi: “Hẩn ta không có lông mày, mũi ngắn mắt nhọn, miệng rộng đến tai, da mặt xanh như da rắn, hai tay cũng như dính toàn vẩy rắn”.

Thiêt Hổ nhăn mày: “Người tại sao lại có hình dáng như vậy?”

Long Phi lắc đầu nhớ lại: “Còn nữa! Bản lĩnh võ công của hẩn hoàn toàn không thấp hơn ta...”

Thiêt Hổ kinh ngạc ồ lên.

Bản lĩnh Long Phi thế nào hẩn rõ hơn ai hết. Bằng được chàng giang hồ Trung Nguyên liệu có mấy người?

Long Phi tiếp: “Ta dùng kiếm không khổng chế được người này, cả kim hoàn cũng không bức được hẩn rời cương ngựa”.

Thiêt Hổ hỏi dồn: “Phải chăng sau đó anh đã đuổi theo?”

Long Phi gật đầu: “Kết quả là đuổi đến cửa sau Trang viện này”.

“Phải chăng quái nhân đã đi vào đây?”

Long Phi gật đầu: “Từ xa ta nhìn thấy hẩn đẩy cửa đi vào nhưng khi vào theo thì không thấy tăm hơi hẩn đâu, sau đó bỗng phát hiện tiểu lâu kia có ánh đèn hắt ra...”

Ánh mắt Thiêt Hổ nhìn về ngôi lầu nhỏ lúc này đã tối om: “Ánh đèn từ đây ư?”

Long Phi gật đầu, tiếp lời: “Ta đang định lại gần thì từ rừng trúc bên kia đi ra một vị Quan Âm...”

Thiêt Hổ giật mình hỏi to: “Cái gì?”

Long Phi chắc lại từng chữ: “q-u-a-n - â-m”

“Thần tiên ư?”

“Ta nói chính là Quan Âm” - Long Phi thở ra một hơi - “Vị này là Thủy Nguyệt Quan Âm”.

Thiết Hổ nhìn sững Long Phi: “Phải chăng anh đang đi vào bến mê?”

Long Phi thở dài: “Là bến mê có lẽ còn tốt hơn. Sau khi Quan Âm này xuất hiện, sự tình lại càng kỳ quặc...”

Thiết Hổ bị cuốn vào câu chuyện, gấp rút hỏi: “Sự tình sau đó thế nào?”

Long Phi: “Thủy Nguyệt Quan Âm đi vào tiểu lâu đó, ta cũng lại gần chốc một lỗ ở cửa sổ để nhìn thì thấy bà ta đang gầy đàn, một làn điệu ma mị ta chưa từng nghe qua...”

“Rồi sao nữa?”

“Làn điệu vừa dứt thì có một người xuất hiện trước mặt bà ta...”

“Là ai?”

“Không biết, nhìn thì có vẻ một nam nhân”

“Hắn quay lưng về phía huynh à?”

“Kỳ lạ là tôi không biết hắn đi ra từ chỗ nào!”

“Lẽ nào lại là thần tiên ma quỷ?”

“Sau đó ánh đèn bỗng vụt tắt, một tiếng cười hay tiếng kêu kì quái vang lên. Tôi không nhìn được bên phá cửa định xông vào thì luồng khói trắng bên trong tuôn ra...”

“Thế là huynh lùi tránh đến đây?”

“Ta đề phòng trong khói có độc, nhưng xem ra không có”

“Khi Thiết Hổ ta tới nơi, khói đã tan đi khá nhiều!”

“Không sai” - Long Phi gật đầu - “Ta đang muốn lại vào tiểu lâu xem rốt cuộc có gì thì Bồ Đầu Huynh đây xông vào.”

Thiết Hổ không nói gì thêm, nhìn Long Phi từ đầu đến chân.

Long Phi chịu đựng cái nhìn râu ria xong mới chậm rãi: “Huynh đang nghĩ gì trong đầu, ta biết!”

Thiết Hổ: “Ồ!”

Long Phi vẫn chậm rãi: “Huynh đang nghĩ đầu của ta có vấn đề...”

Thiết Hổ cười lớn: “Huynh không phải là con giun trong bụng ta, tại sao lại biết rõ vậy?”

Long Phi cười đau khổ: “Bất kể ai nghe thấy những điều ta nói, tin rằng đều nghĩ như vậy!”

Thiết Hổ bây giờ mới hỏi: “Phải chăng đầu của anh thực sự có bệnh?”

Long Phi lắc đầu: “Một chút cũng không...”

Thiết Hổ lại hỏi: “Thế có phải là hoa mắt không?”

Long Phi lắc đầu: “Một lần thì có thể nghĩ là hoa mắt nhưng liên tiếp mấy lần thì không thể...”

Chàng nhìn Thiết Hổ: “Chẳng phải là cả anh cũng đã nhìn thấy luồng khói trắng đó sao?”

Thiết Hổ im lặng trầm ngâm.

Hỏa tập yếu dần rồi tắt ngấm. Hai người lại chìm vào bóng đêm.

4. Chương 4: Hắc Miêu

Giấy lát, Thiết Hồ cất tiếng: “Dù sao, tôi với huynh cũng phải vào ngôi lầu này một lần xem thế nào”.

Lời chưa dứt, hắc đã mau mắn cất bước.

Mưa vẫn rơi lâm thâm.

Long Phi, Thiết Hồ tựa hai u hồn ẩn hiện trong màn mưa.

Qua thềm đá, cả hai dừng chân trước cửa lầu.

Cửa vẫn đóng kín.

Long Phi giơ tay đập... Trong tiểu lầu hoàn toàn không thấy động tĩnh gì, yên ắng như chết.

Thiết Hồ đứng bên cạnh đột nhiên cất cao giọng: “Trong này có ai không?”

Không có tiếng trả lời.

Thiết Hồ nói to hơn: “Mở cửa, không chúng ta phá đây!”

Tiểu lầu vẫn im phăng phắc.

Đợi một lúc, Thiết Hồ quay sang Long Phi: “Xông vào!”

Long Phi gật đầu, liền đưa tay đẩy cửa.

“Két két”, hai cánh cửa mở toang.

Chàng lập tức bước lên đứng chặn trước Thiết Hồ.

Không có ai từ trong lầu xông ra.

Trong đêm tối cũng không có bất kỳ động tĩnh gì.

Thiết Hồ hỏi: “Huynh còn hỏa tập không?”

Lời nói chưa dứt, một đốm sáng đã lóe lên trên tay trái Long Phi.

Ánh sáng tuy yếu ớt, cũng tạm chiếu sáng lờ mờ trai phòng.

Trai phòng trống không!

Qua phút sững sờ, Long Phi nhướn người, cùng hỏa tập trong tay như một ngọn lửa bay lên không.

Đèn lồng treo trên trần bắt sáng.

Thiết Hồ cũng vừa vào tới nơi.

Long Phi nhìn về nơi Thủy Nguyệt Quan Âm từng tĩnh tọa gãy đàn.

Thủy Nguyệt Quan Âm không còn ở đó, bàn tựa, cổ cầm cũng không còn tăm hơi.

Mộc mỹ nhân cũng đã biến mất.

Nhìn về phía bình phong, Long Phi càng ngạc nhiên hơn.

Bình phong vẫn treo nguyên chỗ đó, trên mặt bây giờ lại trống trơn.

Thiết Hồ nhận ra vẻ ngăn ngại của Long Phi, liền hỏi ngay: “Huynh đang nhìn gì vậy?”

Long Phi đáp: “Trên bình phong này vốn vẽ một bức tranh rất kỳ quái”.

“Kỳ quái thế nào?”

“Một quái vật nửa người nửa thần lẫn ôm một nữ nhân khỏa thân quay cuồng trong lửa, đang hút máu tươi não tuỷ của người này”.

Thiết Hổ run sợ kêu lên một tiếng.

Long Phi nói tiếp: “Bức tranh đó vẽ giống như thật. Tuy biết đó chỉ là một bức tranh nhưng lần nào nhìn vào ta cũng không khỏi giật mình kinh sợ”.

Thiết Hổ nhìn theo mắt Long Phi: “Bây giờ trên bình phong không có bức tranh nào cả”.

Long Phi thở dài: “Kỳ lạ, vẫn bức bình phong đó, tranh thì đã không còn”.

“Huynh có chắc là đúng bình phong này không?”

“Rõ ràng là đúng!”

“Thế tranh đâu?”

“Huynh hỏi ta, ta hỏi ai bây giờ?”

“Còn Thủy Nguyệt Quan Âm...”.

“Không những Thủy Nguyệt Quan Âm mà cổ cầm, tiểu kỹ cũng không thấy đâu, nữ nhân bằng gỗ cũng đâu mất”.

Thiết Hổ cười nhạt: “Chẳng nhẽ tất cả đều hóa thành khói tan vào không trung?”

Long Phi thở ra một hơi: “Xem ra đây là cách giải thích duy nhất!”

Thiết Hổ nhìn Long Phi từ đầu tới chân: “Vừa nãy ta có tin huynh một chút, bây giờ lại không thể không nghi ngờ”.

Long Phi gượng cười: “Đổi lại ta là huynh, ta cũng như vậy”.

Thiết Hổ nhìn Long Phi: “Huynh là người thế nào, tôi rõ, tuyệt không có chuyện bịa đặt vô cớ”.

Ngừng một lát, hần lắc đầu: “Đây có lẽ là tinh thần của huynh không được tốt nên mới sinh ra ảo giác”.

Long Phi không nghe Thiết Hổ nói, mắt như dán vào bức bình phong kia.

Dải lụa trắng trên bình phong không biết tự lúc nào đã xuất hiện một bông hoa máu như ngón tay cái.

Bông hoa máu từ từ to lên.

Long Phi chỉ tay về phía vệt máu: “Chẳng lẽ đây cũng là ảo giác?”

Thiết Hổ nhìn theo, hỏi: “Cái gì vậy?”

“Máu!”

“Máu ở chỗ nào?”

Ngón tay Long Phi chậm chậm đưa lên.

Bình phong lỏng trong khung gỗ màu nâu hồng, máu dính trên khung đang từ từ chảy xuống.

Nếu không tinh mắt, thật rất khó nhận ra.

Long Phi nói: “Lúc này nhất định có người bị thương, thậm chí máu bắn cả lên trên khung gỗ này, ta đã nghe được cả tiếng kêu thảm thiết...”.

Thiết Hổ vô cùng kinh ngạc: “Thế thì...”.

Mới nói đến đây, một tiếng “meo meo” âm u đột nhiên vọng lại.

Long Phi, Thiết Hổ cùng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía có tiếng kêu.

Một con mèo đen lớn nằm phục trên xà ngang phía trên bình phong, đang nhìn hai người bằng đôi mắt xanh huyền bí.

Nhìn hắc miêu, Long Phi nhớ ngay đến đôi mắt vô hồn như thủy tinh của Thủy Nguyệt Quan Âm. Lúc Quan Âm này xuất hiện cũng vang lên ba tiếng mèo kêu dữ dội.

Hắc miêu chẳng lẽ lại là hóa thân của Thủy Nguyệt Quan Âm?

Long Phi liên tiếp gấp hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác.

Trong mắt Thiết Hổ, đây chẳng qua chỉ là một con mèo. Hắn chỉ nhìn qua rồi quay sang Long Phi: “Con mèo này vào đây từ lúc nào vậy?”

Long Phi đáp: “Ta cũng không biết, có lẽ vốn nó đã nằm đó, chỉ là chúng ta không để ý thôi”.

Thiết Hổ đột nhiên bật cười: “Đáng tiếc, mèo lại không hiểu tiếng người, nếu không nó đã nói được với ta một cuộc chuyện này là thế nào”.

Long Phi cũng khẽ cười: “Đây quả thực là rất đáng tiếc!”

Trong lúc hai người nói chuyện, hắc miêu trên xà ngang từ từ đứng dậy, miệng ngậm một vật.

Long Phi lập tức phát hiện ra nhưng nhìn không rõ, buột miệng nói: “Huynh xem nó đang ngậm cái gì?”

Thiết Hổ cũng không nhìn rõ.

Hắc miêu xoay người từ từ bước đi.

Thiết Hổ đột nhiên vùng tay, đánh ra một chưởng như tiếng sấm nhỏ.

Hắc miêu giật mình, toàn thân dúm lại, miệng há ra. Vật trong miệng rơi thẳng từ xà ngang xuống đất.

Nó kinh hồn bạt vía, toàn thân bật lên, chân đạp mạnh vào xà ngang chạy thẳng vào trong phòng lớn.

Thiết Hổ bật cười: “Mèo to nhưng gan lại bé tí!”

Long Phi không hưởng ứng, cúi nhìn chăm chú vật vừa rơi ra.

Thì ra là một con chuột!

Con chuột đã chết, thân bị cắn làm hai đoạn, thịt máu lẫn lộn.

Thiết Hổ nhìn xuống, vẫn cười: “Huynh vốn cho rằng nó là cái gì? Té ra chỉ là một con chuột, vết máu trên bình phong kia một cuộc cũng đã rõ nguồn gốc”.

Long Phi im lặng.

Thiết Hổ không kìm được, càng cười to: “Không ngờ một kiếm khách lấy lòng như huynh mà lại bị mô? con mèo đen, một con chuột chết dọa cho ra thế này...”.

Long Phi thở dài: “Nhưng ta nhìn thấy sự việc đúng như vậy thì phải giải thích sao đây?”

Thiết Hổ nhẹ giọng: “Tinh thần không tốt thì rất có thể sinh ảo giác”.

Long Phi lắc đầu: “Tuyệt đối không thể là ảo giác!”

“Chứng cứ? Huynh có thể đưa ra được bất cứ một chứng cứ nào cho sự việc này không?”

Long Phi lắc đầu.

Thiết Hổ nghiêm mặt: “Không có bằng chứng, cho dù lời huynh nói hoàn toàn là sự thật, tôi cũng không thể tiếp nhận”.

Người làm công môn như Thiết Hổ trọng nhất là bằng chứng.

Long Phi trầm ngâm giây lát rồi bước nhanh đến bức bình phong.

Sau bức bình phong trống trơn, không có bất kỳ một thứ gì.

Qua tiếp một tượng là cửa, qua cửa là cầu thang.

Hắc miêu đang ngồi phía bên trái cầu thang, đôi mắt màu xanh sáng lấp lánh, ẩn ước một sự tà ác không thể diễn tả được bằng lời.

Vừa nhìn thấy Long Phi, hắc miêu kêu lên một tiếng “meo” rồi chạy ngay lên lầu.

Long Phi, Thiết Hổ vội đuổi theo phía sau.

Hỏa tập lại được bật lên.

* * * * *

Trên lầu là phòng ngủ, bài trí vô cùng trang nhã, đồ đạc ngăn nắp, sạch bóng như gương, chứng tỏ ngày ngày đều có người quét dọn.

Bốn mặt, cửa sổ đóng kín, không thấy bóng người, hắc miêu đang ngồi trên bàn, đôi mắt xanh lè, đầy vẻ thù địch.

Long Phi không để ý đến con mèo, đi quanh một vòng rồi cẩn thận kiểm tra các cửa sổ.

Thiết Hổ theo sát chàng.

Long Phi quay lại trai phòng, trong mắt đã lộ ra vẻ thất vọng.

Thiết Hổ lúc này mới mở miệng, hỏi: “Huynh có lẽ bây giờ đã nản lòng rồi?”

Long Phi cười gượng.

Thiết Hổ bước đến bên cửa sổ tan hoang, hỏi: “Cánh cửa này là do huynh đánh vỡ?”

“Đúng!”

“Ngoài cửa sổ vỡ này và cửa lớn kia thì các cửa khác đều đóng kín. Nói cách khác nếu muốn rời xa nơi đây thì nhất định phải đi qua một trong hai nơi này. Với nhãn lực như huynh, sao lại không thể không nhận ra, hà huống lại còn mang theo nhiều đồ vật như vậy?”

Long Phi không thể không gật đầu.

Thiết Hổ tiếp lời: “Cho dù có nấp vào luồng khói trắng cũng không thể vô thanh vô ảnh mà thoát đi, trừ phi hóa thân thành chính luồng khói đó”.

Thiết Hổ vừa cười vừa nói: “Tướng mạo tôi tuy giống Chung Quỳ, đáng tiếc lại không có phép thần thông như ông ta, nên không thể phân biệt được lời nói của huynh rốt cuộc là sự thật hay là ảo giác”.

Long Phi thở dài: “Sự thực, ta cũng không biết phải nói thế nào”.

Thiết Hổ dứt khoát: “Đã như vậy, chuyện này nên kết thúc tại đây!”

Long Phi lại đưa mắt nhìn xung quanh, hỏi: “Chẳng lẽ anh không thấy ngôi lầu này có gì kỳ quái sao?”

Thiết Hổ cau mày: “Huynh lại phát hiện ra cái gì đây?”

Long Phi đáp: “Vừa vào ta đã phát hiện ra giữa ngoài và trong ngôi lầu này có gì đó không bình thường”.

Thiết Hổ hiểu chàng định nói gì, tiếp lời: “Ý huynh là bên ngoài cỏ dại mọc đầy, rõ ràng là ngôi lầu hoang, bên trong ngược lại sạch sẽ lau li, như có người thường đến đây quét dọn?”

Long Phi gật đầu: “Đúng theo lý, trong này phải là bụi bặm bẩn thỉu, mạng nhện phủ đầy”.

Thiết Hổ hỏi: “Nhưng huynh có suy nghĩ đến một vấn đề không?”

Long Phi đáp: “Trang viện này chưa chắc đã bỏ hoang!”

Thiết Hổ gật đầu: “Quét dọn cả trang viện này quả thật là rất vất vả”.

“Vậy thì, người trong trang viện này nếu không già nua thì cũng là lười nhác!”

“Tất nhiên cũng có thể có nguyên nhân khác”.

“Còn có thể là gì?”

“Bất luận thế nào, chỉ cần trong trang có người ở thì huynh nên mau chóng đi ra!”

Long Phi cười, nói: “Nếu như đây thật sự có người ở, vừa nãy thấy luồng khói trắng và ánh đèn, nhất định đã phải chạy đến xem thế nào”.

“Có lẽ bọn họ đang ngủ?”

“Thế thì không có gì phải lo lắng!”

“Huynh vẫn còn hy vọng phải không?”

Long Phi cười nhẹ.

Thiết Hổ vuốt râu: “Huynh thật kiên trì, không làm bỏ đầu quả thực rất đáng tiếc”.

Long Phi chỉ tay vào Thiết Hổ: “Nếu ta làm bỏ đầu, huynh đã sớm không còn chỗ đứng rồi”.

Thiết Hổ bật cười lớn.

Tiếng cười chưa dứt, ánh sáng trong trai phòng đã dần mờ đi.

Sắc mặt Thiết Hổ thoát thay đổi.

Long Phi trái lại tỏ ra rất bình tĩnh: “Hê? dầu thì đèn tắt thôi”.

Thiết Hổ hít nhẹ một hơi về ngưỡng ngừng: “Lúc anh châm đèn đã biết sắp hết dầu phải không?”

Long Phi gật đầu: “Phải, nhưng không ngờ dầu lại cạn nhanh như vậy!”

Thiết Hổ tắc lưỡi: “Sao huynh không nói sớm? Làm tôi cứ tưởng...”.

Long Phi bật cười: “Lá gan của huynh biến thành nhỏ xíu từ khi nào vậy?”

Thiết Hổ cũng cười theo: “Không phải là từ khi nghe mấy câu chuyện yêu ma quỷ quái của huynh sao?”

Long Phi nhìn quanh: “Không có đèn, ta phải ra khỏi đây thôi”.

Đêm tối tịch mịch, dù đã cố nhẹ nhàng, tiếng bước chân hai người vẫn vang lên rõ mồn một.

Họ đi theo đường cũ, xuống cầu thang, qua thư trai ra ngoài.

Đột nhiên Thiết Hổ kêu lên: “Trong sân có người!”

Long Phi cũng phát giác có gì đó đang chuyển động.

Thực sự họ vẫn chưa nhìn thấy người nào, cái lọt vào mắt chỉ là một ống tay áo.

Ống tay áo màu trắng lộ ra từ sau gốc ngô đồng.

Tuy khoảng cách không xa nhưng nếu sau cây ngô đồng không có ánh sáng hắt ra thì hai người cũng không thể nhìn thấy nhanh như vậy.

Ánh sáng này phát xuất từ đâu? Đằng sau cây ngô đồng rốt cuộc là người hay là thần tiên ma quỷ?

* * * * *

Mưa phùn rơi, nhẹ nhẹ như sương.

Thu sắp tận, lại vẫn triền miên mưa phùn, thời tiết dường như cũng quái dị lạ thường.

Long Phi, Thiết Hổ không hẹn mà cùng lao nhanh về phía ánh đèn, chưa đến nơi, Thiết Hổ đã hỏi to: “Người sau gốc cây là ai?”

Ánh sáng sau cây ngô đồng run rẩy chuyển động.

Là một ngọn đèn lồng bằng giấy trắng, trong tay một lão bà cũng y phục trắng toàn thân.

Bạch y lão bà xem ra đã ngoài sáu mươi, khuôn mặt đầy nếp nhăn, mái tóc bạc phất phơ rũ rượi trong gió.

Quang đăng mờ mờ, gió thổi áo bay, lão bà không phải đang đi mà như từ từ trôi trên đất.

Long Phi, Thiết Hổ bắt giặc cùng phát rùng mình.

Bạch y lão bà nhìn hai người, không trả lời, còn hỏi lại: “Các người là ai?”

Giọng nói không khó nghe, tướng mạo cũng không xấu, thậm chí còn mang vẻ hiền từ của người già phúc hậu. Nhưng bộ y phục trắng với món tóc bạc rũ rượi phát phơ quả khiến người ta phải thót tim.

Thiết Hổ lập tức đáp lại: “Ta là Bồ đầu Thiết Hổ, còn đây là bạn của ta”.

Bạch y lão bà chừng như đã nhận ta Thiết Hổ, gật đầu hỏi: “Ra là Thiết đại nhân, không biết ngài tới đây làm gì?”

Thiết Hổ đang tìm cách trả lời, Long Phi đã xen vào: “Lão lão, bà là người trong trang viện này phải không?”

Lão bà không trả lời mà hỏi lại: “Thì sao?”

Long Phi lại tiếp: “Trang viện này sao lại xây dựng thành kiểu dáng như vậy?”

Bạch y lão bà nhìn Long Phi: “Người hỏi thế là có ý gì?”

Long Phi: “Tại hạ muốn biết chút ít tình hình trong trang viện này”.

Bạch y lão bà hỏi dồn: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Long Phi thăm dò: “Có phải trong trang viện này có một người da mặt và đôi tay đều là vảy rắn?”

Bạch y lão bà không nghĩ ngợi, trả lời ngay: “Không có!”

Long Phi: “Tôi nhìn thấy hắn từ cửa sau đi vào đây”.

Lão bà cau mày nhìn chàng: “Thế cửa sau không đóng à?”

Long Phi: “Nếu đóng làm sao chúng tôi vào đây được?”

Lão bà: “E rằng đó là tên ăn trộm, sao hai người không bắt hắn ta lại?”

Long Phi thở dài: “Khi tôi vào đến đây đã không thấy hắn đâu, phát hiện ngôi lầu này có ánh đèn nên mới lại xem thế nào”.

Bạch y lão bà nhìn Long Phi chằm chằm: “Ánh đèn đó chẳng phải do các người đã thắp sao?”

Long Phi lắc đầu: “Lần thứ nhất không phải”.

“Thế thì là của ai?”

“Không rõ!”

“Thế ngoài đèn ra, hai người còn thấy gì không?”

“Có, một nữ nhân!”

“Nữ nhân đó thề nào?”

“Y phục Thủy Nguyệt Quan Âm, tay cầm một cây hoa sen”.

Long Phi chưa nói hết câu, thần sắc lão bà đột ngột biến đổi, bà kinh ngạc nhìn chàng, ấp úng: “Người nói Quan Âm nào?”

“Thủy Nguyệt Quan Âm!”

Lão bà miệng lẩm bẩm: “Nam mô a di đà phật” rồi hỏi tiếp: “Sau đó Quan Âm làm gì?”

“Quan Âm đi vào tiểu lầu này, ngồi đánh đàn”.

Thần sắc lão bà một lần nữa biến đổi, hỏi như truy Long Phi: “Chính là tiếng đàn lúc nãy?”

Long Phi hỏi lại: “Lão lão, rốt cuộc người đó là ai?”

Lão bà không trả lời, truy tiếp Long Phi: “Tiếng đàn vừa dứt, có phải người đó biến thành một luồng khói trắng bay lên trời không?”

Long Phi ngạc nhiên nhìn bà ta: “Lão lão cũng nhìn thấy luồng khói đó ư?”

Thần sắc lão bà thay đổi kịch liệt, chừng như không còn để tâm nghe Long Phi nói, miệng lầm bầm những gì không rõ.

Long Phi nhắc lại: “Lão lão...”.

Hai từ vừa ra khỏi miệng, lão bà đột nhiên kêu lên một tiếng rồi xoay người bỏ chạy.

Thiết Hổ dợm người toan đuổi theo, Long Phi đưa tay ngăn lại: “Xem dáng vẻ bà ta đã sợ chết khiếp rồi, bây giờ có bắt cũng không hỏi được gì đâu”.

Thiết Hổ thở dài: “Cũng phải, rốt cuộc thì chúng ta chỉ là ngoại nhân, đêm khuya thế này, bà ta không sợ mới là lạ”.

“Hay là ngày mai tìm bà ta rồi hỏi?”

“Ngày mai ư?”

“Chuyện này nên nói vào ban ngày, chừng như bà ta có biết ít nhiều”.

“Chỉ sợ bà ta không tiếp chúng ta”.

“Trang viện này chắc không thể chỉ có mình bà ta”.

“Chuyện này càng lúc càng kỳ quặc” - Thiết Hổ trầm ngâm - “Ngày mai tôi sẽ lệnh cho thuộc hạ thăm dò tình hình trang viện này, sau đó mới tính”.

“Có gì huynh đừng quên thông báo cho ta một tiếng!”

Thiết Hổ nhìn Long Phi: “Thấy huynh quan tâm như vậy, tôi e huynh có liên can trong chuyện này!”

Long Phi ngẩng đầu lên hỏi: “Nhiều không?”

Thiết Hổ “ồ” một tiếng nhỏ, hỏi: “Là quan hệ gì vậy?”

Long Phi thở ra một hơi: “Đó là diện mạo của nữ nhân bằng gỗ trong quan tài kia, giống hệt một người ta quen”.

Thiết Hổ nhíu mày: “Ai?”

“Đinh Tử Trúc!”

“Đinh Tử Trúc này là người thế nào?”

“Là con gái của Đinh Hạc”.

“Nhất Kiếm Câu Hồn Đinh Hạc?”

“Đúng!”

“Đinh Tử Trúc với anh có...”.

“Cô ấy có hôn ước với ta”.

Thiết Hổ chợt hiểu ra, “ồ” một tiếng, gật đầu: “Như vậy chẳng trách...”.

Long Phi: “Cho dù không có quan hệ này, ta đã gặp chuyện, nhất định không thể bỏ qua”.

“Anh vốn là người rất tò mò”.

Long Phi hơi cười: “Tò mò lắm phải không?”

Thiết Hổ: “Tôi biết Đinh Hạc sống tại Phong Hoàng trấn”.

“Không những thế, còn ở ngay cạnh trang viện này!”

“Sao mà khéo vậy?”

“Bởi vậy ta mới lo lắng”.

“Tôi cho rằng bây giờ huynh nên sang đó xem tình hình ra sao”.

“Huynh đi cùng ta không?”

“Không nên, tôi mặc y phục nha môn, cùng đi với huynh sẽ gây hiểu nhầm”.

Long Phi im lặng về suy nghĩ.

Thiết Hổ tiếp: “Làm Bồ đầu mấy năm, tôi còn lạ gì tính tình người giang hồ bọn huynh!”

Long Phi: “Hình như trước kia huynh không như vậy!”

Thiết Hổ thở dài: “Vấp phải nhiều chuyện, con người tự nhiên cũng thay đổi”.

Ngừng một lát, hắn lại nói: “Bằng vào võ công của huynh và Đinh Hạc có chuyện gì lại không giải quyết được?”

Long Phi lắc đầu: “Có những việc không thể dựa vào võ công mà giải quyết được!”

Thiết Hổ vuốt râu, gật đầu: “Việc gì cũng vậy, tốt nhất huynh nên báo cho tôi một tiếng”.

Long Phi chỉ ậm ừ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không ngờ đã ra đến cửa sau trang viện. Ra ngoài, Long Phi đưa tay khép cửa, thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Con ngựa của Long Phi không đi xa, vẫn quanh quẩn ngoài cổng, nhìn thấy chủ nhân, liền đập vó hí lên một tiếng.

Thiết Hổ nhìn tuần mã, hỏi: “Ngựa của huynh à?”

“Đúng”.

“Dường như nó nhận ra huynh là chủ nhân”.

Long Phi gật đầu: “Nó đã đồng hành với ta một năm rồi”.

Thiết Hổ cười: “Không hổ là tuần mã”.

Dứt lời, hắn bỗng cười phá lên.

Bạch mã cũng hí liên tục như đang cười, Thiết Hổ không hiểu sao lại bắt đầu rùng mình.

Long Phi nhìn hắn: “Hình như anh lại đang có chuyện?”

Thiết Hổ tặc lưỡi: “Những lời nói ma quỷ của anh hại dũng khí của tôi thành nhỏ xíu rồi”.

Long Phi mỉm cười, bước đến cầm lấy cương ngựa; “Có cần ta đưa huynh về không?”

Thiết Hổ lại cất một tràng cuồng tiếu: “Tôi như vậy, có phải trẻ con đâu mà không dám đi về một mình?”

Hắn vừa cười vừa đi lên phía trước.

Long Phi cũng nhảy lên yên, ngựa từ từ cất bước.

Mỗi người đi về một hướng khác nhau.

5. Chương 5: Ma Thủ

Đêm khuya.

Mưa lâm thâm, gió càng ngày càng mạnh.

Vòng qua hai chỗ ngoặt, Long Phi đã đến trước Đình gia trang.

Chần chừ một lúc, chàng bước đến rung khoen cổng. Phải đến lần thứ ba, cửa mới mở ra.

Trong cửa là một lão nhân, tay xách đèn lồng, tóc bạc trắng nhưng sắc diện vô cùng quắc thước.

Lão gia cao đèn, cổ nhìn Long Phi: “Ai vậy?”

“Thọ lão bá, là tiểu diệt đây mà!”

Ông lão đó chính là Đình Thọ, gia nhân kỳ cựu của Đình gia trang. Nhìn rõ Long Phi, ông không giấu nổi vẻ mừng rỡ: “Hóa ra là Long công tử!”, nói rồi mau mắn mở cổng: “Mau vào đi, kéo ướm hết bây giờ!”

“Tiểu diệt thật đã làm phiền lão bá rồi” - Long Phi nói vẻ hối lỗi.

Đình Thọ xua tay: “Lão đây đâu có ngủ sớm như vậy!”, nói rồi đỡ dây cương trong tay Long Phi: “Đã ba năm không gặp, công tử vẫn như ngày nào, tuấn tú phong độ, nhã nhặn lễ phép”.

Long Phi chưa kịp đáp lại thì Đình Thọ đã tiếp lời: “Phải rồi, sao ba năm rồi cậu không về chơi? Tiểu thư nhà tôi mong cậu lắm!”

Long Phi cười: “Lão bá, Tiểu thư vẫn khỏe?”

“Vẫn khỏe, chỉ có ngày nào cũng ngóng cậu!”

“Giờ này chắc cô ấy đi ngủ rồi?”

Đình Thọ lắc đầu: “Sáng sớm nay Tiểu thư đi thăm bà ngoại ở trấn bên cạnh, mai mới về”.

Long Phi thăm dò: “Lão bá, bên ấy có việc gì vậy?”

Đình Thọ lắc đầu: “Không có việc gì, chỉ là đi thăm thôi mà”.

Tâm trí Long Phi bỗng dưng chùng xuống.

Chàng đến Đình gia trang chủ yếu là vì Tử Trúc. Sau bao biến cố kỳ dị từ chiều đến giờ, chàng thật nôn nóng muốn biết nàng có việc gì không, có ngồi làm mẫu tạc tượng cho ai đó không.

Sự việc với mộc mỹ nhân chàng đã muôn phần nghi vấn. Nhưng giờ đây, việc làm chàng sốt ruột nhất lại là việc nàng không có ở nhà. Bởi, mười ngày trước chàng đã gửi thư cho Tử Trúc, hẹn đúng hôm nay chàng sẽ tới.

Thư, là gửi tiêu trạm thân tín, không thể thất lạc. Vậy mà Tử Trúc hôm nay lại đi đâu?

Đình Thọ đương nhiên là không biết những nghi vấn của Long Phi, sốt sắng: “Tuy Tiểu thư không có nhà nhưng lão gia thì có đấy. Cậu muốn đến vấn an lão gia bây giờ không?”

Một linh tính bỗng vụt qua, Long Phi hỏi nhanh: “Lão gia đã đi ngủ chưa?”

“Lúc này tôi qua thư phòng thấy đèn vẫn sáng. Chắc lão gia vẫn còn thức!”

Long Phi gật đầu: “Vậy bây giờ tiểu diệt qua thư phòng trước”.

Đình Thọ giơ tay chỉ: “Thư phòng đằng kia, chắc cậu chưa quên chứ?”

Long Phi cười nhỏ: “Mới có ba năm mà, trí nhớ tiểu diệt chưa đến mức kém cỏi như vậy, tiểu diệt tự đi được!”

Ba năm trước, Long Phi một dạo là khách thường xuyên ở đây. Từng gia nhân, từng góc ngách trong gia trang, chàng đều còn nhớ rõ.

Đinh Thọ biết vậy, dừng lại cười: “Vậy cậu tự đi nhé. Lão đưa ngựa vào chuồng trước, rồi sẽ đi xếp phòng ngủ cho cậu!”

Long Phi cảm kích: “Đã làm phiền lão bá rồi!”

Chàng tạm biệt Đinh Thọ, đi về phía tây trang.

Thư phòng của Đinh Hạc vốn là nằm phía tây gia trang!

* * * * *

Ngô đồng ướt sũng trong mưa, gió thổi to bởi lá rụng. Tiểu viên quanh thư phòng ngập tràn vẻ nao nùng của tiết cuối Thu.

Long Phi vừa bước vào tiểu viên, đã có ngay cảm giác quen thuộc.

Không phải vì chàng vốn đã đến đây. Ba năm không phải là quá dài, chàng vẫn còn nhớ những lần đàm đạo với Đinh Hạc tại chính nơi này. Nhưng những cảm giác quen thuộc của Long Phi bây giờ lại không có từ đó.

Mà lại bởi khu vườn này thật quá giống nơi chàng vừa đi ra lúc này.

Cổng vào cũng kiểu Nguyệt động, lối vào cũng có Ngô đồng, xa xa cũng là rừng trúc. Hai khu vườn chỉ cách nhau một bức tường rào, một ở phía đông, một phía tây.

Phải khó khăn lắm Long Phi mới dần nén được nỗi xúc động khi đi qua rừng trúc.

Thư phòng nằm giữa khu vườn, tương đồng với nơi tọa lạc của ngôi lầu bên kia.

Đèn trong thư phòng vẫn sáng rõ, cửa ra vào nửa khép nửa mở. Long Phi đứng bên ngoài nghe ngóng một lúc, rồi gõ cửa.

Không có ai trả lời.

Chàng chần chờ một lát nữa mới đẩy cửa bước vào. Phòng vắng lặng không một bóng người!

Đinh Hạc đã đi đâu?

* * * * *

Cạnh bức tường phía tây là một tấm bình phong. Trên bình phong vẽ một bức tranh tùng hạc.

Trên cây tùng trơ trọi đậu một con hạc lẻ loi, đối diện với hạc là vầng trăng đơn độc, một vẻ tang thương ảm đạm khó diễn tả được thành lời.

Cách đây ba năm, Long Phi đã ngạc nhiên về vẻ ảm đạm của bức tranh. Chàng từng hỏi Đinh Hạc sao không cho vẽ thêm một con hạc nữa. Đinh Hạc chỉ cười nhạt, còn Long Phi cũng sớm quên đi.

Chàng từng cho rằng bức tranh cô tùng cô hạc này gợi Đinh Hạc nhớ đến người vợ đã quá cố của ông ta. Ba năm sau, bức tranh vẫn nằm chỗ cũ, mọi thứ trong thư phòng vẫn y nguyên từng chi tiết, không một mây may xê dịch. Có thể thấy rõ, Đinh Hạc là một con người thủ cựu vô cùng.

Long Phi đảo mắt quan sát một lượt, rồi như theo thói quen tiến lại bức bình phong, nghiêng người ngó vào phía sau. Sau bình phong trống trơn, không có vật gì cả.

Chàng bỗng giật mình, đây rõ ràng là đã quá đa nghi, lại như không hề chủ định. Chẳng lẽ vẫn là ma quỷ xui khiến?

Long Phi tự cười gượng, lắc lắc đầu, rồi đi về phía án thư.

Án thư bày một nghiên mực, còn cả một ống quỳn trải rộng. Mực trong nghiên chưa khô hết, lấp lánh một cách kỳ dị dưới ánh đèn. Bút gác trên giá, vẫn thấm đẫm mực tươi nguyên.

Ống quỳn chép bài thơ vô đề của Lý Thương Ẩn: “Lai thị không ngôn khứ tuyết tông, Nguyệt tà lầu thượng ngũ canh chung, Mộng vi viễn biệt đề nan hoán, Thư bị thôi thành mạc vị nông, Lạp chiếu bán lồng kim phỉ thúy, Xạ hoặc vị độ tú phù dung, Lưu lang dĩ hận phùng sơn viễn, Canh cách phùng sơn nhất vạn...” [1]

Chữ viết rất đẹp, như rồng bay phượng múa, đến chữ “vạn” lại lệch đi, hỏng một nét. Chữ “trùng” cuối cùng không thấy viết nốt.

Rõ ràng đã xảy ra chuyện gì đó, đột ngột mà cũng rất quan trọng, khiến Đinh Hạc không những viết hỏng chữ “vạn”, mà còn tức khắc đặt bút xuống và dời đi.

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Long Phi cúi xuống cầm ống quyển lên. Chữ “vạn” cuối cùng kia đã khô hoàn toàn. Đinh Hạc ra khỏi đây chắc cũng lâu rồi.

Khi nào ông ta mới quay trở lại?

Long Phi đang trầm ngâm nhìn bài thơ, bỗng nghe sau lưng có tiếng sột soạt như tiếng trườn của rắn. Chàng quay phắt đầu lại, thấy một người đã đứng cạnh bức bình phong tự bao giờ!

Người đó tuổi trạc ngoại ngũ tuần, ánh mắt sắc như dao, hai gò má cũng tựa như dao cắt, râu để dài ba chòm, mặc một bộ y phục thêu hoa màu xanh lam, đứng im không chút động đậy.

Vóc dáng cao gầy, khuôn mặt khắc khổ, quả đúng hình ảnh một con hạc cô đơn.

Long Phi vừa thấy, đã giật thót tim.

Không phải ai khác, chính là Đệ Nhất Khinh Công Lương Hà, người chưa từng để sót một đối thủ dưới kiếm của mình, ‘Nhất Kiếm Câu Hồn’ Đinh Hạc.

* * * * *

Đây là thư phòng của Đinh Hạc, ông ta đến thư phòng của mình tự nhiên là chuyện không có gì đáng ngạc nhiên. Điều làm Long Phi ngạc nhiên là ông ta đã vào đây như thế nào.

Ấn thư đối diện với cửa, Long Phi lại đứng sau ấn thư. Có thể nói, không một chuyển động nào trong phòng mà lại lọt qua tầm mắt của chàng. Thế mà Đinh Hạc xuất hiện ra sao, chàng không hề hay biết.

Cửa sổ tuy mở, nhưng đèn cũng treo chỗ đó. Đinh Hạc nếu qua cửa sổ mà vào thì khinh công dù có cao đến mấy cũng không thể không làm rung chiếc đèn. Nhưng từ này đến giờ đèn vẫn đứng yên. Còn nếu như bảo Đinh Hạc từ sau bình phong mà ra thì lại càng khó tin hơn. Vừa rồi Long Phi đã nhìn kỹ sau bức bình phong, chắc chắn không có vật gì che giấu.

Lẽ nào Đinh Hạc đã luyện thành “Thất Ưc Ma Pháp”, đi về tuyệt đối vô thanh vô ảnh?

Đinh Hạc dường như cũng bất ngờ khi thấy Long Phi trong phòng. Ông ta im lặng một lát, dáng điệu rất kỳ quặc, rồi mới lên tiếng: “Tiểu Phi?!”

Long Phi cung kính đáp lại: “Sư thúc!”, rồi đặt ống quyển trên tay xuống.

Thực ra Đinh Hạc là sư thúc của Long Phi. Người trong võ lâm biết được điều này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Sư phụ Long Phi, “Nhất Âu Tử”, hai mươi năm trước đã quy ẩn. Ngay Đinh Hạc dù chưa quy ẩn, hơn mười năm nay cũng hầu như không còn đi lại giang hồ.

Ba năm nay, tiếng tăm Long Phi nổi như cồn. Không ít người dò tìm nguồn gốc võ công của chàng, nhưng võ công Long Phi đa số là do Nhất Âu Tử sáng tạo ra khi đã vui thú lâm tuyền, nên xuất xứ sư thừa của chàng vẫn là bí mật với hầu hết mọi người.

Đinh Hạc nhìn như quan sát Long Phi một lượt, hỏi: “Điệt nhi đến khi nào vậy?”

Long Phi cố lấy bình tĩnh, đáp: “Dạ, tiểu diệt mới đến đây chưa lâu”.

“Sao không báo trước cho Tử Trúc một tiếng?”

“Tiểu diệt mười ngày trước đã gửi thư cho Trúc muội báo hôm nay đến!”

Đinh Hạc hơi cau mày: “Sao không thấy nha đầu này nói gì nhỉ?”

Lời lẽ lạnh lùng, nét mặt không chút biểu cảm. Long Phi có cảm giác chàng đang đối mặt với một con người khác, hoàn toàn không phải là Đinh Hạc thân thiết nồng ấm của ba năm về trước.

Chàng quan sát Đinh Hạc một lượt theo phản xạ tự nhiên. So với ba năm trước, ông ta dường như đã già đi nhiều. Không biết là do ánh đèn hay nguyên nhân nào khác mà sắc mặt nhợt nhạt lạ thường, giữa hai chân mày ẩn ước một nỗi ưu tư nặng nề, hay một sự sợ hãi khó diễn tả được bằng lời.

Ánh mắt Long Phi chuyển qua chiếc áo Đinh Hạc đang mặc trên người, tìm chàng thoát đập mạnh hơn.

Không phải kẻ xuất hiện trong trai phòng bên kia cũng mặc một chiếc áo xanh như thế này hay sao?

Chẳng lẽ đó chính là Đinh Hạc?

Long Phi nhớ lại sự xuất hiện đột ngột của Đinh Hạc trong thư phòng này.

Ban này, quái nhân áo xanh đó không phải cũng hiện ra như từ hư không sao?

Chàng bỗng phát hiện ra tay trái Đinh Hạc quấn băng, trên băng còn vương vài vết máu. Long Phi vội hỏi: “Tay trái của sư thúc...”

Đinh Hạc vội ngắt lời chàng: “Không có gì, ta mài kiếm không cẩn thận, bị đứt tay một ít”.

Đứt tay? Mài Kiếm? Vào giờ này?

“Nhất Kiếm Câu Hồn” lại bị đứt tay vì kiếm của mình ư?

Nghi ngờ trong lòng Long Phi mỗi lúc một thêm chất chứa. Song chàng vẫn tỏ ra quan tâm, hỏi: “Ra là thế! Sư thúc, vết thương có nặng lắm không?”

“Thương thế ngoài da ấy mà” - Đinh Hạc dường như thấy Long Phi có ý nghi ngờ, liền nói vồn vã - “Thật đúng là bà lão tám mươi bẻ làm rớt cháu. Ta đã mài kiếm bốn mươi năm, đây là lần đầu tiên xảy ra sự này”.

Long Phi thăm dò: “Sư thúc, phải chăng đã có chuyện gì?”

Đinh Hạc cười ha hả: “Sư thúc người đã hơn mười năm tuyệt tích giang hồ, ân oán cũng đoạn cả rồi!”

Tiếng cười nghe vẫn có vài phần khiên cưỡng. Đinh Hạc ngừng một lát rồi tiếp :

“Sư thúc người mê kiếm đến cuồng. Tuy không hành khứ giang hồ nữa nhưng kiếm thì không thể không luyện mỗi ngày, lại cũng vẫn thường xuyên mài đi mài lại”.

Lời giải thích không phải không có lý, Long Phi vẫn có cảm giác Đinh Hạc đang giấu diếm gì đó. Nhưng, vốn là người tôn sư trọng đạo, chàng không dám gặng hỏi gì thêm.

Chàng bước lại chiếc giường trúc, khom người: “Kính thúc thúc lại nghỉ ngơi!”

Đinh Hạc cười: “Nhìn thấy người, ta mới thấy ta quả thật già mất rồi!” - Giọng cười lần này mới thật tự nhiên, nhưng vẻ ưu tư trên khuôn mặt vẫn chưa hề giảm bớt.

Ngồi xuống giường, ông ta giơ ngón tay: “Bữa trước có mấy người bạn cũ đến chơi, nhắc đến diệt đều khen ngợi không ngớt. Ngay cả “Song Phủ Khai Sơn” cũng không qua nổi trường kiếm của người. Lốp trẻ bây giờ luận về danh tiếng, không ai qua được diệt”.

Ôi, Tiểu Phi, người đã trưởng thành thật rồi!”

Long Phi cười hơi ngượng: “Tiểu diệt không hề có ý cầu tiếng tăm, chỉ có một vài chuyện không quản không được”.

Đinh Hạc gật đầu: “Hảo! Hữu sở bất vi, hữu sở tất vi! Đó mới là nam tử hán đại trượng phu!”

Ông ta nói tiếp ngay: “Lần này diệt đến lại không thực đúng lúc. Tử Trúc đi thăm bà ngoại nó, sáng mai mới về”.

Long Phi cúi đầu: “Thọ lão bá đã nói với tiểu diệt. Nhưng tiểu diệt...”

Đinh Hạc bật cười: “Không nhưng nhì gì nữa. Ta cũng đã từng là thanh niên, tâm sự của bọn thanh niên các người làm sao ta lại không rõ?”

Chưa nói dứt câu, vẻ mặt Đinh Hạc đã thoát trở thành âm đạm.

Phải chăng câu nói đã động đến một nỗi niềm sâu kín trong lòng ông ta?

Long Phi đang muốn đáp lời thì Đinh Hạc đột nhiên khoát tay: “Đinh Thọ hẳn đã chuẩn bị xong phòng ngủ cho diệt rồi!”

Ý tứ câu nói rõ ràng là tiễn khách!

Long Phi ngần ngừ giây lát rồi lấy hơi, nói: “Sư thúc, cháu có chuyện muốn hỏi một chút”.

Đinh Hạc vẻ ngạc nhiên, nhìn Long Phi: “Là chuyện gì?”

“Chuyện của trang viện bên cạnh”.

Đinh Hạc càng chú mắt nhìn chàng: “Trang viện bên cạnh làm sao?”

“Cháu chỉ muốn biết đó là trang viện của ai”.

Đinh Hạc nghĩ đoạn, trả lời: “Đó là trang viện của Tiêu Lập!”

Long Phi thập phần ngạc nhiên: “Tam Thương Truy Mệnh Tiêu Lập?”

“Chính ông ta đấy!”

Long Phi vẫn chưa hết ngạc nhiên, hỏi ngay: “Nghe nói thúc thúc và ông ta là bằng hữu rất tốt của nhau”.

Đinh Hạc im lặng.

Đây không phải là bí mật gì to tát. Vô lâm lớp trước rất ít người không biết “Nhất Kiếm Câu Hồn” và “Tam Thương Truy Mệnh” là bằng hữu thâm giao. Hai người lúc đơn độc, lúc song hành, tung hoành giang hồ hơn hai mươi năm không hề có đối thủ. Thế mà giờ đây, nhắc đến Tiêu Lập, Đinh Hạc lại chùng như không được vui.

Chính Long Phi ba năm trước cũng đã sống ở đây không ít thời gian, thế mà đến bây giờ chàng mới biết điều này.

Đã là bạn tốt như vậy, sao trước đây không hề nghe Đinh Hạc nhắc đến. Phải chăng giữa hai người đã xảy ra xung đột mâu thuẫn gì?

Chàng hỏi thăm dò: “Không biết vị tiền bối Tiêu Lập đó bây giờ sống thế nào?”

Đinh Hạc chậm rãi “Rất tốt!”

Rồi ông ta hỏi dồn lại Long Phi: “Sao bỗng nhiên diệt lại hỏi ta về trang viện ấy vậy?”

Long Phi: “Dạ, không có gì, chẳng qua lúc nãy tiểu diệt đi qua, thấy có vẻ lạ lùng nên mới hỏi thế thôi”.

Đinh Hạc hỏi ngay: “Có gì lạ?”

“Trang viện ấy như đã bỏ hoang nhiều năm rồi thì phải?”

“Bằng vào đâu mà diệt nói như vậy?”

“Cửa không khóa, cỏ dại mọc um tùm, thật nghe thúc thúc nói bây giờ cháu mới biết trong đó còn có người ở”.

Đinh Hạc: “Mấy năm nay ta cũng không biết Tiêu Lập làm gì. Một trang viện vốn dĩ đẹp thế mà nay lại thành như vậy!”

Long Phi: “Thúc thúc và ông ấy đã là bạn thân, ông ấy không nói gì với thúc thúc sao?”

Đinh Hạc lắc đầu: “Ba năm nay ông ấy đóng cửa không tiếp khách rồi!”

Long Phi ồ lên một tiếng.

Đinh Hạc cũng không nói gì thêm, ngồi im, nét mặt rầu rĩ.

Long Phi lại chuyển chủ đề: “Sư thúc, vùng này có ai giỏi về điêu khắc không?”

Đinh Hạc trầm ngâm một lát mới trả lời: “Gần đây có con trai Tiêu Lập rất giỏi về nghề này. Cho dù là chim muông, côn trùng hay cá tôm dưới mũi dao hắc ta đều trở thành như sống thật, vì vậy hắc mới có biệt danh “Ma Thủ”

“Ma Thủ?” - trước mắt Long Phi bỗng hiện lên bức tượng mỹ nhân giống Tử Trúc như tạc ấy.

Lẽ nào nó được khắc ra từ bàn tay của Ngọc Lang?

Đinh Hạc nói tiếp: “Ở gần đây có hai ngôi chùa, nghe nói tượng Phật trong đó đều do hắc ta điêu khắc, riêng ta chưa đến đấy bao giờ”.

Long Phi cố nén nổi xúc động, hỏi: “Tử Trúc và huynh ấy có quen nhau không?”

“Có chứ, hồi bé chúng nó còn thân nhau, sau này có ít qua lại hơn, nhưng thỉnh thoảng tiểu tử đó vẫn sang đây”.

“Vậy sao?” - Long Phi nghe dâng lên chút đặng trong lòng.

Đinh Hạc như đã nhận ra điều gì đó, cười cười: “Có phải diệt đã nghe thấy ai bàn tán gì đó nên vội vàng quay lại đây hỏi cho rõ nguồn cơn không?”

Long Phi vội lắc đầu: Không, không, hoàn toàn không phải là chuyện đó!”

Đinh Hạc nghiêm nghị: “Đúng chúng nó quen nhau từ nhỏ, thậm chí có thể nói là thanh mai trúc mã, nhưng diệt cứ yên tâm, đó là chuyện xưa lắm rồi. Vả lại, ta không thích con người hắc chút nào”.

Im lặng một chút, ông ta bỗng cau mày: “Cũng ba năm rồi hắc không đến đây, Từ khi Tiêu Lập bế môn tạ khách, hắc hình như cũng không ra ngoài”.

Long Phi trầm ngâm: “Có thể đã xảy ra chuyện gì thật!”

“Có thể!” Đinh Hạc thở dài.

Vừa than thở, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ: “Trời cũng không còn sớm nữa. Diệt nên đi nghỉ, có việc gì kêu Đinh Thọ là được rồi”.

Long Phi cúi đầu: “Còn sự thúc...”

Đinh Hạc: “Ta còn muốn ngồi đây chút nữa. Có gì ngày mai sẽ nói sau”.

Long Phi đành phải rời khỏi thư phòng.

* * * * *

Ra khỏi thư phòng, lòng Long Phi càng trở nên nặng trĩu.

Không gặp Đinh Hạc còn đỡ, gặp rồi, những nghi vấn trong đầu chàng lại càng điệp điệp trùng trùng.

Bộ đồ thêu hoa màu xanh, tiếng thét thảm thiết, cánh tay trái bị thương. Có gì trùng hợp với quái nhân xuất hiện đột ngột trong trai phòng bên kia? Liệu Đinh Hạc có chính là người này?

Lẽ nào cánh tay ông ta bị thương tại nơi ấy? Vết máu trên bức bình phong cũng từ đó mà ra?

Nếu vậy, rốt cuộc thì là vì chuyện gì?

Ông ta đã xuất hiện như thế nào? Thủy Nguyệt Quan Âm là ai? Có quan hệ gì với Đinh Hạc? Quái nhân với đầy vẩy rắn trên mình, một mỹ nhân giống hệt như Tử Trúc, đó tất cả là phép thuật của thần tiên hay là hóa thân của ma quỷ, hay còn một thứ gì khác nữa?

Nếu như không phải là thần tiên ma quỷ thì có thể vô thanh vô ảnh rời nơi đó bằng cách nào?

Những câu hỏi này, cho dù Đinh Hạc là người áo xanh, tin rằng cũng không giải đáp được hoàn toàn. Cũng rất có thể Đinh Hạc không phải là người đó, cũng không biết gì về chuyện thần tiên ma quỷ này.

Long Phi đã suy nghĩ đến điên đầu, khó khăn lắm mới tìm được ý định quay lại hỏi tiếp Đinh Hạc. Bởi chàng đã nhận ra, tâm tư ông ta đang xáo trộn dữ dội, cần bản không phải là lúc có thể nói đến những chuyện như thế này.

Bức tượng mộc mỹ nhân giống hệt Tử Trúc kia, nếu không phải là tiên thuật hay yêu pháp hóa ra thì chỉ có khả năng được tạo thành bởi bàn tay một điệu thủ trong nghề điêu khắc.

Đinh Hạc đã sống tại đây rất lâu. Nói về cao thủ trong nghề điêu khắc, nếu quả thực có hai người thì chắc chắn không thể chỉ nhắc tới mỗi mình Ngọc Lang. Vậy thì, mộc mỹ nhân phải là kiệt tác của Tiêu Ngọc Lang!

Cho dù Tiêu Ngọc Lang đã được suy tôn “Ma Thủ”, song nếu không có người thật làm mẫu, chỉ có thể khắc kỳ hình chứ không thể khắc kỳ thần âm.

Bức tượng mộc mỹ nhân ấy, giống Tử Trúc cả về diện mạo lẫn thần sắc biểu cảm. Cho dù là bạn thanh mai trúc mã, giao tình hãn không thể là đơn giản, nhưng khỏa thân đứng trước người khác giới lại là điều mà bạn bè với nhau làm được hay sao?

Nếu vạn nhất sự thực là đúng như vậy?

Trong lòng Long Phi chợt dâng lên một cơn ghen ghê gớm. Nỗi hờn ghen dày vò quặn thắt ruột gan chàng. Không nhịn được nữa, chàng phá lên cười, lẫn trong tiếng cười, lệ từ hai mắt lại tuôn ra ràn rụa.

Chàng ghen, bởi chàng đã yêu, đang yêu say đắm Tử Trúc.

Không có tình yêu, không có ghen tuông!

[1] Chú thích: Bài thơ của Lý Thương Ẩn (Tiêu Dao Tử tạm dịch) :

“Chàng đến không lời, đi không tiếng

Trăng tà, chuông đã điểm canh năm

Ra đi, chàng viết câu ly biệt

Nét mực còn tươi, sắc vẫn nồng

Đèn vẫn chiếu lồng son phi thúy

Phù dung hương tỏa vẫn vờn quanh

Chàng ôm hận đến nơi biên ải

Thiếp dõi trông theo cách vạn trùng”.

6. Chương 6: Quỷ Ảnh

Trời trở về khuya.

Cuối cùng, mưa cũng đã tạnh.

Chiếc xe ngựa chậm rãi lăn bánh trên con đường nhỏ chạy ven sau Phong Hoàng trấn.

Không phải là cỗ xa mã đã suýt va vào Long Phi trong rừng phong sao?

Quả thực vẫn là chiếc xe đó, vẫn cỗ quan tài đó!

Ngồi trước xe là mã phu áo đen, mũ rộng vành che như rèm kín mít, hai tay cầm cương lấp loáng ánh sáng xanh ma quái. Ánh sáng phản chiếu từ lớp da như vảy rắn.

Quái nhân thần lẫn!

Người này sau khi vào đến Tiêu gia trang đã không còn thấy tung tích. Bây giờ hắn lại xuất hiện ở đây, lại vẫn ngồi đánh xe ngựa.

Rốt cuộc đây là ma hay là người? Giờ này hẳn lại còn muốn đi đâu?

Trong cỗ quan tài có phải vẫn là bức tượng một mỹ nhân ấy?

* * * * *

Tiếng xe ngựa lóc cóc phá tan sự tĩnh lặng của màn đêm.

Cho dù vậy, không có ai bị ảnh hưởng, bởi căn bản quanh đây không có cư dân nào sinh sống.

Chỉ có một người, trong một trang viện nhỏ, nằm không xa phía trước cỗ xe.

Ánh sáng yếu ớt hắt ra từ căn nhà. Đêm nào, ngôi nhà này cũng thấp đèn thâu đêm.

Đó không phải là một trang viện bình thường, chỉ có một người dám sống ở đó, cũng không thể không sống ở đó.

Bởi lão đã được cư dân trong trấn góp tiền thuê trông coi trang viện này.

Lão là Hà Tam.

Trang viện này thực sự luôn có rất nhiều người, nhưng chỉ có một người còn sống. Kỳ dư còn lại đều là các xác chết.

Người bị đâm bị chém, người chết đường chết chợ, cả những người chết bình thường muốn chuyển về quê mà chưa kịp đưa đi cũng gửi tại nơi này.

Đương nhiên bọn họ không phân biệt ngày đêm đều nằm trong quan tài. Chỉ có những người biến thành ma cà rồng đội mồ chui ra hút máu người sống là ngoại lệ.

Về việc rốt cuộc có ai biến thành ma cà rồng hay không, ngoài Hà Tam e rằng không còn ai hay biết.

Hà Tam từ trước đến giờ cũng chưa nói với ai về việc này. Cho dù là có hay không, khi không có việc, người dân Phong Hoàng trấn không ai lai vãng đến chốn này, mà vào ban đêm lại càng không.

Bởi, đây chính là một nghĩa trang.

* * * * *

Cuối cùng cỗ xe cũng dừng hẳn.

Quái nhân ngang nhiên dừng xe trước cổng nghĩa trang. Buộc dây cương xong, gã ghé vai nâng bổng cỗ quan tài lên.

Sức lực thật hiếm có trên đời! Quan tài bằng gỗ tám, dù nặng cũng không thể ung dung vác lên vai thông dong bước đi như vậy.

Cửa vào nghĩa trang mở rộng. Quái nhân vác cỗ quan tài đi đến tận nhà Hà Tam.

Nắp quan tài đã đóng kín mít, không biết bên trong bây giờ đựng thứ gì?

* * * * *

Xuyên qua một khoảng sân nhỏ là đến đại đường của nghĩa trang.

Trong đại đường sắp từng hàng kệ dài với lớp lớp quan tài, cái đã cũ, cái còn rất mới. Gần cửa là một chiếc bàn nhỏ, trên đặt một ngọn đèn dầu.

Ánh đèn leo lét, một khoảng âm khí khó diễn tả được thành lời bao bọc toàn bộ khu đại đường. Gió thổi hiu hiu, ánh lửa yếu ớt nhảy múa, bóng những chiếc quan tài rung rinh như lúc nào cũng chực bật nắp mở ra.

Dù là người gan to cỡ nào, khi đi vào chỗ đó, tóc tai ắt hẳn cũng sẽ dựng ngược. Quái nhân đó lại vô cùng ung dung vác cỗ quan tài đi vào chính giữa đại đường.

Dưới ánh đèn, đôi tay vẩy rần lấp lánh ánh sáng lạ thường. Quái nhân quay nửa người, đột nhiên đập mạnh vào cỗ quan tài nằm ngoài cùng bên phải hẳn.

Một tiếng “bùng” vang lên, chiếc quan tài tung lên, rơi xuống đất làm chấn động cả khu đại đường. Quái nhân lập tức đặt quan tài trên vai xuống hai chiếc ghế dài vừa trống ra đó, rồi phủ tay, ngồi lên cổ quan tài vừa rơi ra trên đất, điệu bộ vừa như muốn nghỉ, lại vừa như đang chờ đợi sự gì.

Ánh đèn leo lét, bóng quan tài lẫn bóng người rung rinh. Bầu không khí đã ghê rợn càng trở nên âm âm dày đặc.

* * * * *

Bên trái đại đường có một ngôi nhà nhỏ. Hà Tam chính là ở trong ngôi nhà ấy. Ngôi nhà đơn sơ, nhưng đồ dùng thường nhật lại không thiếu thứ gì.

Ngọn đèn dầu đặt trên bàn trước cửa sổ vẫn cháy, trên bàn còn có một bình rượu không. Những người làm nghề trong nghĩa trang ai cũng thường hay uống rượu. Có thể, hơi nóng của rượu xua đi được phần nào âm khí tử thi, hay làm người ta say mà quên đi những sự rùng rợn ngày ngày diễn ra trước mắt?

Đêm nay Hà Tam cũng đã uống rượu. Hai vò “Thiên Dao Tử” chưa đủ để một người hay uống rượu say gục, với Hà Tam lại càng không. Có điều, số tiền kiếm được chỉ cho phép lão mỗi hôm uống hai vò rượu, nếu uống quá đi thì ngày mai chỉ còn nước chống mắt nhìn trời. Hà Tam tuy không vợ không con nhưng còn biết tự kiềm chế mình. Vì thế hôm nay cũng như mọi hôm, lão không say, chỉ ngủ ngon lành, ngủ như một người bình thường tỉnh táo.

Tiếng va đập vang rền như động đất trong đêm vắng, e rằng không những Hà Tam mà hồn ma dưới đất cũng phải bị dựng dậy. Lão ngồi phắt lên, dụi mắt, nhìn xung quanh.

Trong phòng không có gì suy sụp, hay sấm chớp? Không! Tiếng động hình như từ trong đại đường phát ra, hay có kẻ ăn trộm, hay hồn ma nào thoát ra làm quan tài rơi vỡ?

Vừa nghĩ đến đây, Hà Tam đã rùng mình, nhưng lão vẫn lẳng lặng xuống giường, xỏ dép đi ra cửa. Mới hay, con người ta ai cũng không tránh khỏi tính hiếu kỳ!

* * * * *

Cửa vẫn đóng chặt. Hà Tam nhìn qua khe cửa ra ngoài, không có gì cả! Lão mạnh dạn mở chốt cửa, kéo cửa ra chừng ba tấc. “Kẹet!” cánh cửa rít lên, thực ra bộ cửa này cũng quá cũ rồi. Tuy biết vậy nhưng Hà Tam vẫn không khỏi giật thót mình lên một cái.

“Ma với quỷ! Xem lão hôm nay biến các người thành muôn mảnh cho coi!”

Câu nói này, Hà Tam đã thốt lên không biết bao nhiêu lần. Có lẽ, ma quỷ trước nay nghe thấy đều sợ mà không dám hiện ra chăng?

* * * * *

Bên ngoài nghĩa trang cũng không có gì khác thường. Hà Tam lại chửi đổng vài câu, khật khù đi vào đại đường. Cuối cùng lão cũng nhìn thấy quái nhân, thấy hắn đang ngồi trên cổ quan tài đó.

Một cơn thịnh nộ chợt trào lên trong tâm Hà Tam, lão hét lớn “Hãy à!” rồi dang tay xông về phía quái nhân.

Dường như quái nhân chưa cảm thấy điều gì, vẫn ngồi im phăng phắc, lưng quay về Hà Tam. Lão rút lại thế tay, quát to: “Lão còn tưởng ma quỷ phương nào đến đây tác quái, hóa ra là tên tiểu tử nhà người!”

Quái nhân đó không hề đáp lại, cũng không xê dịch lấy nửa li. Hà Tam tiếp tục quát tháo: “Người có biết bây giờ là lúc nào không? Quan tài để trên xe một đêm nữa không được hay sao mà phải mang vào trong?”

Quái nhân vẫn lặng yên, không một chút phản ứng.

Cơn thịnh nộ của Hà Tam càng tăng, lão lớn tiếng lầu bầu: “Đồ chết tiệt nhà người, lại còn hất cả quan tài người ta xuống đất! Ai cho người cả gan như vậy?”

Quái nhân vẫn ngồi như hóa đá, Hà Tam quát to: “Người giả bộ câm điếc là được sao? Khôn hồn thì đặt lại mấy cỗ quan kìa, mang thứ của nhà người ra ngoài, bằng không...”

Cuối cùng thì gã đánh xe cũng quay người lại, khuôn mặt vẫn cúi gằm xuống. Y phục thực ra không khác so với một gã xa phu, nhưng dường như quanh người này bao bọc một luồng âm khí rờn rợn.

Phút chốc, cơn thịnh nộ của Hà Tam biến đâu mất, lão chỉ còn biết trở mắt nhìn.

Tuy thế, khi người ta bình tĩnh trở lại, tự nhiên sẽ phát giác ra rất nhiều điều mà lúc tức giận thường nhìn không ra.

Thông thường, người ta không đến đây vào giờ này, lại càng không dám ngồi trên quan tài người chết.

Quan tài cái nào cũng nặng bốn năm người khiêng, gã đánh xe này lại một lúc xê dịch ba bốn cái, công phu nội lực không nói cũng biết mạnh đến mức nào.

Nghĩa trang là nơi chôn người đã khuất, tự nhiên là phải có những phép tắc riêng. Xa phu này không chỉ đường đột xuất hiện, mà còn phạm vào rất nhiều những phép tắc không ai không biết. Hẳn là ai, mà lại hoành hành ngang ngược như vậy, hoặc giả, đây là một kẻ điên?

Hà Tam nhin không được nữa, hỏi: “Gã đánh xe nhà ngươi rốt cuộc là từ đâu đến?”

Quái nhân vẫn không nói nửa lời, lẳng lặng đứng dậy.

Bỗng nhiên, một tiếng rên vang lên trong đại đường. Tiếng rên sâu khổ thê lương, lại là tiếng một nữ nhân. Âm thanh rền rĩ như vọng đến từ bên phải, bên trái, lại như từ dưới đất âm lên.

Hà Tam giương mắt nhìn bốn xung quanh. Trong đại đường, ngoài lão và gã xa phu, không còn một ai là người sống.

Tiếng rên rĩ lại bật ra một lần nữa. Hà Tam rốt cuộc đã nghe thấy âm thanh phát ra từ phía trước. Mà phía trước lão ngoài gã xa phu chỉ có hai chiếc quan tài. Một, gã kia đang ngồi lên, và một do gã vừa đem tới, đang nằm trên hai chiếc ghế kia.

Hà Tam gai khắp trong người, lão không ghìm được cơn run, lập bập: “Trong quan tài đó là người chết hay người sống?”

Quái nhân như không để ý đến lão, quay người đặt tay lên nắp quan tài.

Hà Tam đưa mắt nhìn xuống dưới, bây giờ lão mới nhận ra hai tay người đánh xe. Đôi tay mọc đầy những vẩy xanh đen, lấp lánh ma quái trong ánh đèn.

Đó mà là tay người ư?

Hà Tam chưa hết bàng hoàng, quái nhân đã mở nắp quan tài. Lại một âm thanh rền rĩ vọng ra.

Tiếng rền rĩ đúng là xuất phát từ trong quan tài, nghe thật sâu khổ thê lương. Hà Tam vốn xuất thân từ nghề khám nghiệm tử thi, từ trước tới nay cũng chưa gặp chuyện này bao giờ. Trong quan tài, rõ ràng là một người đang sống.

Lão nhích lên trước, cố nhìn vào bên trong.

* * * * *

Không phải người chết, cũng không phải người sống, nằm trong quan tài chỉ là một tượng gỗ. Một bức tượng mỹ nhân bằng gỗ.

Đó cũng chính là bức tượng Long Phi nhìn thấy trong rừng lúc chiều, được đặt trong trai phòng trước mặt Thủy Nguyệt Quan Âm, rồi lại cùng Quan Âm biến đi theo luồng khói trắng.

Hà Tam dĩ nhiên là không biết những chuyện ấy. Lão đã chuẩn bị để thấy một người sống trong quan tài, nhưng khi nhìn vào quan tài, sắc mặt lão lại càng khó coi hơn.

Cho dù đêm đen, đèn tối, mắt mũi lơ mờ, Hà Tam vẫn nhận ra đây không phải là một người thật.

Mắt, tóc, lông mày, móng tay đồng màu hoàn toàn với màu da thịt. Người thật gì mà lại như vậy?

Hà Tam bất giác tiến lên một bước, nhìn kỹ hơn, đúng đây là một bức tượng gỗ.

Tượng gỗ sao lại có thể phát ra âm thanh?

Hà Tam đang muôn vằn thắc mắc, bỗng quái nhân lên tiếng, giọng rền rĩ hỏi :

“Đây là nơi nào?”

Hà Tam buột miệng: “Nghĩa trang”

Vừa dứt lời, mặt Hà Tam bỗng tái mét lại. Lão nghe rõ âm thanh không phải phát ra từ miệng quái nhân mà là từ bên trong quan tài.

Bên trong quan tài chỉ có một bức tượng gỗ.

Tượng gỗ sao lại biết nói? Lẽ nào lại là yêu quái?

Trong nháy mắt đó, sắc mặt mỹ nhân bằng gỗ dường như cũng thay đổi, cất giọng danh sắc: “Đừng để ta ở đây, đừng...”. Chưa dứt câu, quái nhân đã hất mạnh tay. “Ầm” một tiếng, cỗ quan tài đóng lại.

Giọng van nài rền rĩ ấy dường như còn văng vẳng đâu đây, vừa đáng sợ lại vừa sầu khổ thê lương.

Sắc mặt Hà Tam lại thay đổi một lần nữa, từ xanh lè chuyển sang trắng bệch.

Quái nhân quay lại, từ từ tiến về đằng trước. Hà Tam giật lùi từng bước lại sau.

Quái nhân bước một bước nữa đến gần hơn. Hà Tam lùi thêm hai bước, cất giọng ấp úng: “Người, người rốt cuộc là ai?” - giọng nói đã khác hẳn so với trước.

Cuối cùng thì quái nhân cũng đã lên tiếng, một tiếng “hù” quái dân. Tiếng “hu”?na ná tiếng vịt kêu, nhưng khó nghe hơn đến cả mười lần.

Hà Tam trước nay chưa từng nghe âm thanh nào đáng sợ đến như thế. Cho dù tiếp xúc hàng ngày với người chết, nhưng những cảnh ghê rợn lão từng thấy cũng là từ những người đã chết rồi.

Mà đây lại là một người đang sống!

Quái nhân không dừng bước, rõ ràng là muốn đuổi theo Hà Tam. Lão hoảng hốt lùi một bước nữa về sau, trượt chân ngã sòng soài trên mặt đất.

Hà Tam lồm cồm bò dậy, mắt vẫn không rời gã xa phu.

Từ dưới nhìn lên, cuối cùng lão cũng đã nhìn thấy khuôn mặt quái dị giấu sau chiếc nón lá, khuôn mặt lốm đốm vẩy, hoàn toàn không giống mặt người.

Quái nhân toét miệng cười, khuôn mặt lại càng ngoác ra ghê rợn.

“Yêu quái!” - Hà Tam thét lên, bật dậy như lò so rồi cầm đầu bỏ chạy. Trong cơn hoảng loạn, lão đánh mất phương hướng, va mạnh đầu vào một cỗ quan tài.

Cú va đập làm Hà Tam điếng người, toàn thân tê dại. Song phút chốc lão lại rùng mình bởi một cảm giác khác xâm chiếm toàn thân, đó là khi quái nhân đã tiến lại gần giơ bàn tay vuốt lên cổ lão.

Bàn tay đầy vẩy nhờn nhớp như da rắn, vuốt đến đâu để lại cảm giác dinh dính rờn rợn như một bầy rắn trườn qua. Quái nhân đưa khuôn mặt ghé sát vào Hà Tam, thè lưỡi ra liếm mạnh vào mặt lão.

Cái lưỡi đỏ hoét, vừa nhọn vừa dài, nham nháp mà lạnh ngắt. Hà Tam ứa một tiếng như cầm khẩu, người dờ ra, mắt trợn trừng trắng dã, ngắt xỉu tại chỗ.

Một mùi hôi tanh từ hạ thể lão bốc lên. Không biết vì Hà Tam đã ngắt đi hay vì cái mùi hôi tanh kia mà quái nhân dường như không còn hứng thú với lão nữa. Hắn lập tức buông tay ra.

Hà Tam ngã bẹp xuống cạnh chiếc quan tài. Mùi hôi tanh càng xông lên nồng nặc.

Quái nhân không còn để ý đến lão, kéo vành mũ trên đầu nhìn ra bên ngoài đại đường. Lần này hắn đi rất nhanh, kéo theo ra cả tiếng gió.

Âm phong!

Đi lướt qua bên bàn, ngọn đèn trên bàn vụt tắt. Trong nháy mắt cả khu đại đường chìm trong bóng tối.

* * * * *

Đêm càng khuya, gió càng lúc càng mạnh.

Mưa tạnh, mây đã bay đi. Không biết tự lúc nào trên bầu trời đã có một vầng trăng sáng.

Dưới ánh trăng bàng bạc, quái nhân đi ra khỏi nghĩa trang. Cổ xe ngựa vẫn buộc trước cổng.

Quái nhân nhảy lên xe ngựa, cầm roi vút mạnh, cổ xe lao đi.

* * * * *

Hai bên con đường nhỏ mọc đầy cây cối. Trăng soi, cây in bóng thành những hình hài khác nhau đậm nhạt trên đường.

Gió thổi, cây lá đu đưa. Bóng cây lay động tựa như bóng ma đáng quỷ.

Cổ xe chạy trên con đường đó cũng tựa như con đường vào cõi u minh.

Càng đi về phía tây, cảnh vật càng trở nên hoang vu, con đường mỗi lúc một gập ghềnh, cổ xe đã bắt đầu chao đảo. Địa phương này, cho dù là Hà Tam lúc tỉnh táo cũng không bao giờ dám bước vào.

Bởi đây mới thực sự là thế giới của ma quỷ!

* * * * *

Cách nghĩa trang nửa dặm về phía tây là một bãi tha ma. Cổ xe dừng tại giữa bãi. Nơi đây cỏ mọc um tùm, khắp bốn xung quanh chỉ toàn mồ mả. Có đến một nửa trong số đó là mộ không bia.

Ánh trăng chảy dài lạnh lạnh, cỏ dại, bia mộ vẫn còn loáng nước chưa khô. Tiếng gió xì xào xen lẫn tiếng côn trùng rả rích, thoát có thoát không lại càng tăng thêm vẻ âm u đáng sợ.

Bỗng “vút” một tiếng, chiếc roi ngựa trong tay quái nhân bung ra, bay xa chừng hai trượng rồi tức khắc được thu về, quán theo một bia mộ. Tấm bia vỡ tan trong không trung gần như cùng lúc với một bóng đen từ sau bia phóng ra, mất hút vào sau một tấm bia khác bên phải.

Lại “vút” một tiếng nữa, chiếc roi ngựa lại bay ra, quán lấy tấm bia bóng đen kia vừa nấp vào. Tấm bia chưa bật ra, bóng đen đã lao lên đứng trên đỉnh một bia mộ khác. “Xẹt” một tiếng, ánh sáng lạnh người, tay phải bóng đen đó đã nắm một thanh trường đao. Đao ánh vút đi, “ầm”, tấm bia còn quán trong roi đã bị chém vỡ thành trăm ngàn mảnh.

Quái nhân không biết có phải ngạc nhiên vì võ công của bóng đen hay không, tay dừng lại không thu roi về, ngọn roi ngoặt ngang rồi rũ lại trên không.

Bóng đen kia cũng thủ thế, đao thu lại, đứng thẳng trên bia mộ.

Dưới ánh trăng, chuôi đao lấp lóe, phát ra một luồng tia trắng, toàn thân người đó dường như bao bọc một lớp lãnh khí kinh người.

Một con đom đóm chấp chới bay đến, mới cách bóng đen chừng ba thước đột nhiên dừng lại, quần quai rơi xuống.

Sát khí!

Chỉ có thanh đao giết người vô số, chỉ kẻ sát nhân điên cuồng mới có thể phát ra thứ sát khí kinh người như thế.

* * * * *

Thanh trường đao dài ba thước, kiểu đao cổ xưa, sống dày mũi chắc. Chủ nhân thanh đao cũng lợi hại như đao, ánh mắt cũng sắc như thế, thậm chí còn hơn thế. Đó chính là Tư Mã Nộ, ‘Khoái Đao’ Tư Mã Nộ.

Bắt đầu từ dốc Đoạn Trường, hắn luôn lần theo vết Long Phi, chỉ chờ cơ hội là lại xông ra sống chết một phen với chàng.

Tuy Long Phi có ngựa tốt nhưng Tư Mã Nộ lại thuộc đường hơn. Hắn không đuổi theo mà đi đường tắt đứng đợi ở sát bìa rừng. Vì thế, chuyện Long Phi đụng độ quái mã phu trong rừng hắn không hề hay biết, Ban đầu trong mắt hắn, cỗ xe ngựa chẳng qua chỉ là chiếc xe chở quan tài, nhưng về sau, thấy Long Phi toàn lực đuổi theo xe ngựa đó, hắn cũng nổi tính hiếu kỳ, không chặn Long Phi lại mà lẳng lặng bám theo hòng tìm hiểu nguồn cơn.

Long Phi một lòng một dạ đuổi theo xe, không hề phát giác ra Tư Mã Nộ.

Tư Mã Nộ đuổi theo đến tận trang viện, song không dám vào cùng một lúc với Long Phi. Phải sau khi giấu ngựa xong xuôi hắn mới dám vượt tường vào.

Tư Mã Nộ xuất thân lục lâm, lúc còn trẻ đã trộm cắp nhiều nhà. Đột nhập trang viện cũng chính là sở trường của hắn. Tuy nhiều năm không còn làm nghề này nhưng mảnh khoe đào ngạch hắn vẫn nhớ như in. Hà huống giờ đây, thân thủ, kinh nghiệm của hắn còn cao hơn gấp bội.

Nơi mà hắn vào là nơi người khác dễ dàng bỏ qua. Hắn đã nấp kín trên dãy tường bao như một con thạch sùng, Thủy Nguyệt Quan Âm xuất hiện, đánh đàn, biến thành kuồng khói trắng bay đi, rồi Thiết Hổ xông vào đàm đạo với Long Phi, hắn đều nghe biết hết. Lúc Long Phi và Thiết Hổ cùng nhau vào ngôi lầu đó, hắn mới tụt khỏi tường ra ngoài.

Chính Tư Mã Nộ cũng vô cùng thắc mắc. Quái nhân, Thủy Nguyệt Quan Âm, cả bức tượng nữa rốt cuộc là đã biến đi đâu. Khi bạch y lão phụ xuất hiện, hắn chính là đang nấp sau bụi hoa bên cạnh tường, đã muốn đuổi theo hỏi bà ta mấy việc.

Chính cũng là những câu mà Long Phi và Thiết Hổ đã hỏi. Đương nhiên khi ấy Tư Mã Nộ chỉ có ý định chứ không hề đuổi theo, vì hắn biết nếu đuổi theo sẽ lập tức bị Long Phi phát giác.

Đêm trong trang viện vô cùng yên tĩnh, xung quanh cỏ dại lại mọc đầy. Với võ công của Long Phi, hắn có khéo léo thế nào cũng không khỏi sớm bị phát hiện.

Thực sự, Tư Mã Nộ không ngán sợ Long Phi. Lúc đó hắn chỉ không còn tâm trí đâu giao đấu, chỉ tò mò muốn khám phá những điều kỳ dị xảy ra trước mắt.

Sau khi Long Phi, Thiết Hổ dời đi, hắn vẫn còn nấp sau bụi hoa suy tính, vừa để chắc không còn bị một trong hai người phát giác, vừa để tính toán đường đi nước bước tiếp theo.

Cuối cùng hắn vẫn quyết định đến ngôi lầu nhỏ đó xem ra sao. Đúng lúc hắn đứng dậy thì quái nhân đánh xe đó từ trong tiểu lâu lao vút ra, tay ôm một nữ nhân không mảnh vải che thân. Tư Mã Nộ đã thất kinh đến độ kêu không ra tiếng, hắn cố trấn tĩnh, bám theo gã đánh xe qua Nguyệt Động môn, ra ngoài.

Hắn vô cùng cẩn thận, luôn giữ một khoảng cách an toàn với gã đánh xe kia. Quái mã phu dường như không phát hiện ra có kẻ bám theo, ôm bức tượng gỗ mỹ nhân đi vào trong bóng tối.

Hóa ra chiếc xe ngựa đã tự dừng lại cạnh một khu rừng nhỏ cách trang viện không xa. Sau khi đặt tượng gỗ vào trong quan tài, quái mã phu cho ngựa chạy lẩn về phía tây.

Xe chạy không nhanh, đúng như mong muốn của Tư Mã Nộ, bởi nếu phải phi ngựa đuổi theo thì ắt là sẽ bị phát hiện ngay. Tư Mã Nộ đã theo dấu xe ngựa đến tận nghĩa trang.

Lúc Hà Tam ngắt đi, Tư Mã Nộ đang trong thế “Đảo Quá Kim Câu” móc người từ trên xà ngoài nhìn vào trong đại đường qua cửa sổ. Quái nhân đánh xe đi, hắn cũng bám theo ra bãi tha ma này.

Sự việc xảy ra, hắn cũng không làm chủ được mình nữa. Hắn không biết quái nhân, lại càng không quen Tử Trúc, song lòng hiếu kỳ của hắn e rằng không kém gì Long Phi, còn hơn cả Long Phi.

Gã đánh xe này rốt cuộc là yêu quái hay là người?

Bây giờ gã đang muốn đi đâu?

Tất cả những hành động này rốt cuộc là nhằm mục đích gì?

Tư Mã Nộ đã rất cẩn thận, không bao giờ lại gần cỗ xe, nương theo cỏ dại, bìa mộ để làm nơi ẩn nấp. Tuy hắn có đôi chút hồi hộp, song hành động vẫn vô cùng chính xác, cao minh.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn bị phát hiện.

* * * * *

Nếu một lần thì có thể bảo là ngẫu nhiên, đến lần thứ hai thì không thể nói là ngẫu nhiên được nữa.

Tư Mã Nộ biết mình đã bị phát hiện. Bị phát hiện, chỉ bằng xuất hiện.

Một roi quất vào tấm bia mộ, giật lên, Tư Mã Nộ cho rằng mình cũng làm được. Nhưng khiến cho tấm bia đá vỡ vụn trong không trung, hắn biết chuyện này hắn tuyệt đối vô khả.

Lúc bạt đao chém nát tấm bia thứ hai, Tư Mã Nộ đã thấy tay tê tê. Quái nhân kia chỉ bằng ngọn roi mềm có thể giật cho tấm bia đầu tiên vỡ ra năm bảy mảnh. Công lực đó không nói cũng biết đã đến mức lô hỏa thuần thanh, có thể tay không sát thương người từ xa hàng trượng.

Tư Mã Nộ nghĩ nhanh, gần đây ai có thể có được nội lực cao siêu như thế?

“Nhất Kiếm Câu Hồn” Đinh Hạc, bắt đắc dĩ mới rút kiếm, đã rút kiếm thì sẽ giết người. “Tam Thương Truy Mệnh” Tiêu Lập, trong vòng tám trượng không để kẻ thù nào sống sót.

Hai người này võ công đều xuất quỷ nhập thần, nhưng cả hai chưa bao giờ nghe nói là đại cao thủ về nội gia chân lực.

Lẽ nào còn có một kẻ thứ ba?

Giang hồ ngọa hổ tàng long, điều này không phải không thể xảy ra.

Mà cũng rất có thể là ma, là ma thuật. Quái nhân kia thật sự là ma quỷ hiện hình.

Tuy Tư Mã Nộ kinh ngạc, song hắn ta không hề sợ hãi, cũng không định quay đầu lùi bước.

Dù trước mặt có là đại cao thủ hay yêu ma, hắn cũng phải đánh nhàu một phen, bởi trong người hắn đang tràn đầy phấn khích, một sự kích thích chưa từng có từ trước đến giờ.

* * * * *

Bãi tha ma lớp lớp mộ hoang. Cỏ dại mọc um tùm. Gió thổi đều đều.

Tư Mã Nộ lặng im thủ thế. Quái nhân không ngờ cũng đứng yên bất động. Cả hai con ngựa kéo xe cũng cúi đầu lặng im. Một sự yên tĩnh tuyệt đối trùm lên cả khu mộ địa.

Cuối cùng, Tư Mã Nộ lên tiếng: “Bằng hữu, võ công hay lắm!”

Quái nhân vẫn lặng im không chút phản ứng.

Tư Mã Nộ lại nói to hơn: “Xin cho hỏi quý tính cao danh?”

Quái nhân “Hừ” một tiếng.

Một tiếng “Hừ” đơn giản nhưng nghe sao quái đản, nửa như tiếng khạc, nửa như tiếng rên rỉ âm u. Tư Mã Nộ trong lòng ớn lạnh, phải cố trấn tĩnh cười gằn: “Bằng hữu võ công đã như vậy, hà tất phải giả ma đóng quỷ?”

Quái nhân không trả lời, hất ngược tay gỡ chiếc nón trên đầu xuống.

Mái tóc xòa xượi bung ra, khuôn mặt nhấp nháy đầy vẩy rần, dưới ánh trăng trong càng quỷ dị bội phần.

Tư Mã Nộ không ghìm được, trợn tròn cả hai mắt. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy khuôn mặt quái nhân. Dưới ánh trăng, khuôn mặt hiện ra rõ mồn một. Tư Mã Nộ đã cố trấn tĩnh nhưng một luồng hơi lạnh không biết từ đâu tới vẫn len lỏi khắp sống lưng, toàn thân hắn run lên bắn bật. Từ bé đến lớn, hắn chưa bao giờ chìm trong cảm giác sợ hãi thế này.

Nơi đây vốn đã là bãi tha ma dày đặc âm khí, thêm sự xuất hiện của thân hình và khuôn mặt quái đản của gã xa phu, quang cảnh càng trở nên nguy dị khủng khiếp.

Không biết từ đâu, đom đóm bỗng xuất hiện ngày càng nhiều, bay lập là trên những đám cỏ dại ngả nghiêng giữa ngàn ngôi mộ. Ánh sáng đom đóm cũng như ngày càng xanh hơn. Rốt cuộc, lửa đom đóm hay lửa ma trời?

Tư Mã Nộ cũng dường thấy có biến đằng sau, cảnh giác quay phắt đầu lại. Sau lưng hắn, từng đàn đom đóm lập lòe xanh lét, cỏ giữa các nấm mộ run rẩy lay động, dường như các âm hồn trong mộ đang thức giấc trườn ra.

Ngôi mộ mà hắn đứng trên dường như cũng bắt đầu chuyển động. Cỏ dưới chân Tư Mã Nộ hình như đang vươn lên quấn vào chân hắn, một bàn tay quỷ vô hình.

Đám cỏ đó không phải bây giờ mới cọ vào chân Tư Mã Nộ, song trước kia hắn không hề có cái cảm giác như vậy. Cảm giác ấy, hắn cũng mới có lần đầu tiên trong đời.

Từng sợi lông trên người Tư Mã Nộ như dựng ngược cả dậy, song hắn vẫn đứng vững vàng trên đỉnh ngôi mộ.

Bỗng nhiên quái nhân lấy mũ làm quạt, nhẹ nhàng phe phẩy. Gió quả nhiên càng lớn dần lên, cỏ trong bãi tha ma cũng như lay động càng lúc càng mạnh.

Tư Mã Nộ trong người mỗi lúc một thêm ớn lạnh, đang tính toán nên làm gì tiếp theo thì bỗng phát hiện từ chiếc xe bắt đầu nổi lên những cột khói trắng.

Lại là khói trắng!

Tư Mã Nộ vừa nghĩ đến đây, khói đã trùm kín chiếc xe ngựa. Cả quái nhân cũng bắt đầu chìm trong màn khói.

Hắn biết rằng không thể chần chừ lâu hơn được nữa, liền thét lên một tiếng, đao thân hợp nhất lao về phía gã đánh xe.

Thế đao mãnh liệt mở ra một khoảng trống trong làn khói, Tư Mã Nộ an toàn hạ thân trên đầu cổ xe ngựa.

Trên xe không ngờ lại trống trơn, quái nhân đã không còn ở đó. Tư Mã Nộ hiểu ngay có biến, tích tắc một đao hóa thành ngàn đao. Đao ảnh xoắn xuýt vây quanh người thành một quả cầu sáng bạc.

Khói vừa giãn ra không ngờ lại càng dày đặc, dần dần bao phủ cả Tư Mã Nộ và màn đao bạc.

Khói không những phủ kín chiếc xe và Tư Mã Nộ, còn lan ra che mờ cả bãi tha ma. Phút chốc mộ địa, bia đá, cỏ cây đều chìm trong màn khói, chỉ còn những ánh lửa đom đóm lập lòe yếu ớt thoát ẩn thoát hiện.

Trong làn khói ma mị đó, bỗng phát ra một tiếng thét xé nát tim gan, là tiếng của Tư Mã Nộ. Tiếng thét vừa phẫn nộ lại vừa sợ hãi, một sự sợ hãi khủng khiếp!

Chỉ duy nhất một tiếng kêu, rồi ngay lập tức bãi tha ma trở lại yên tĩnh, sự yên tĩnh chết chóc rợn người!

* * * * *

Càng về khuya gió càng thổi mạnh, cuối cùng thì khói cũng tan dần.

Trăng trên trời vẫn lạnh lạnh cô liêu, cỏ dại giữa những mộ bia vẫn lắt lay theo gió.

Chỉ có, khu mộ địa giờ đây không còn một bóng người.

Quái nhân không còn, cỗ xe ngựa không còn, cả Tư Mã Nộ cũng đã biến mất.

Rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra?

7. Chương 7: Ngụy Biến

Mưa tạnh mây tan, nắng cuối thu dịu dịu chan hòa.

Trước Ngọ.

Long Phi đứng trước cổng lớn của Tiêu gia trang. Theo lời Đinh Hạc nói với chàng, Tiêu Lập từ lâu đã bế môn tạ khách. Song, muốn giải đáp dù chỉ một phần các thắc mắc trong lòng, Long Phi không thể không mặt dày tìm cách tiếp kiến chủ nhân.

Lớp sơn đỏ trước cửa đã bong ra loang lổ, rõ ràng đã lâu không tu sửa tân trang. Lẽ nào Tiêu Lập lại nghèo đến thế?

Long Phi đã gõ cửa hai lần, đều không có tiếng trả lời.

Trong trang viện này thực sự còn bao nhiêu người?

Long Phi lòng thấy có chút nghi vấn, đang định gõ lần thứ ba thì cửa đột ngột xịch mở, một mái tóc bạc thò từ trong khe cửa ra ngoài.

Vẫn là bà lão tối qua, hôm nay lại vận y phục sẫm màu. Long Phi nở một nụ cười thân thiện: “Kính chào lão nương!”

Bà lão tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, nhìn chàng: “Lại là cậu ư?”

Long Phi vẫn giữ nụ cười, nói tiếp: “Thưa lão lão...”

Bà lão sầm mặt, ngắt lời chàng: “Cậu lại đến làm gì?”

Long Phi hỏi, vẫn nụ cười thân thiện: “Lão lão, đây có phải Tiêu gia trang?”

Lão bà nhìn Long Phi chăm chăm: “Phải thì làm sao?”

“Không biết Tiêu Lập lão tiền bối có nhà không?”

Lão bà hỏi có chút thẳng thốt: “Cậu quen với chủ nhân nhà chúng tôi?”

“Văn bối không quen!”

“Vậy cậu đến đây làm gì?”

“Không biết lão lão là thế nào ở Tiêu gia trang?”

“Ta là quản gia ở đây, cậu gọi là Bạch Tam Nương là được rồi”.

“Dạ, văn bối đầu dám!” - Long Phi vẫn giữ vẻ mặt tươi cười lễ phép.

Bộ mặt nghiêm nghị của Bạch Tam Nương bất giác nhẹ nhõm hẳn đi. Chàng thanh niên đến trước mặt tuy có hơi đường đột nhưng từ diện mạo đến lời ăn tiếng nói thật khả ái từ hòa. Tuy thế, bà vẫn giữ vẻ cảnh giác, nhìn Long Phi lần nữa từ đầu đến chân, hỏi: “Cậu đã không quen với chủ nhân nhà tôi thì đến tìm lão gia làm gì?”

Long Phi đã chuẩn bị từ trước, đang định trả lời thì bỗng từ trong cổng, một giọng rền như chuông vang lên: “Là ai đến tìm ta vậy?”

Bạch Tam Nương vội nghiêng người tránh đường.

Một lão nhân tay cầm đoản thương, vận bộ võ phục màu vàng sẫm đứng trong khu vườn đầy hoa rộng chừng bảy thước phía sau Tam Nương. Mái tóc lão nhân đã bắt đầu điểm bạc, tuổi có lẽ cũng đã xấp xỉ sáu mươi, nhưng điệu bộ vẫn vô cùng nhanh nhẹn, không một chút gì gọi là già cỗi.

Ông ta thân hình cao lớn, cánh tay vạm vỡ, eo gấu, lưng hỏ, mũi chim ưng, miệng sư tử, mắt tựa chuông đồng, lông mày như chiếc chổi sơn. Cả con người này cái gì cũng to lớn hơn so với người thường, trông như một tòa thiết tháp.

Long Phi cúi đầu, vòng tay thi lễ: “Xin hỏi có phải là Tiêu Lập lão tiền bối?”

Ông già nói giọng sang sảng: “Đúng, ta là Tiêu Lập!”

Long Phi tiếp: “Vãn bối Long Phi”.

“Có phải Nhất Kiếm Cửu Phi Hoàn Long Phi đó không?”

“Chính là vãn bối!”

Tiêu Lập quan sát Long Phi một hồi, bỗng cười lớn: “Được lắm, đúng là anh hùng xuất thiếu niên, nghe danh không bằng nhìn mặt, nhìn mặt mới thấy còn hơn xa những gì nghe được”.

Long Phi cúi người: “Tiền bối quá khen rồi!”

“Hà! Chẳng ngờ cậu còn khiêm tốn đến như vậy! Thảo nào bằng hữu giang hồ nhắc đến cậu đều gơ một ngón tay!” - Tiêu Lập không ngớt cười sảng khoái - “Không kết giao với cậu thì còn kết giao với ai! Nào, vào đi, ta uống với nhau chút rượu!”

Không hỏi đến làm gì, đã mời vào uống rượu, Tiêu Lập quả đúng là người trực tính!

Long Phi tuy có chút ngạc nhiên, nhưng trong lòng đã yên tâm hơn nhiều. Những người trực tính như Tiêu Lập này thường rất dễ nói chuyện.

Chàng lập tức đáp lại: “Cung kính không bằng tuân mệnh”, rồi theo Tiêu Lập vào trong.

Bạch Tam Nương đứng bên cạnh, nét mặt vẫn nghiêm nghị nhưng không có ý ngăn Long Phi, đợi chàng bước qua rồi đóng ngay cổng lại.

Tiêu Lập quay sang dặn dò: “Tam Nương, bà đi chuẩn bị rượu cho chúng ta, đồ nhắm cũng không được thiếu đâu đấy!”

Tam Nương đang định lui thì Tiêu Lập lại gọi: “Khoan đã!”

“Lão gia có gì dạy bảo?”

“Bà qua phòng Ngọc Lang, bảo nó đến đại sảnh gặp ta!”

“Lão gia, Đại thiếu gia không có nhà”.

“Nó đi đâu rồi?”

“Điều này tôi cũng không biết, cậu ấy đi từ hôm qua. Sáng nay tôi đã tìm khắp nơi, đúng là Đại thiếu gia vẫn chưa về!”

“Tên tiểu súc sinh này học được cái thói to gan ấy từ lúc nào, đi đâu cũng không để lại một câu!”

“Lão gia, Người tìm Đại thiếu gia có việc gì?”

“Ta muốn nó gặp vị Long anh hùng này cho nó thấy người ta tiền đồ sán lạn, còn nó thì vô dụng thế nào!”

Tam Nương cúi đầu im lặng.

Long Phi nghe thấy, lòng không khỏi bất nhẫn lẫn khó hiểu. Gọi con trai là tiểu súc sinh, lẽ nào Tiêu Lập không nghĩ ông ta sẽ là đại súc sinh?

Dĩ nhiên Tiêu Lập không thể có ý ấy. Chỉ có thể là ông ta vô cùng tức tối và khinh thường đứa con trai của mình.

Tiêu Ngọc Lang tinh thông điêu khắc đến mức được tôn xưng “Ma Thủ”, sao có thể bảo là “vô dụng”?

Tiêu Lập hươ tay mấy cái: “Đã không có nhà thì thôi vậy!”

Nói rồi ông quay sang Long Phi: “Mời!”, rồi bước lên đại sảnh. Long Phi cất bước theo sau.

* * * * *

Vườn trước không đến nỗi hoang tàn như khu hậu viện, ít nhất không đến nỗi cỏ dại mọc um tùm, song hoa trên lối đi thì rõ ràng đã lâu không hề được cắt tỉa.

Sơn trắng trên tường nhiều chỗ đã bong ra, những lớp chạm bạc thiếp vàng trên đồ gỗ cũng chịu số phận tương tự. Tiêu gia trang này đúng là đã quá tiêu điều.

Dù là như vậy, vẫn có thể nhận ra, quy mô của nó rõ ràng không hề thua kém Đình gia trang bên cạnh.

Đại sảnh rộng rãi bề thế, đúng là nơi tiếp khách của các bậc phú hào, chỉ có điều, bốn bên tường vách đều trống trơn, khác hẳn với Đình gia trang, tường treo đầy thư họa.

Xem ra, Tiêu lập này đúng là kiểu người thô lỗ.

Tuy nhiên so với Phụ Dung Phụng Nha, loại người không biết giả biết ấy, những người như Tiêu Lập còn tốt hơn gấp vạn lần.

Phía trước bức tường đối diện với cửa đặt một bình phong rất cao, sau bình phong khói hương nghi ngút, mùi trầm đàn tràn ngập gian phòng.

Phía sau bình phong rốt cuộc để thứ gì? Ánh mắt Long Phi dừng lại, bắt đầu phán đoán. Bình phong vừa to vừa cao một cách bất thường, trên mặt lại trắng tinh, không một chữ một hình nào cả. Có lẽ công dụng của nó là để che đi những thứ phía sau.

Tiêu lập mời Long Phi ngồi xuống chiếc bàn bát tiên trước bức bình phong. Chàng tuy rất muốn đi ngay ra sau xem rốt cuộc là bình phong đang che vật gì nhưng vẫn phải nén lòng ngồi xuống.

Tiêu Lập lên tiếng: “Cậu từ chỗ Đình Hạc đến phải không?”

Long Phi chưa kịp trả lời, Tiêu Lập lại tiếp ngay: “Đình Hạc vẫn khỏe chứ?”

“Thưa tiền bối, vẫn khỏe”.

“Còn Tử Trúc?”

“Văn bối vẫn chưa gặp cô ấy”.

“Thế nó đi đâu?”

“Văn bối nghe cô ấy đi sang nhà bà ngoại, chiều nay mới về”.

“Dịp vui của hai người cũng sắp đến rồi hả?”

Thực sự Long Phi không ngờ Tiêu Lập lại có câu hỏi như vậy, chàng ngạc nhiên đến ngẩn người ra.

Tiêu Lập nhìn Long Phi, cười: “Không phải giấu ta, chuyện của hai người ta đã biết từ lâu!”

Long Phi: “Thế à?”

Tiêu Lập hơi nhăn mặt: “Vì chuyện hôn sự của hai người mà tên tiểu súc sinh nhà này buồn bực mất mấy tháng”.

Long Phi ngạc nhiên: “Tiền bối, thế là sao?”

Tiêu Lập như tự nói với mình: “Nó buồn bực cũng là tự chuốc lấy thôi, có trách là chỉ tự trách mình”.

Dừng một lát, ông nói tiếp: “Tuy nó là con trai ta, ta cũng phải nói như vậy!”

Long Phi thăm dò: “Văn bối nghe nói Ngọc Lang huynh tinh thông điêu khắc, có đôi tay biến hóa xuất thần, được mệnh danh Ma Thủ?”

Tiêu Lập gật đầu: “Đúng như vậy”

Nói đến tài năng của con trai mình, Tiêu Lập lại có vẻ chán ngán chứ không tự hào chút nào, cứ như khả năng tuyệt thế vô song của Ngọc Lang với ông ta chỉ là thứ bỏ đi vậy.

Long Phi nói tiếp: “Về phương diện điêu khắc, văn bối là người ngoại đạo, song cũng biết để được gọi là điêu thủ không đơn giản chút nào”.

Tiêu Lập nhăn mặt: “Cũng có nhiều ngôi chùa mang lễ vật đến mời nó khắc tượng”

Rồi ông lại nói như than thở: “Chỉ có, Tam Thương Truy Mệnh của ta ngay cả nửa thức nó cũng không luyện nổi!”

Long Phi ngạc nhiên: “Ngọc Lang huynh có đôi tay nhanh nhẹn khéo léo như vậy, sao không thể luyện được?”

Tiêu Lập lắc đầu: “Tiểu súc sinh ấy tính tình quái gở, từ nhỏ đã không thích luyện võ, ta ép thế nào cũng không được, đúng là trời hại mà!”

Long Phi bậm môi gật đầu: “Hóa ra là như vậy!”

Tiêu Lập có chút ngạc nhiên, nhìn Long Phi: “Hóa ra Tử Trúc không nói gì về nó với cậu sao?”

Long Phi lắc đầu: “Quả thực là không có”.

Tiêu Lập thở dài: “Từ đó mới thấy, đúng là Tử Trúc không hề có nó trong lòng!”

Long Phi không biết nói gì, chỉ gượng cười.

Tiêu Lập nói tiếp: “Hai đứa nó là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng với nhau”.

Long Phi: “Dạ”.

“Tuy nhiên tình cảm kia lại là một thứ khác, không thích là không thích” - Tiêu Lập có vẻ cảm thương - “Ta tuy là người lỗ mãng, song xét người lại ít khi sai. Từ nhiều năm trước ta đã nhìn ra Tử Trúc sẽ tuyệt đối không yêu cái loại yếu đuối đàn bà, không có chút khí phách đàn ông như Ngọc Lang, vì thế khi nó nói muốn kết hôn với Tử Trúc, thật làm ta đau đầu”.

Long Phi ngạc nhiên: “Tiền bối, thế là sao?”

“Cậu biết rồi đấy, Đinh Hạc và ta giao tình không tỵ, dựa vào tình bạn của hai chúng ta, muốn tác hợp chuyện này về căn bản, tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng nếu để hai người tính tình hoàn toàn không hợp sống với nhau thì ta thật không cam tâm”.

Long Phi mỗi lúc một ngạc nhiên, song không khỏi gật đầu liên tiếp. Chàng càng lúc càng có cảm tình với Tiêu Lập, không phải vì ông đã không cho con trai lấy Tử Trúc mà là vì thái độ của ông với vấn đề này.

Người có được tư tưởng như Tiêu Lập thực sự rất ít.

Tiêu Lập lại tiếp: “Ta chỉ nhắc sơ qua chuyện đó với Đinh Hạc, thậm chí còn không hỏi ông ta nghĩ gì”.

Long Phi: “Chắc tiền bối và Đinh thúc thúc cũng phải có sự bàn bạc nào đó?”

Tiêu Lập lắc đầu: “Tuy ta không muốn ép gả Tử Trúc cho tiểu súc sinh ấy, song cũng không chịu được khi nó suốt ngày không ăn không ngủ, thở vắn than dài. Bây giờ cậu hiểu tại sao ta lại đau đầu chứ?”

Long Phi: “VẬY...”

Tiêu Lập cắt lời chàng: “VẬY ta đã làm sao chứ gì? Hà, đúng lúc ta đang đau đầu, lại muốn nói chuyện này với Đinh Hạc thì lại có chuyển biến lớn”.

Long Phi vội hỏi: “Tiền bối, là chuyển biến gì?”

“Mẹ nó, tức là phu nhân ta, cũng đồng thời phản đối kịch liệt cuộc hôn nhân này”.

“VẬY sao?”

“Đại để là bà ấy cũng phát hiện nó và Tử Trúc tính tình căn bản không hợp nhau, không thể sống chung mà có hạnh phúc. Nói tóm lại, có lẽ bà ấy ta cũng bớt đau đầu, cũng không phải bận tâm về chuyện đó nữa”.

“Còn về sau?”

“Về sau thì là chuyện của bà ấy, ta cũng không hỏi gì thêm” - Tiêu Lập nhìn quanh rồi bỗng nhiên hạ giọng: “Có thể cậu thấy ta võ công có hạng trong giang hồ, hình dáng thì cũng đủ vẻ hung hãn, nhưng trước mặt bà ấy ta lại không dám nói lại nữa đâu”.

Long Phi ngạc nhiên nhìn Tiêu Lập.

Tiêu Lập lại như đắm chìm trong một kỷ niệm nào đó, nói như hoài tưởng: “Ta nhìn bà ấy bao giờ cũng như thỏ nhìn thấy hổ, chỉ còn biết run thôi!”

Thật không ngờ, Tam Thương Truy Mệnh lại là người sợ vợ đến như vậy.

Tiêu phu nhân rốt cuộc là người như thế nào?

Long Phi không khỏi liên tưởng đến Cổ Đại Tẩu, biệt danh “Mộc Đại Trùng”. Cổ Đại Tẩu là một trong ba nữ nhân ghê gớm, ba mẫu hổ của võ lâm Lương Hà. Lẽ nào Tiêu phu nhân cũng như một trong ba nữ nhân ấy?

Tiêu Lập như biết Long Phi đang nghĩ gì, bật cười: “Nhưng nếu cậu nghĩ bà ấy giống mẫu hổ thì thật nhầm to rồi!”

Long Phi vội nói: “Văn bối đâu dám!”

“Một người đàn ông không chỉ sợ vợ bởi tính nết đánh đá hay hình dáng dữ dằn của cô ta. Ta gọi là sợ vợ nhưng đó là vì ta quá yêu bà ấy, nếu không yêu, sẽ không ai sợ vợ như ta!”

Long Phi ngày càng thú vị về con người Tiêu Lập, chàng gật đầu liên tiếp.

Tiêu Lập nhìn chàng, cười: “Có lẽ bây giờ cậu còn chưa hiểu hết, nhưng sẽ rất nhanh thôi, cậu sẽ thấy những lời ta nói đúng đến mức nào”.

Nói rồi ông nhanh chóng quay lại chuyện Ngọc Lang: “Nếu chỉ có ta phản đối thì nó còn có hy vọng, nhưng đến khi bà ấy cũng không cho thì nó tuyệt vọng hoàn toàn”.

Long Phi: “Thật vậy sao?”

Tiêu Lập: “Nếu không tại sao nó lại bỏ ăn bỏ ngủ, suốt ngày khắc tượng Tử Trúc chứ!”

Long Phi giật nảy mình: “Ngọc Lang huynh suốt ngày khắc tượng Tử Trúc sao?”

Tiêu Lập gật đầu than vãn: “Thằng con này không khéo thành ngớ ngẩn mất rồi!”

Long Phi ngồi thừ ra, không phải vì thông cảm với Tiêu Lập, mà bởi những câu hỏi quay cuồng trong đầu chàng.

Lẽ nào lại là bức tượng gỗ đó?

Chàng giật mình khi Tiêu Lập lại lên tiếng: “Sự việc cũng chỉ có vậy. Về chuyện này cậu có thể yên tâm được rồi”.

Long Phi lúng túng: “Văn bối...”

Tiêu Lập khoát tay: “Có lẽ gần đây cậu nghe ai nói đến chuyện này nên tìm đến ta hỏi cho ra nhẽ chứ gì? Tuổi trẻ đúng là tuổi trẻ, còn nhớ trước đây, ta làm việc gì cũng đều đơn đao trực nhập như cậu bây giờ, phải dứt khoát, không dài dòng loanh quanh!”

Long Phi vẫn lắc đầu.

Tiêu Lập lại cười: “Cho dù hôm nay cậu tìm đến đây, Ngọc Lang lại đi vắng nhưng cậu nói với ta cũng thể thôi. Lúc nào về ta sẽ nói với nó, tin chắc nó không cho ta là nhiều chuyện đâu...”

Long Phi lựa lời cắt ngang: “Tiền bối hiểu lầm rồi”.

Tiêu Lập hơi khựng lại, ngạc nhiên: “Hiểu lầm? Ta hiểu lầm cái gì?”

Long Phi: “Văn bối đến là vì chuyện khác. Cho dù không có tiền bối và Ngọc Lang huynh ở nhà, chỉ cần là người sống trong trang viện này là văn bối muốn thỉnh giáo vài câu”.

Tiêu Lập càng ngạc nhiên hơn: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Về chuyện hôm qua văn bối thấy ở đây”.

Vừa nói được nửa câu, bên ngoài Bạch Tam Nương đã bưng khay đi vào. Trên khay có hai vò rượu, một đĩa đồ nhắm và hai chung lớn.

Tiêu Lập chuyển ánh mắt sang khay thức ăn: “Uống chung rượu rồi hẵng nói!”

Long Phi lễ phép gật đầu.

Thấy Bạch Tam Nương còn nấn ná ở lại, Tiêu Lập khoát tay: “Ở đây không còn việc của bà!”

Bạch Tam Nương nghiêm nghị nhìn Long Phi rồi quay người đi ra.

Tiêu Lập nâng vò rượu, đích thân rót cho Long Phi một chung đầy, thậm chí tràn cả ra ngoài.

Đúng là con người tính tình xuề xòa hào sảng.

* * * * *

Không phải là rượu nấu mà là rượu ngâm đã lâu năm. Long Phi chỉ cần ngửi qua là biết đây là đại hảo tửu, chỉ dùng để tiếp các vị khách quý.

Nhưng hôm nay Long Phi đến đây không phải để uống rượu. Chàng chỉ nâng chung lên, làm một ngụm nhỏ rồi đặt ngay xuống.

Tiêu Lập trái lại, tự rót cho mình một chung đầy rồi làm một hơi cạn sạch như thể người đang khát uống nước.

Uống xong chung rượu, thần tình ông càng quắc thước hơn lên. Ai cũng nhận thấy, Tiêu Lập chính là còn muốn uống thêm, thậm chí rất nhiều chung nữa.

Đúng lúc đó, Long Phi lên tiếng kể về những chuyện chàng đã gặp chiều qua. Tiêu Lập không còn cách nào khác, phải đặt chung xuống lắng nghe chàng.

* * * * *

Tài ăn nói của Long Phi không thật tốt lắm. Sự việc thế nào chàng cứ ngay thế ấy mà kể, không hề tô vẽ thêm bớt.

Tuy thế, mắt Tiêu Lập càng lúc càng tròn tròn.

Sự việc dù không tô vẽ cũng đã đủ kỳ dị lắm rồi.

Long Phi nhận thấy, từ lúc chàng kể về sự xuất hiện của Thủy Nguyệt Quan Âm, sắc mặt Tiêu Lập càng khó coi hơn.

Tuy nhiên, ông không ngắt lời Long Phi. Long Phi cũng vậy, nhận ra thần tình biến đổi kỳ lạ của Tiêu Lập, chàng vẫn kiên trì kể tiếp câu chuyện, cho đến đoạn chàng và Thiết Hổ chia tay nhau ngoài cổng sau Tiêu gia trang.

Đợi đến khi Long Phi kể xong, mặt Tiêu Lập đã trắng bệch ra như tờ giấy.

8. Chương 8: Ma Huyết

Gió lồng lộng thổi từ ngoài vào đại sảnh, cuốn theo những tàn lá rụng.

Gió tuy mạnh, thời tiết lại đang ấm dần.

Tiêu Lập như ngày càng chìm vào những suy tư riêng, không hề còn nhớ đến sự hiện diện của Long Phi. Một lát, ông ta chợt ngẩng đầu lên, nhìn chàng: “Thật sự, tất cả những điều cậu nói có đúng hay không?”

“Đúng!” Long Phi nói như đinh đóng cột.

Tiêu Lập hỏi tiếp: “Người đàn bà ấy quả thực trang điểm như Thủy Nguyệt Quan Âm?”

“Đúng!”

Tiêu Lập lại hỏi: “Người đàn ông xuất hiện sau này gọi bà ta là Tiên Quân?”

“Đúng vậy!”

Tiêu Lập đột nhiên đứng dậy, đi lại gần bức bình phong, đập vào đó ba cái.

Bức bình phong xếp lại, những thứ đằng sau đó hiện ra trước mặt Long Phi.

Chàng lặng người, đứng chết trân tại chỗ.

Nguyên lai, sau bình phong là một bức tượng Quan Thế Âm.

Áo trắng thướt tha, tay cầm cành hoa sen trắng, khiến Long Phi nhớ ngay đến hình ảnh chàng vừa nhìn thấy tối qua.

Thủy Nguyệt Quan Âm!

* * * * *

Bức tượng cao đến một trượng, được làm từ gỗ đàn hương, sinh động như thật.

Cặp mắt Long Phi trợn lên, dán chặt vào khuôn mặt bức tượng Quan Âm.

Tượng đặt trên bệ hoa sen, trước bệ là bàn thờ, trên bàn thờ ngoài lư hương còn có một đỉnh đồng, khói trầm nghi ngút.

Không phải là đêm qua chàng đã nhìn thấy đúng cảnh này hay sao?

Tiêu Lập chỉ tay vào bức tượng Thủy Nguyệt Quan Âm, hỏi Long Phi: “Người tối qua cậu thấy có hình dáng giống thế này không?”

“Giống y như đúc”

“Thì ra là vậy!” - Giọng Tiêu Lập bỗng trở nên run rẩy.

Long Phi nghi hoặc nhìn Tiêu Lập: “Quả nhiên là vậy ư?”

Tiêu Lập không trả lời, thần tình biến đổi, hai tay bắt đầu run run, bộ dạng như đang sợ hãi tột cùng.

“Tiêu Lập, vì sao ông lại sợ hãi như vậy? Vị Quan Âm đó rốt cuộc là người thế nào với ông?”

Tiêu Lập không trả lời, chỉ run rẩy im lặng.

Đợi một lát, Long Phi không nhịn được, lại hỏi tiếp: “Bức tượng Thủy Nguyệt Quan Âm đó có phải do Ngọc Lang huynh điêu khắc?”

“Ngoài Ngọc Lang ra còn ai có thể làm được như vậy?”

“Như vậy có thể nói nghệ thuật điêu khắc của Ngọc Lang huynh quả đã đạt đến mức thiên hạ vô song rồi” - Long Phi không thể không gật đầu tán thưởng.

Tiêu Lập lắc đầu: “Ta không muốn nói đến nghệ thuật điêu khắc!”

Long Phi dò hỏi: “Ông định nói đến tướng mạo của bức tượng ư?”

Tiêu Lập gật đầu.

Long Phi hỏi tiếp: “Có phải rất giống tướng mạo một ai đó phải không?”

“Không phải rất giống mà hoàn toàn giống!” Tiêu Lập nói.

“Hả?!” Long Phi nhìn sững Tiêu Lập.

“Bà ấy họ Bạch, tên Tiên Quân, Bạch Tiên Quân!”

Long Phi chợt hiểu ra, giọng chàng cũng thoát trở nên run rẩy: “Như vậy bà ta đã...”

“Đã chết, bà ấy chết đã được ba năm rồi!” Tiêu Lập cắt lời chàng.

Khuôn mặt Tiêu Lập mỗi lúc một trắng bệch ra, giọng run run đứt đoạn: “Tiên Quân bị bệnh chết, bảy ngày sau mới mai táng. Trước khi đóng quan ta còn nhìn thấy mặt bà ấy, bảy ngày đó ta không rời quan tài nửa bước...”

Long Phi trở mắt chờ đợi.

Tiêu Lập nói tiếp: “Nếu không tin cậu có thể hỏi Bạch Tam Nương, thậm chí ta có thể dẫn cậu đi xem mộ bà ấy”.

Long Phi trầm ngâm: “Nếu vậy tối hôm qua tôi đã...”

Tiêu Lập lại ngắt lời chàng: “Chỉ sợ tối qua cậu đã gặp ma!”

Long Phi cười gượng gạo.

Tiêu Lập như đã bình tĩnh hơn, cũng gượng cười: “Cậu không tin vào sự tồn tại của ma quỷ ư?”

“Vấn bói không tin!” Long Phi lắc đầu.

“Nhưng cũng không dám phủ định hoàn toàn?”

Long Phi gượng gạo gật đầu.

“Chính tôi cũng vậy!” - Tiêu Lập thở một hơi, nói như than: “Nếu nói không có quỷ ma, những chuyện tối hôm qua xem ra không cách nào giải thích được”.

Long Phi lại dường như không còn nghe Tiêu Lập nói, mắt đắm đắm nhìn về phía bệ thờ, giờ tay chỉ, sắc mặt tái đi.

Tiêu Lập ngạc nhiên nhìn theo tay Long Phi, cả hai đồng thốt lên một tiếng :

“Máu!”

* * * * *

Máu chảy ra từ miệng Thủy Nguyệt Quan Âm.

Có phải đó thực sự là máu?

Miệng của tượng gỗ, tại sao lại có máu chảy ra?

Long Phi chưa hết kinh ngạc, lại phát hiện trong miệng bức tượng có rung động nhẹ.

Chàng sợ mình hoa mắt, bèn nhắm mắt lại cố gắng định thần, rồi nhìn lại một lần nữa.

Quả thực là có gì đó rung động.

“Phù” một tiếng, miệng bức tượng vỡ ra, vụn gỗ theo nhau rơi xuống rào rào. Một con vật đen sì chui ra từ miệng Quan Âm rồi leo bám lên mặt bức tượng.

Một con rắn lùn đen.

Long Phi không nhin nổi nổi ghê rợn, liên tục rung mình mấy lượt. Tiêu Lập đứng chết trân, mặt đã trắng càng trở nên trắng bệch.

Móng chân con rắn lùn dính đầy máu, bò đến chỗ nào, máu vương theo bám vào chỗ đó. Cử động của nó lại vô cùng linh hoạt, rõ ràng không hề bị thương. Khuôn mặt Quan Âm vốn đã bị vỡ ra, cộng thêm những vết máu chẳng chịt, trở nên quái dị, méo mó khôn tả.

Con rắn lùn đó chạy ngược xuống đến ngón tay bức tượng Quan Âm. Nó bò lên bông hoa sen rồi dừng lại ở đó, chiếc lưỡi dính máu thò ra thụt vào, đôi mắt trừng trừng nhìn Long Phi và Tiêu Lập.

Một cơn gió mạnh thổi thốc vào trong phòng, con rắn lùn chơi với rơi xuống đất. Đúng lúc đó, Tiêu Lập vỗ chiếc ghế bên cạnh, đập mạnh.

Tiếng “choang” khô khốc vang lên, không những con rắn lùn mà cả viên gạch phía dưới cũng bị đập nát vụn, chỉ còn nửa cái đuôi rụng ra vẫn tiếp tục ngo ngoe.

Tiêu Lập giờ chân đầm mạnh, còn di di cho đến khi khúc đuôi nát nhừ. Nhìn cảnh Tiêu Lập giết con thần lằn, có cảm giác ông ta và con vật có một mối thù không đội trời chung vậy.

Long Phi trong lòng đầy ngạc nhiên, lên tiếng hỏi: “Là ai mang con thần lằn để vào miệng bức tượng vậy?”

Tiêu Lập từ từ quay lại, Long Phi nhìn thấy bộ dạng ông ta càng kinh ngạc hơn.

Khuôn mặt tái mét không còn chút máu, thấy rõ từng thớ thịt giật giật. Không nói ra một câu kinh sợ nhưng rõ ràng nỗi sợ như đã chiếm mọi góc ngách trong con người này. Bất cứ ai thấy Tiêu Lập bây giờ đều nhận ra ông ta đang trong cảm giác sợ hãi tột cùng.

Điều gì khiến cho Tiêu Lập sợ hãi đến như vậy?

Phải chăng là con thần lằn đen đó?

Hay sự xuất hiện của con thần lằn báo trước một chuyện kinh khủng sắp xảy ra?

Long Phi đang định hỏi thì Tiêu Lập đã run run lên tiếng: “Không phải do người làm, mà là do thần lằn tác quái”.

“Thần lằn tác quái?” Long Phi kinh ngạc hỏi lại.

“Thần lằn đen!” Tiêu Lập nói rõ ràng từng chữ.

Long Phi lại càng không hiểu gì cả.

Tiêu Lập biết Long Phi không hiểu, nói như than thở: “Chuyện này nói thì đơn giản, chỉ có điều khó làm cho người ta tin được!”

“Tiền bối có thể nói rõ hơn được không?” Long Phi hỏi.

Tiêu Lập gượng cười: “Ta vốn không tin chút nào vào chuyện này, nhưng bây giờ chỉ sợ không tin không được!”

Long Phi chưa kịp lên tiếng, Tiêu Lập đã nói tiếp: “Tượng Tiên Quân không có lý do nào chảy máu, thần lằn đen mang máu xuất hiện lẽ nào báo trước đại họa sắp xảy ra?”

Nói rồi ông ta cười phá lên một tràng.

Long Phi ngạc nhiên nhìn Tiêu Lập.

Con người này có lẽ vì sợ quá mà cuồng trí rồi chăng?

Dứt tiếng cười, Tiêu Lập quay lại nhìn Long Phi. Khuôn mặt đã hơi lấy lại chút thần sắc, ông ta nói giọng khản đặc: “Thực ra ta không nên mời cậu vào uống rượu”.

Long Phi vẫn đứng lặng yên, Tiêu Lập giải thích: “Không phải là ta không mến cậu, chẳng qua trang viện này là chỗ không thể vào được nữa. Cậu có lẽ cũng thấy, nơi đây bây giờ chỉ còn tà ác tai họa, ai đến cũng có thể chuốc lấy chuyện không hay vào người!”

Long Phi lắc đầu: “Họa phúc có số, tiền bối bất tất phải lo lắng cho tôi!”

Tiêu Lập tán dương: “Hảo hán tử!”

Long Phi bây giờ mới tiếp tục hỏi: “Tại sao trang viện này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?”

Tiêu Lập trầm ngâm: “Nói ra thì dài lắm!”

“Vãn bối chính là đang muốn biết”.

Tiêu Lập đi một vòng nhỏ rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh Long Phi. Ông ta chưa kịp nói thì từ bên ngoài, Bạch Tam Nương tất tả đi vào.

Hai người nghe tiếng chân vội vàng, cùng quay lại nhìn. Tiêu Lập cất tiếng: “Tam Nương, có chuyện gì mà phải hoang mang như vậy?”

Bạch Tam Nương vội vàng đáp: “Bên ngoài có người đưa đến một cỗ quan tài!”

Tiêu Lập kinh ngạc đứng dậy: “Quan tài?”

“Hắn nói là chuyển cho lão gia” - Bạch Tam Nương nói tiếp.

Tiêu Lập vội vàng hỏi: “Hắn là ai?”

“Hắn ta là Nhị Lăng Tử sống ở phía tây trấn”.

Tiêu Lập hơi nhăn mặt: “Có phải là thằng nhãi bèo lùn đàn độn đó không?”

“Thưa phải”, Tam Nương đáp.

Tiêu Lập cau mày: “Tiểu tử đó bị thần kinh gì rồi sao?”

Bạch Tam Nương nhìn ra cửa: “Hắn nói có người đưa tiền bảo hắn mang quan tài đến đây”.

“Hả?!” - Tiêu Lập thốt lên.

Bạch Tam Nương thần sắc thay đổi, nói tiếp: “Hình như dưới đáy quan tài có máu chảy ra”.

“Máu ư?” - khuôn mặt vừa trấn tĩnh được một chút lại thoát biến sắc.

Long Phi nói nhanh: “Chúng ta ra ngoài xem sao!”

Tiêu Lập vội vã bước ra ngoài, Long Phi nổi gót theo sau.

Vừa bước ra khỏi cửa họ gặp ngay gã béo lùn ôm quan tài đi đến. Khấp người hắn đầm mồ hôi nhưng hai tay vẫn bám chặt cổ quan tài hiển nhiên có cả vật bên trong. Con người này sức khỏe thật phi thường!

Tiêu, Long hai người cùng đến gần nhưng gã béo vẫn cắm cúi bước đi. Chỉ khi Tiêu Lập hét to một tiếng: “Nhị Lăng Tử!” thì gã mới dừng lại, nhìn ngang nhìn ngửa: “Ai gọi ta vậy?”

Tiêu Lập nói to: “Là ta!”

Nhị Lăng Tử lúc này như mới chợt nhớ mình đến đây làm gì. Hắn nhìn Tiêu Lập rồi cười ngây ngô: “Hóa ra chính là vị đại gia này, không biết ngài có gì sai tôi làm vậy?”

Tiêu Lập trợn mắt nhìn Nhị Lăng Tử: “Là ai sai người mang quan tài đến đây?”

Nhị Lăng Tử ngạc nhiên nói: “Vị này nhất định là Lão Đại gia Tiêu Lập rồi”.

“Là ai sai người?” Tiêu Lập hỏi lại.

“Tôi làm sao mà biết được?” Nhị Lăng Tử trả lời.

“Người gặp hắn ta ở đâu?”

“Ở trong nhà”.

“Ở ?rong nhà ư?”

Nhị Lăng Tử trả lời: “Đúng vậy!”

“Thế hắn giao quan tài cho người lúc nào?”

“Lúc tôi đang ngủ”, Nhị Lăng Tử đáp.

“Có phải là tối hôm qua không?”

“Đại khái là như vậy, lúc đó trời còn chưa sáng”.

Tiêu Lập hỏi: “Ngoài việc bảo người đưa quan tài đến đây, hắn có nói gì với người nữa không?”

Nhị Lăng Tử không suy nghĩ mà trả lời luôn: “Không có gì!”

Tiêu Lập lại hỏi: “Thế hắn ta là người như thế nào?”

Nhị Lăng Tử trợn mắt: “Làm sao mà tôi biết được chứ?”

“Tại sao? Người không trông thấy hắn ta ư?”

“Hắn ta đầu đội nón mà nhà tôi đèn lại không thắp!”

“Thế làm sao người biết đầu hắn đội nón?” Tiêu Lập vặn lại.

“Bởi vì ánh trăng chiếu qua cửa sổ”.

Tiêu Lập hỏi: “Hắn ta thế nào người không biết, tại sao vẫn làm việc cho hắn ta?”

Nhị Lăng tử lắc đầu nhìn Tiêu Lập: “Ông thật không biết sao?”

“Biết chuyện gì?”

“Chuyện hắn ta cho tôi tiền chứ sao!”

Tiêu Lập hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

Nhị Lăng Tử giơ ngón trỏ và ngón giữa lên: “Hai lượng bạc!”

“Bạc ư?”

“Tôi còn nhét trong túi mà!” Nhị Lăng Tử nói vẻ đắc chí.

“Đưa cho ta xem nào!”

“Tôi không bao giờ nói dối” - Nhị Lăng Tử vừa móc túi ra vừa nói.

“Người có nói dối cũng không qua nổi mắt ta đâu!” - Tiêu Lập nói vẻ đe dọa.

“Tôi có nói dối, mắt ông làm sao có thể nhìn ra?” - Nhị Lăng Tử ngạc nhiên.

Tiêu Lập không nói gì, chỉ chăm chú nhìn hắn.

Nhị Lăng Tử thò tay vào túi, mò mò một hồi, kinh ngạc thốt lên: “Bạc của tôi đâu rồi?”

Tiêu Lập cười nhạt: “Người nhớ kỹ xem có phải để bạc trong túi không?”

Nhị Lăng Tử vội đáp: “Chính tay tôi để mà, làm sao lại quên được”.

“Hay người đã đưa cho người khác?”

“Rõ ràng là tôi không có đưa cho ai cả!”

“Thế thì người đánh rơi mất rồi” - Tiêu Lập nói.

Nhị Lăng Tử nhăn mày: “Không thể nào!”. Hắn mở túi, dốc hết tất cả các thứ ra đất. Trong túi có cả đồ chơi, thức ăn và hai đồng tiền giấy.

Là tiền giấy đốt tang người chết ư?

Cả Tiêu Lập lẫn Long Phi vừa nhìn thấy, mặt đều tái mét lại.

Nhị Lăng Tử căn bản không hề để ý đến hai đồng tiền giấy, hắn vẫn loay hoay sục tìm, ý chừng không tin rằng hai thoi bạc đã không còn nữa.

Tiêu Lập nhìn vẻ hì hục của Nhị Lăng Tử, khe khẽ lắc đầu thở dài.

Cuối cùng, Nhị Lăng Tử cũng cảm đến một đồng tiền. Hắn nhặt lên, lật cả hai mặt xem, ngạc nhiên hỏi: “Là thứ gì đây thế này?”

Tiêu Lập nhìn tận mặt Nhị Lăng Tử: “Chẳng phải nó rơi ra từ trong túi người sao?”

Nhị Lăng Tử đột nhiên nhìn thấy đồng tiền giấy thứ hai cạnh Tiêu Lập. Hắn cười hề hề, chỉ vào đồng tiền: “Thế còn kia thì sao?”

Tiêu Lập lắc đầu: “Là gió thổi đến”.

Nói chưa dứt lời, một cơn gió đã ào tới, cuốn đồng tiền giấy đi.

Nhị Lăng Tử vẫn cười: “Là gió thật!”, rồi chừng như nhớ lại chuyện hai đồng bạc, liền nói to: “Nhất định là đánh rơi dọc đường!”. Hắn vội quay lại ngay, ý muốn tìm lại hai thoi bạc đã mất.

Tiêu Lập lập tức gọi Nhị Lăng Tử lại, hỏi: “Người đó đã đưa cho người hai thoi bạc phải không?”

Nhị Lăng Tử gật đầu: “Là hai thoi bạc, mỗi thoi tức là một lượng”.

“Sao người biết mỗi thoi một lượng?”

“Thì hẳn ta nói với tôi như vậy”.

Tiêu Lập nhanh chóng móc ở túi ngực ra một nắm bạc, hỏi: “Người xem có trong này không?”

Nhị Lăng Tử vội vàng bước đến bên Tiêu Lập, nhìn kỹ nắm bạc rồi ngạc nhiên: “Sao bốn thoi bạc của ông lại giống hệt hai thoi bạc của tôi vậy?”

Tiêu Lập hỏi: “Có giống thật không?”

Nhị Lăng Tử vội vàng gật đầu.

“Vậy thì trong này có hai thoi là của người”.

Nhị Lăng Tử ngạc nhiên: “Ông tìm thấy ở đâu vậy?”

“Nhặt được ở dưới đất. Có lẽ trong lúc đặt quan tài người đã làm rơi ra ngoài”.

Nhị Lăng Tử gãi đầu: “Có lẽ đúng như vậy thật!”

Tiêu Lập nói: “Trả người này!”, rồi nhét hai thoi bạc vào túi Nhị Lăng Tử, “Bây giờ người có thể rời khỏi đây!”

Nhị Lăng Tử đột nhiên nghĩ đến chuyện chiếc quan tài, liền nói: “Tôi chuyển cho hẳn ta đến đây”.

“Cứ đặt đó, người đi đi!”

Nhị Lăng Tử cúi mình: “Lần sau có việc, lão gia cứ gọi tôi, tôi sẽ tận sức”, nói rồi nhanh chóng rời trang viên.

Nhị Lăng Tử đi khuất, Tiêu Lập mới nhìn sang Long Phi: “Cậu có biết tại sao ta làm vậy không?”

“Ngài không muốn? dọa hẳn ta?” Long Phi dò hỏi.

“Phải” - Tiêu Lập thở dài - “năm ngoái, có người cải trang thành ma dọa hẳn, hẳn đã sợ một phen gần chết. Lần này, nếu ta bảo hẳn, người hôm qua hẳn gặp thực ra là ma và hai thoi bạc hẳn mang trong người là hai đồng tiền Âm phủ thì e rằng hẳn sẽ lăn quay ra giữa sân này mất”.

Long Phi hỏi: “Tại sao hẳn ta lại trở thành như vậy?”

“Theo ta biết, hẳn ta sinh ra đã như vậy”.

Long Phi không nói gì, chỉ im lặng trầm ngâm.

Tiêu Lập bỗng thốt: “Phải chăng cậu có chút hoài nghi, tại sao ta lại đặc biệt lưu ý đến người này?”

“Tại sao vậy?” Long Phi hỏi như thừa nhận.

Tiêu Lập cười đau khổ: “Bởi cả hai đứa con ta sinh ra cũng đều bị chứng ngu đần giống như vậy!”

Long Phi sững người ngơ ngác.

Tiêu Lập nói, vẫn giọng trầm nã: “Hai đứa con, một đứa tính tình kỳ dị, suốt ngày vùi đầu vào điều khác, không thèm biết đến gì khác, đứa kia học gì cũng không xong, rõ ràng là mắc chứng ngu đần bẩm sinh”, trong chốc lát, ông ta như già đi hàng chục tuổi.

Long Phi không muốn tiếp tục câu chuyện buồn nản ấy nữa, trầm giọng hỏi sang chuyện khác: “Tiền bối cho rằng hai đồng tiền Âm phủ ấy là do hai thoi bạc hóa thành?”

Tiêu Lập lẩm bẩm: “Chuyện này ai dám chắc chứ?” - Dừng lại một chút, ông ta nói tiếp: “Cả hai chúng ta đều nhìn thấy hai đồng tiền rơi ra từ túi Nhị Lăng Tử mà!”

“Tôi cho là người này còn giấu chúng ta điều gì”, Long Phi trầm ngâm.

“Nếu quả hôm qua hấn ta đã gặp ma?” - Giọng Tiêu Lập lại bắt đầu run rẩy.

“Thế thì ma rốt cuộc muốn làm gì?” Long Phi hỏi.

Ánh mắt Tiêu Lập lướt xuống chiếc quan tài.

Chiếc quan tài mới tinh, nước sơn bóng loáng. Mép đáy quan tài quả nhiên nham nháp dính máu.

Sắc máu còn tươi, dường như vẫn chưa đông lại.

Hay, oan khuất gì mà máu không thể nào đông?

9. Chương 9: Tích Dịch Hồn

Gió thu lồng lộng tràn ngập không gian. Sắc trời trong sáng đột nhiên đã trở nên u ám từ lúc nào. Long Phi chợt thấy trong tâm máy động. Chàng ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời.

Mặt trời đã bị che khuất trong màn mây đen. Đám mây như một bàn tay ma quỷ đột ngột dập tắt lịm vầng thái dương, đúng lúc Tiêu Lập mở nắp cổ quan tài.

Không chỉ Tiêu Lập thần sắc lại trắng bệch ra, ngay cả Long Phi cũng mặt cắt không còn giọt máu.

Nằm trong quan tài là Thủy Nguyệt Quan Âm.

Thủy Nguyệt Quan Âm, Long Phi đã gặp đêm trước, cũng chính là Bạch Tiên Quân người vợ đã mất của Tiêu Lập.

Bà ta nằm đó, mắt nhắm nghiền, thần thái an tường, sắc mặt trắng bệch như đá vôi, hoàn toàn không một chút sắc thái của người đang sống.

Bà ta đã chết, nhưng cái chết cách đây đã ba năm!

Một người chết đã ba năm, xương cốt tuy còn, nhưng da thịt chắc chắn đã phải rửa nát, sao lại có thể còn nguyên vẹn thể này được?

Rốt cuộc, đây là ma hay là người?

Tay Thủy Nguyệt Quan Âm vẫn cầm đóa sen. Trên đóa hoa sen còn dính một chút máu, ngay cả tấm áo choàng cũng loang lổ máu tươi.

Người chết đã ba năm, sao máu lại còn tươi như vậy?

Tiêu Lập sờ qua trán Thủy Nguyệt Quan Âm rồi đỡ hình hài bà ra khỏi quan tài. Bạch Tam Nương đứng bên cạnh, người run bần bật.

Cuối cùng, bà không thể chịu nổi nữa, phục xuống đất: “Phu nhân, xin niệm tình tôi đã theo hầu phu nhân mấy chục năm qua mà đừng dọa tôi như vậy nữa!” - Bạch Tam Nương vừa nói vừa dập đầu như mất trí.

Tiêu Lập giọng đã khản đặc: “Tiên Quân, Tiên Quân, bà rốt cuộc đang nghĩ gì? Bà nói đi, nói đi, hà có phải khổ như vậy?” - vừa nói ông vừa lay lay mặt Thủy Nguyệt Quan Âm.

Đúng lúc đó, điều kinh sợ nhất xảy ra.

Khuôn mặt người chết bị Tiêu Lập lắc mạnh, nứt làm bốn năm phần, rồi rụng ra như vôi trên tường. Tiêu Lập đang trong cơn mất trí cũng phải sợ hãi dừng lại.

Long Phi giơ tay toan kéo Tiêu Lập ra thì cả hai người cùng phát hiện thấy điều lạ đằng sau khuôn mặt.

Thì ra, bên trong dung nhan của Thủy Nguyệt Quan Âm còn một khuôn mặt thứ hai, khuôn mặt một gã đàn ông.

Gã đàn ông này có diện mạo rất giống phụ nữ. Nếu không có hàm râu xanh rì dưới cằm thì không thể nào nhận ra đây là nam giới.

Long Phi không nhận biết khuôn mặt này, nhưng Tiêu Lập vừa nhìn thấy đã giật thót người.

Gã ta là ai vậy?

Tiêu Lập thốt lên một tiếng: “Ngọc Lang!”

Bạch Tam Nương vừa bò tới vừa kêu lên: “Đại thiếu gia! Đại thiếu gia! Làm gì mà đến nông nổi này?!”

Long Phi nghe rõ, thoát cũng trở nên dờ dẫm: “Thì ra là Ngọc Lang huynh!”

Tiêu Lập còn giữ hình hài trong tay, ông ta nửa như muốn thả ra, nửa như còn giữ lại: “Tên tiểu súc sinh này rốt cuộc muốn làm gì, lại cải trang thành mẹ hần?”

Long Phi đột ngột hiểu ra: “Như vậy người vãn bối gặp đêm trước sợ rằng chính là Ngọc Lang huynh!”

Tiêu Lập đặt hình hài Ngọc Lang xuống, lắc đầu: “Làm sao ta biết được?”

“Có một việc mà tiền bối phải biết” - Long Phi tiếp lời.

Tiêu Lập nhìn chàng: “Cậu muốn nói đến việc cả hai mẹ con đều cải trang thành Thủy Nguyệt Quan Âm?”

“Chính là việc này!”

Tiêu Lập lắc nhẹ đầu: “Mẹ hần từ nhỏ đã thích trang điểm thành Thủy Nguyệt Quan Âm. Cả đời bà ấy luôn trang điểm như vậy!”

“Như vậy chẳng trách tượng của Ngọc Lang huynh đều khắc thành Thủy Nguyệt Quan Âm” - Long Phi gật đầu.

“Về chuyện tại sao tên tiểu súc sinh đó trang điểm như vậy, cậu đi mà hỏi hần ta!”

“Chỉ sợ Ngọc Lang huynh...” - Long Phi chần chừ không dám nói hết câu.

“Cậu muốn nói hần bị ma quỷ mê hoặc chứ gì?” - Tiêu Lập nói to.

Long Phi gượng cười, chàng không dám nói phải mà cũng không thể nói không phải. Những việc kỳ quái xảy ra từ mấy hôm nay quá nhiều, đến mức làm những đức tin vốn có của chàng bị lung lay dữ dội.

Bạch Tam Nương đã dần tỉnh trí, cúi lạy một lần rồi thốt “A Di Đà Phật”, vừa dợm người toan đứng lên thì lại ngã xuống, tay run run chỉ vào hình hài dưới đất, hét to: “Lão gia, miệng Thiếu chủ...”

Long Phi cũng đồng thời nhận ra miệng Ngọc Lang đang run rẩy cử động.

Tiêu Lập chồm tới, hét lớn: “Ngọc Lang, con có lời nào muốn nói không? Cha đang ở đây, không được sợ, con nói đi, nói đi!”

Miệng Ngọc Lang run rẩy kịch liệt, như muốn mở ra mà không sao mở được.

Đột nhiên từ khuôn miệng thò ra một chiếc đuôi vừa nhỏ vừa dài.

Một dòng máu chảy ra từ miệng, một con thằn lằn đen chui ra, rơi trên tay Tiêu Lập.

“Thằn lằn đen!” - Tiêu Lập thốt lên rồi phủi mạnh tay xuống đất.

Con vật đang định chạy đi thì đã bị Long Phi một kiếm chém nát. Nửa cái đuôi rụng ra vẫn ngo ngoe. Long Phi chân dẫm lên cái đuôi thằn lằn, tay cầm kiếm run bắn bật. Chưa lúc nào sát hại một sinh linh mà chàng lại mất bình tĩnh thế này.

Bạch Tam Nương đã ngất đi vì sợ hãi. Tiêu Lập trái lại dường như đã phát cuồng. Ông ta ngửa cổ cười từng tràng lớn, tiếng cười nghe như tiếng khóc.

“Hóa ra là vậy! Hóa ra là vậy! Cuối cùng ta đã hiểu ra!”

* * * * *

Trời mỗi lúc một thêm u ám. Thu phong lúc trước còn chút hơi ẩm áp, thoát đã trở nên lạnh lạnh thê lương.

Bạch Tam Nương đã cáo lui, hình hài Ngọc lang đã được đặt lại ngay ngắn. Long Phi tận tình giúp Tiêu Lập sắp xếp mọi việc. Vốn muốn hỏi về những lời kỳ lạ thốt ra ông ta thốt ra trong khi an bài thi thể Ngọc Lang nhưng chàng biết phải đợi đến khi ông ta bình tĩnh lại.

“Trời ơi trời, có muốn báo thù tại sao không giáng vào ta mà lại giáng lên người con ta thế này!”

Võ sĩ như Tiêu Lập, cả đời phiêu bạt giang hồ, gây thù chuốc oán là điều không thể tránh. Nhưng rốt cuộc là ân oán nào mà sự báo thù lại tàn khốc nguy dị đến nhường này?

Cuối cùng, Tiêu Lập cũng đã bình tĩnh hơn, vẻ bình tĩnh pha lẫn cam chịu của người chấp nhận số phận. Ông nhìn sang Long Phi, hỏi: “Cậu có thấy cái bớt đen trên lưng con ta?”

Long Phi gật đầu xác nhận.

Tiêu Lập nhắm mắt về suy tư. Rồi ông mở mắt, nói giọng mệt mỏi: “Đó là chuyện của hơn hai mươi năm trước. Ta và Đinh Hạc đi qua một cánh đồng hoang, cả hai chúng ta đều thấy một con thần lằn...”

Long Phi vội hỏi: “Nó màu đen ư?”

“Phải, nó màu đen, rất lớn, ít nhất phải gấp hai thần lằn thường. Bình sinh ta rất ghét các loài như sâu bọ, rắn rết nên khi thấy con thần lằn này ta định giết ngay, nhưng Đinh Hạc đã ngăn ta lại”.

“Tại sao vậy?”

“Ông ta cho rằng thần lằn không phải là loài có hại, hơn nữa con thần lằn này to như vậy, rất khó gặp, nếu giết đi là trái với ý Trời”.

“Rốt cuộc tiền bối có giết con thần lằn đó không?”

Tiêu Lập nhìn Long Phi: “Ta từ trước tới nay, muốn làm việc gì đều không ai cản được!”

“Thì ra là vậy. Thế Đinh sư thúc lúc đó thế nào?”

“Ông ta có chút không vui nhưng sau lại hết ngay, lại còn cười mà đùa rằng, con thần lằn to như vậy chắc phải sống nhiều năm, không khéo đã thành tinh, giết đi nhờ oan hồn của nó sau này quay lại trả thù...”

“Hả?” - Long Phi thốt lên kinh ngạc.

“Ta vốn đã quên ngay mấy lời đùa cợt ấy của Đinh Hạc. Ai ngờ sau này lại xảy ra bao chuyện quái lạ như vậy” - ông ta dừng một chút rồi nói tiếp: “Đầu tiên là chuyện cái bớt sau lưng con ta ngay khi mới sinh ra, cái bớt có hình như con thần lằn đen”.

Long Phi hỏi: “Phát hiện cái bớt đó, tiền bối ắt nghĩ đến những lời của Đinh sư thúc?”

Tiêu Lập gật đầu: “Lúc đó ta rất sợ hãi, chỉ còn cách đứng nhìn xem Ngọc Lang lớn lên thế nào. Vài năm đầu không có gì xảy ra, chỉ có cái bớt càng ngày càng rõ. Thế rồi, nó nổi tính, bắt đầu chống đối lại ta...”

“Chống đối như thế nào?”

“Ta kêu nó học võ, nó nhất định không nghe, ngày càng sa đà vào điều khác. Suốt ngày la cà ở chỗ Khâu lão đầu, rồi bái lão ta làm sư phụ...”

Tiêu Lập thở một hơi dài rồi nói tiếp: “Nó rất dụng tâm vào việc đó. Không bao lâu sau Khâu lão đầu nhận ra nó là một thiên tài, nhận nó làm đệ tử rồi toàn tâm toàn ý truyền nghề cho nó. Đến khi ta nhận ra thì đã quá muộn rồi...”

Long Phi không thấy có gì kỳ quặc ở đây. Rõ ràng Tiêu Lập là một người cha độc đoán, khẳng khái bắt con theo nghiệp của mình, bất chấp ý muốn, thậm chí bất chấp cả tài năng thiên phú của con cái.

Tiêu Lập không để ý đến tia nhìn khác lạ của Long Phi, vẫn đều đều kể tiếp: “Sau khi Khâu lão đầu chết, nó bắt đầu lang thang đến các chùa trong vùng xin khắc tượng Phật. Ta phát hiện ra bèn nhốt nó vào sau trang viện, không cho ra ngoài nữa bước. Ai ngờ tên tiểu súc sinh đó lại ngồi lì trong nhà điêu khắc thần

lần. Không bao lâu sau nó bày cả đồng thần lần trong sân, to có nhỏ có, con nào trông cũng như thật, ta mỗi lần trông thấy lại giật thót mình...”

Long Phi nói: “Hà tất huynh ấy phải làm như vậy?”

Tiêu Lập cười héo hắt: “Chỉ có một cách giải thích như Đinh Hạc. Ta đã giết phải một con thần lần tinh. Oan hồn của nó theo về nhập vào con trai ta”.

Long Phi gượng cười: “Xem ra cũng không còn cách giải thích nào khác!”

Tiêu Lập bỗng nói to: “Nhưng tại sao lại là nó mà không phải là ta?”, lưng còng xuống, trông như già đi đến vài tuổi.

Long Phi không biết nói gì, chỉ ngồi đó lặng im.

Được một lúc, Tiêu Lập ngừng đầu lên: “Long Phi, cậu đến hôm nay không đúng lúc rồi. Đợi vài hôm nữa xong việc. Ta sẽ mời cậu đi uống rượu”. Nói rồi, ông ta đứng dậy, bỏ đi về phía nhà lớn.

Long Phi đang định bước đi, bỗng dừng lại, trầm ngâm một chút rồi đuổi theo Tiêu Lập, gọi: “Tiền bối, văn bối có một việc muốn thỉnh cầu!”

“Cậu muốn gì?” - Tiêu Lập quay lại nhìn Long Phi.

“Văn bối muốn xem lại chỗ hôm qua một chút”.

Ngần ngừ một lát, Tiêu lập gật đầu: “Được, để ta gọi Tam Nương dẫn cậu đi” - được vài bước, ông ta còn quay lại: “Tử Trúc bên đó, cậu phải cẩn thận một chút. Tượng gỗ của nó ở trong tay quái nhân, chỉ sợ là còn chuyện xảy ra”.

Long Phi cúi đầu cảm kích: “Văn bối tự biết phải cẩn thận”.

Tiêu Lập đưa Long Phi vào đại sảnh, gọi Bạch Tam Nương: “Cậu ta muốn đến chỗ hôm qua. Bà cứ dẫn cậu ta đi!” Tam Nương mặt lộ rõ vẻ không hài lòng, nhưng cũng vâng dạ cất bước.

Long Phi không biết làm sao hơn, đành theo sau tam Nương * * * * *

Hai người đi qua Nguyệt Động môn. Bây giờ Long Phi mới thấy sân trong Nguyệt Động môn rất rộng, bày vô số thần lần.

“Thần lần đen!” - Long Phi lăm lăm, cầm một con lên xem xét.

Nét khắc thật tinh vi sống động. Ngay giữa ban ngày, không để ý cũng vẫn có thể giật mình.

Bạch Tam Nương quay lại Long Phi: “Đây là nơi Đại thiếu gia nhà tôi từng ở”.

Long Phi vẫn xăm soi con thần lần gỗ trên tay, hỏi Tam Nương: “Chắc huynh ấy phải tốn rất nhiều thời gian vào việc này?”

“Trước kia Thiếu gia đâu có như vậy!” - Bạch Tam Nương không cầm được nước mắt.

Long Phi hỏi: “Vậy chuyện bắt đầu từ lúc nào?”

“Từ khi Phu nhân nhà tôi qua đời” - Bước chân Bạch Tam Nương dường như nặng trĩu lại.

Long Phi hỏi tiếp: “Trang viện này ngoài ba cha con Tiêu Lão tiền bối và Tam Nương ra còn ai nữa không?”

“Không còn ai cả”.

“Tiêu Lão tiền bối chỉ có hai người con thôi sao?”

“Đúng vậy!”

“Trang viện lớn thế này, lý ra nên có thêm vài người giúp việc mới phải”.

Tam Nương nói: “Trước kia thì có đấy, nhưng sau khi phu nhân qua đời, lão gia nhà tôi đã cho họ nghỉ hết rồi!”

“Tại sao vậy?”

“Có hai lý do. Một, lão gia muốn tiết kiệm chi phí. Hai là, lão gia muốn sống yên tĩnh”.

Long Phi thở dài.

Bạch Tam Nương cũng không nén nổi tiếng thở dài: “Thật ra, Đại thiếu gia không làm nên chính nghiệp, Nhị thiếu gia thì bị lẩn, suốt ngày ăn nói lung tung. Những người hầu dần dần cũng không tránh khỏi đàm tiếu này nọ”.

“Vậy, sau khi họ đi hết, chỉ còn mình bà ở lại trông coi cả một nơi rộng lớn thế này, chắc phải vất vả lắm?”
- Long Phi hỏi.

“Hàng ngày cũng chỉ nấu nướng, giặt giũ, quét dọn vài chỗ, có gì mà vất vả?”

“Thế bà đã làm việc ở đây lâu chưa?”

“Cũng đã mấy chục năm rồi” - Bạch Tam Nương lắc đầu nhớ lại - “tôi được Thái lão gia mua về từ nhỏ để hầu hạ Tiên Quân tiểu thư”.

Long Phi thỉnh linh hỏi: “Lão nhân gia chính là người nhà này?”

Bạch Tam Nương lắc đầu: “Trang viện này vốn là sản nghiệp của bà ấy!”

“Hả?” Long Phi ngạc nhiên thốt lên.

“Lão gia là con rể nhà này”.

Long Phi hiểu ra, gật đầu: “Hóa ra là vậy!”

Bạch Tam Nương nói tiếp: “Tôi đã nhìn thấy Tiểu thư lớn lên, lấy chồng sinh con, nhìn thấy các công tử khôn lớn. Ai ngờ bây giờ lại nhìn thấy họ theo nhau ra đi” - Nói rồi bà lại không cầm được nước mắt.

Long Phi nói khẽ với Tam Nương: “Chuyện đã xảy ra thế rồi, bà cần nhất bây giờ là giữ gìn sức khỏe”.

Tam Nương như không còn nghe Long Phi, đột nhiên ngồi thụp xuống, bám vào một con thần lân lớn, đầu úp vào lưng nó, cất tiếng khóc ồ ồ.

Long Phi lòng muôn phần thương cảm nhưng cũng không biết nói gì, đành đứng bên lặng lẽ.

Khóc một lát, dường như nhớ ra việc của mình, Tam Nương đứng dậy, gạt nước mắt, dẫn Long Phi về sân sau trang viện.

Giữa ban ngày, sân sau trông vẫn hoang vu, tịch mịch đến thê lương.

Long Phi đưa mắt nhìn hòn giả sơn, lại nhìn con thần lân bên trên. Quang cảnh tối hôm trước lại như hiện lên trước mắt. Chàng buột miệng hỏi: “Nơi này sao lại hoang vắng lạnh lẽo đến như vậy?”

Bạch Tam Nương run run trả lời: “Sau khi Phu nhân qua đời, khu lân cận này rất ít ai lai vãng. Lão gia tuy không tin vào tà ma, cũng không cho tôi ra đây, dứt khoát đóng kín cửa sân sau”.

Bà chỉ tay vào bức tường vây, nói tiếp: “Bên đó trước kia còn có một đạo môn thông sang chỗ ở của tôi. Sau khi bị đạo môn, muốn đến đây, ngoài vòng qua cửa sau thì chỉ còn cách đi qua tiểu lâu của Đại thiếu gia” - Bà chỉ về phía ngôi lầu nhỏ.

Long Phi vừa đi vừa gợi chuyện Tam Nương: “Đại thiếu gia nhà bà phải chẳng thường xuyên ra ngoài không trở về?”

“Đó cũng là chuyện hơn ba năm trước. Sau khi Phu nhân mất, Thiếu gia như biến thành người khác, không đi đâu nữa, chỉ trốn ở đây khác thần lân...”

Đứa con của Tiêu Lập lẽ nào lại bị ma nhập?

Thật sự lại có chuyện này hay sao?

* * * * *

Theo Tam Nương, Long Phi đến trước ngôi tiểu lầu.

Trong ánh sáng ban ngày, tiểu lâu giống như mặt một chiếc quạt cũ. Sờn tróc, bạc màu, nhưng vẫn giữ lại chút khả ái đáng yêu.

Bạch Tam Nương quay sang nhìn Long Phi: “Có phải tối qua cậu đã nhìn thấy Phu nhân nhà tôi?”

Long Phi vội đáp: “Đúng vậy, nhưng đó có lẽ là Đại thiếu gia cải trang mà thành”.

Bạch Tam Nương tiếp tục hỏi: “Sau đó Phu nhân lại hóa thành đám khói trắng bay lên trời?”

“Đúng vậy, lúc đó ngoài đám khói trắng tôi không còn trông thấy gì nữa cả!”

Bạch Tam Nương lại bắt đầu rơi nước mắt: “Phu nhân khi còn sống là người tốt đến thế, tại sao sau khi chết lại trở thành như vậy? Nhất định là do thần lằn tác quái, nhất định là vậy!”

Long Phi gượng cười: “Trước, Phu nhân sống ở đây phải không?”

“Phải, đó là trước khi lấy chồng. Sau này bà ấy vẫn hay đến đây ngồi chơi”.

Long Phi mở cửa, bước chân vào trai phòng, ngoảnh lại hỏi: “Có phải trong này có một con mèo đen lớn?”

“Đúng vậy, Long thiếu gia nhìn thấy nó ư?”

“Tôi thấy nó ở đây” - Long Phi vừa đi vào vừa nói.

“Ở ngay đây sao?”

“Phải, ở trong phòng này. Lúc tôi thấy, nó vừa bắt được một con chuột” - Chàng chỉ vào xác con chuột vẫn nằm trên sàn nhà.

Bạch Tam Nương gật đầu: “Thảo nào, tối hôm qua tôi không tìm thấy nó đâu, hóa ra nó trốn vào trong này. Nhưng nó vào đây bằng cách nào?”

Long Phi nói: “Tiểu lâu này quả thực có chỗ trống”.

Bạch Tam Nương lắc đầu: “Ngoài lúc tôi nửa tháng một lần đến đây quét dọn, còn thì chỗ này luôn luôn đóng kín!”

“Hay là tối qua bà quên đóng cửa?”

Bạch Tam Nương nhìn Long Phi: “Tôi tuy già, nhưng vẫn chưa đến nỗi lẩn như cậu nghĩ!”

Long Phi gượng cười: “Cửa sau trang viện có bao giờ mở không?”

Bạch Tam Nương lắc đầu: “Ít nhất đã ba năm rồi cửa sau không mở!”

Long Phi: “Tối qua tôi vừa đẩy là cửa mở ra mà”

“Thế mà tôi lại nghĩ cậu trèo tường vào. Sáng nay tôi có xem lại, cửa vẫn khóa kín”.

Long Phi sững lại ngơ ngác.

Bạch Tam Nương bước qua nhật hai thanh song cửa bị gãy.

Long Phi vội hỏi: “Tiêu lão tiên bối hôm qua không có nhà?”

Bạch Tam Nương lắc đầu: “Lão gia ra ngoài hai hôm, sáng nay mới về”.

“Chẳng trách tối qua không thấy Tiêu lão tiên bối đến xem” - Long Phi gật đầu.

Tam Nương nói: “Bạn bè của lão gia rất nhiều. Trước đây ông ấy rất hay ra ngoài, nhưng từ sau khi Phu nhân mất, một tháng lão gia chỉ đi vài ba hôm, nói là để khuây khỏa đầu óc”.

Long Phi gật gù: “Xem ra lão gia là người rất phóng khoáng”.

Bạch Tam Nương cũng gượng cười, không nói gì. Bà gấp con chuột lên đi ra ngoài.

Long Phi đi vòng quanh để quan sát kỹ hơn. Bước chân chàng cuối cùng dừng trước bức bình phong.

Vết máu trên bức bình phong đã đông lại. Đây rốt cuộc là máu người, máu chuột, hay máu ma quỷ?

Ánh mắt Long Phi vẫn không ngừng tìm kiếm, cuối cùng chàng cũng phát hiện ra một giọt máu nhỏ khác. Giọt máu rất nhỏ, lại nằm tận đáy bình phong, nếu không để ý kỹ thật rất khó phát hiện. Long Phi tâm cơ máy động, nâng bình phong lên, phát hiện tận dưới còn một bãi máu khác và một đoạn cánh tay người. Long Phi vội vàng gói đoạn tay vào khăn, đúng lúc Bạch Tam Nương vào tới. Vừa vào cửa, bà đã hỏi: “Long thiếu gia đang làm gì vậy?” Long Phi ngẩng đầu lên: “Tôi qua tôi nhìn thấy bức bình phong ở đây!” Bạch Tam Nương liền nói, giọng khác lạ: “Thì bình phong chẳng đang ở đây sao?” “Bức bình phong tôi nhìn không giống như vậy!” “Vậy nó như thế nào?” “Trên bình phong đó có vẽ một quái vật nửa người nửa thần lẫn đang hút não tủy một người đàn bà”. Bạch Tam Nương nhăn mặt lắc đầu: “Thế thì cậu lầm rồi, nhà này không có bức bình phong nào như vậy cả!” “Nhưng mà...” Bạch Tam Nương tiếp lời: “Có lẽ đó là do yêu quái làm ra!” Long Phi không còn biết nói gì, đành cười gượng: “Sự thật thế nào, chắc tôi phải tự tìm ra thôi!” Chàng thấy không còn gì để tìm kiếm nơi đây nữa, bèn nhìn Bạch Tam Nương : “Có lẽ tôi nên tạm thời quay về”. Bạch Tam Nương gật đầu: “Tôi cũng phải quay lại chỗ lão gia xem sao”. Bạch Tam Nương bước theo Long Phi, vừa đi bà vừa nói: “Tôi nghe công tử sắp thành thân với tiểu thư Tử Trúc?” “Quả có vậy!” - Long Phi trả lời. “Tử Trúc tiểu thư là một cô gái tốt” - Bạch Tam Nương thở dài - “Chỉ có điều Đại thiếu gia nhà tôi cứ hay hơn thua khiến cho cô ta ghét”. Long Phi thăm dò: “Nghe nói Phu nhân phản đối chuyện hai người kết thân với nhau?” “Hình như là vậy” “Bà có biết nguyên do là sao không?” “Có lẽ là do hai người tính tình không hợp” - Bạch Tam Nương khẽ khàng - “Mà thôi, những chuyện này bây giờ nói ra làm gì nữa!” Long Phi từ biệt người hầu gái trung thành, rời gia trang bằng cửa sau.

10. Chương 10: Địa Ngục Trần Gian

Gió thu thổi, xạc xào lá rụng.

Người đi thưa thớt, phố xá đìu hiu.

Mây trên trời vẫn vũ, lúc hợp lúc tan. Nắng vẫn chiếu xuống chan hòa nhưng Long Phi vẫn không cảm nhận được chút ấm áp.

Người mặc áo xanh đêm qua có phải là Đinh Hạc không? Nếu đúng thì quan hệ giữa ông ta và Bạch Tiên Quân lại là thế nào? Long Phi nghĩ đến đoạn ngón tay bị đứt mà chàng nhặt được dưới bức bình phong, trong đầu chợt hiện ra hình ảnh Đinh Hạc đêm qua, mặt trắng bệch, tay trái quấn băng. Liệu có phải chính là ngón tay đứt ra ấy?

Tất cả những nghi vấn này chỉ Đinh Hạc mới có thể trả lời! Nhưng phải làm sao để ông ta chịu trả lời?

Dù thế nào, nghi vấn này cũng không thể để trong lòng. Bất luận ra sao, hôm nay chàng cũng phải hỏi ông ta cho ra nhẽ.

Long Phi vừa đi vừa suy nghĩ miên man, bước chân đang mãi miết bỗng sức tỉnh dừng lại. Chàng nhận ra là mình đã đi được một đoạn đường khá xa, cả Đinh gia trang, Tiêu gia trang đều khuất sau tầm mắt.

Long Phi thở dài, đang định quay đầu lại, đột nhiên để ý đến đám người đang chạy vội vàng về phía chàng.

Lại có chuyện gì xảy ra nữa chẳng?

Long Phi nhìn kỹ những kẻ đang chạy lại. Dẫn đầu đoàn người là một thiết hán vận quan phục, khuôn mặt tua tủa râu quai nón, giống hệt như bức tranh Chung Quỳ bắt ma.

Chẳng phải là Bồ đầu Thiết Hổ sao!

Theo sau Thiết Hổ còn có mấy tên sai dịch. Thiết Hổ cũng nhìn thấy Long Phi, từ đằng xa đã cất tiếng gọi “Long huynh!”. Long Phi vẫn đứng im ở đó chờ hần ta đến.

Gió chợt nổi mạnh cuốn bay những đám lá trên đường. Thiết Hổ chạy đến bên Long Phi, dáng điệu thập phần gấp gáp: “Tôi đang định báo thuộc hạ đến Đinh gia trang thông báo cho huynh, không ngờ lại gặp ở đây, thật là tốt quá!”

Long Phi ngạc nhiên: “Là chuyện gì vậy?”

Thiết Hổ vẫn thở mạnh: “Quái nhân mà anh nói đó đã xuất hiện rồi!”

Long Phi vội vàng hỏi: “Ở chỗ nào vậy?”

Thiết Hổ trả lời: “Ở nghĩa trang phía tây thị trấn”.

“Vừa nãy ư?”

“Tối qua!”

“Thế ai nhìn thấy?”

Thiết Hổ chỉ tay vào một lão đầu bệch xệch đứng sau đám nha sai “Chính là Hà Tam người trông coi nghĩa trang này”.

Long Phi hỏi: “Thế sự việc xảy ra như thế nào?”

Thiết Hổ: “Đêm qua trong khi ngủ lão ta bị một tiếng động lớn làm thức dậy. Lão chạy ra nhà lớn chứa quan tài để xem thì thấy một người cải trang làm xa phu chuyển một cỗ quan tài đến. Xa phu đó đẩy quan tài người khác ra rồi đặt quan tài mới chuyển đến vào. Khi Hà Tam này muốn đuổi hần ta đi thì bỗng nghe thấy giọng nói của một nữ nhân phát ra từ trong quan tài!”

“Hả!” Long Phi giật mình thốt lên.

Thiết Hổ nói: “Người đánh xe hình như nghe thấy tiếng nói đó, mở nắp quan tài ra. Hà Tam nhìn thấy rõ ràng nằm trong quan tài lại là một nữ nhân bằng gỗ”.

“Nữ nhân bằng gỗ ư?” Long Phi vội vàng hỏi.

Chàng vốn đã đoán biết sự thể phải xảy ra, nghe lời Thiết Hổ thuật lại, lòng vẫn không khỏi kinh ngạc bồn chồn.

Bởi người con gái đó giống hệt như Tử Trúc, hay chính là Tử Trúc!

Thiết Hổ tiếp lời: “Mỹ nhân gỗ lại biết nói và hỏi người đánh xe chỗ đó là đâu”.

Long Phi: “Xa phu đó có trả lời cô ta không?”

Thiết Hổ nói: “Trước khi xa phu lên tiếng thì Hà Tam buột miệng nói ra đây là nghĩa trang”.

Long Phi hỏi tiếp: “Thế sau đó thế nào?”

Thiết Hổ hơi lắc đầu: “Khi nghe nói đây là nghĩa trang, mỹ nhân gỗ đó cất tiếng van xin không nên để cô ta trong nghĩa trang!”

“Sau đó thế nào?” Long Phi càng lúc càng nóng nảy.

Thiết Hổ: “Xa phu đó đóng nắp quan tài rồi kêu lên một tiếng quái lạ đe dọa Hà Tam. Lão bị hấn dọa ngã xuống đất, lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt của hấn”.

“Mặt của hấn thế nào?”

“Dài như con thần lằn, xem ra đúng là quái nhân mà huynh gặp hôm qua”.

“Chỉ sợ chính là...”

“Hai cánh tay của hấn đầy vẩy như da rắn. Hấn vuốt lên mặt Hà Tam rồi thè lưỡi ra, lưỡi dài dính đầy máu!”

Long Phi chuyển ánh mắt sang phía Hà Tam hỏi: “Thế hấn ta làm gì người”

Hà Tam run rẩy đáp: “Tiểu nhân cũng không biết nữa, khi nhì thấy lưỡi hấn thì đã xỉu đi rồi”.

Thiết Hổ nói tiếp: “Khi lão ta tỉnh dậy đã là quá canh ba”.

Long Phi nhìn Hà Tam: “Quái nhân đó đã bỏ đi chưa?”

Thiết Hổ nói đỡ: “Đã biến mất rồi, nhưng quan tài thì vẫn còn ở đó cho nên lão ta mới đến đây thông báo cho chúng tôi”.

“Nghĩa trang cách đây có xa không?”

Thiết Hổ lắc đầu: “Đi khoảng nửa tuần trà là tới”.

“Vậy thì chúng ta đi mau!” Long Phi thúc giục.

Quái nhân đó rốt cuộc có mục đích gì? Long Phi, Thiết Hổ và cả Hà Tam nữa đều đang ở đây, cổ quan tài đó liệu có còn trong nghĩa trang không?

Trái tim vốn luôn bình tĩnh của Long Phi đã bắt đầu quặn lên trong cơn sợ hãi.

* * * * *

Long Phi là người đầu tiên bước vào nghĩa trang, theo sau là Thiết Hổ.

Tuy là ban ngày, lại đúng giờ Ngọ, nhưng trong nghĩa trang không khí vẫn u ám đáng sợ. Cái gọi là sinh khí dường như không hề tồn tại nơi đây. Một mùi khó tả lẫn quất trong không trung, không ứ cũng không thơm, nhưng lại thật khó chịu khi len vào mũi. Long Phi, Thiết Hổ và cả đám sai nha đi theo đều nhăn mày cố giấu đi cảm giác ghê sợ.

Chỉ Hà Tam là vẫn hoạt bát thản nhiên. Lão đã quen quá với mùi vị này rồi.

Thiết Hổ không phải là người đầu tiên ngửi thấy nhưng lại là người đầu tiên lên tiếng hỏi: “Đây là mùi gì vậy?”

Long Phi lắc đầu: “Ta cũng không biết!”

Thiết Hổ quay sang phía Hà Tam, Hà Tam liền lắc đầu: “Tiểu nhân không thấy mùi gì cả!”

Thiết Hổ gật đầu: “Vậy thì trong nghĩa trang vốn dĩ đã có mùi này”.

Long Phi đảo mắt nhìn rồi chỉ tay qua một bên: “Có phải là chiếc quan tài kia không?”

Hà Tam gật đầu thưa: “Chính là chiếc quan tài đó!”

Long Phi quay sang Thiết Hổ: “Hình dạng, to nhỏ, đều hoàn toàn giống chiếc quan tài ta thấy chiều qua”.

Thiết Hổ nhún vai: “Chỉ sợ rằng chính là nó!”, nói rồi cùng với mấy tên sai nha bước tới.

Long Phi cũng thận trọng tiến lại gần cỗ quan tài.

* * * * *

Nắp quan tài không đóng chặt, bên cạnh lộ ra một khe hở nhỏ. Hà Tam nhìn thấy, kêu lên: “Trước khi tiểu nhân rời khỏi đây, quan tài không như vậy mà!”

Long Phi bắt lời lão ta: “Thế trước đó quan tài như thế nào?”

Hà Tam nói: “Tiểu nhân nhớ, nắp quan tài đóng rất chặt, không hề có khe hở nào cả”.

“Hà” Long Phi thốt lên.

Chợt nghe thấy tiếng mèo kêu.

* * * * *

“Meo!”

Tiếng kêu thăm thiết vọng ra từ trong quan tài.

Cả Long Phi, Thiết Hổ đều lùi lại một bước, tám tên sai dịch mặt cắt không còn giọt máu, Hà Tam sụp xuống, co dúm một góc.

“Meo!”

Lại là tiếng mèo kêu.

Nắp quan tài chuyển động rồi đột ngột bật ra bay về phía Long Phi. Chàng không thể tránh ra bởi đằng sau còn hai tên sai dịch, nếu tránh ra hai tên đó ắt sẽ bị đè nghiêng. Long Phi vận công, đứng im tại đó, “rầm” một tiếng chiếc nắp vỡ tung.

Từ quan tài nhảy vút ra một con mèo lớn, kêu lên một tiếng thăm thiết rồi luồn qua cỗ quan tài bên cạnh.

Chính là hắc miêu Long Phi đã nhìn thấy trong tiểu lâu tối qua.

Làm sao nó lại ở trong quan tài này được?

Long Phi trợn mắt ngạc nhiên, cả Thiết Hổ cũng ngớ người kinh ngạc.

Vết máu trên miệng con mèo đen đó vẫn chưa tan.

Là máu chuột, máu yêu quái, hay máu người?

Tối qua, cả hai đều nhìn thấy con mèo đó ngậm một con chuột chết, nhưng trong giây lát đó họ cùng nảy ra câu hỏi này. Sự việc đã trở nên thập phần quỷ dị, suy nghĩ con người ta cũng vì vậy mà biến đổi khác thường.

Con mèo đó thè lưỡi ra liếm mép, “meo” một tiếng rồi chạy luồn qua những chiếc quan tài về phía căn phòng của Hà Tam.

Không có ai đứng ra ngăn cản, bởi một chuyện còn kinh ngạc hơn đang diễn ra ngay trước mắt họ!

Một hình hài nữ nhân trong quan tài từ từ đứng dậy.

Thân thể, tóc, mắt chẳng chịt vân gổ.

Mộc mỹ nhân!

Long Phi không kìm được, bật ra một âm thanh tựa tiếng rên rỉ.

Đó chính là tượng gỗ giống hệt Tử Trúc mà chàng thấy chiều qua.

Người gỗ làm sao có thể tự đứng dậy được?

Dung mạo tuyệt thể mê hồn, tấm thân căng đầy sức sống. Tuy thế, không ai còn chiêm ngưỡng nổi vẻ đẹp của mỹ nhân, tất cả đều dời người ra vì ngạc nhiên và khiếp sợ.

Một tiếng cười lớn đột ngột phát ra từ trong quan tài.

Tiếng cười phát ra từ trong quan tài, nhưng tuyệt đối không phải tiếng cười của mỹ nhân bằng gỗ.

Quan tài đó phải chăng là có hai tầng?

Còn ai đang nằm trong đó nữa?

Long Phi lấy can đảm tiến lên hai bước, Thiết Hổ theo sau, tay vẫn nắm chặt dây xích. Hắn dường như không chịu nổi nữa, hét lớn: “Là ai trốn trong quan tài giả làm ma quỷ vậy?”

Tiếng cười quỷ quái vụt tắt, một giọng nói còn đáng sợ hơn vừa rồi phát ra từ trong quan tài: “Vui quá, vui quá!”

Thiết Hổ liền quát lớn: “Ai đó, mau chui ra đi!”

Trong quan tài phát ra tiếng leng keng. Một hình hài đứng dậy sau mỹ nhân gỗ.

Người đứng dậy đó vừa lùn lại vừa béo, đôi mắt rất tròn, cái mũi tròn, cái mồm tròn, cả khuôn mặt cũng tròn xoe. Trông hắn như đứa trẻ đang nặn người tuyết giữa mùa đông vậy. Khuôn mặt không đến nỗi khó coi, lại hồng hào như một quả táo sắp chín, chiếc áo trên người cũng chỉ có một màu đỏ.

Đỏ như màu máu tươi!

Chính giữa ngực còn vẽ một con rùa bằng mực đen.

Thần sắc hắn chợt ngậy ra như một gã đàn ông, tuổi tác xem ra chưa già, bắt quá chỉ khoảng hai mươi. Cổ tay hắn đeo một chiếc chuông nhỏ, khi cử động đều kêu lên tiếng “leng keng”.

Thiết Hổ, Long Phi từ trước đến giờ chưa nhìn thấy người này, cũng chưa nghe nói đến ai như vậy.

Kẻ mới đứng lên nhìn Thiết Hổ cười ngậy đại.

Thiết Hổ cười lên một tiếng lớn rồi buột miệng hỏi: “Người rốt cuộc là người hay ma? Trả lời mau!”

Gã áo đỏ dường như đang ngơ ngác bỗng thét lên: “Mẹ kiếp, hóa ra là đại lão gia Chung Quỷ bắt ma!”

Hóa ra hắn ta cũng biết về Chung Quỷ.

Thiết Hổ không nhịn được, cười thầm.

Gã áo đỏ nói xong bỏ chạy về phía sau quan tài. Thiết Hổ thét lớn: “Hắn chạy đằng kia!”, rồi phi thân đến khua dây xích toan bắt hắn. Gã áo đỏ hét lên: “Đại lão gia, đại lão gia nể tình!” Hắn nhảy lên trên quan tài thứ hai, vừa vịn tránh được xích sắt của Thiết Hổ.

Thiết Hổ bật lên một tiếng: “Giỏi lắm!”, xích sắt lại vung ra.

Gã áo đỏ đột nhiên kêu lớn “Oa oa!”, khuôn mặt nhăn nhúm vì sợ hãi.

Hắn ta có vẻ sợ Chung Quỷ như vậy, chẳng lẽ lại là quỷ sứ sao?

Nhưng bây giờ đang giữa ban ngày, quỷ sứ sao lại dám xuất hiện?

Trông gã ta sợ hãi nhưng động tác vẫn vô cùng nhanh nhẹn. Gã nhô lên hụp xuống, nhảy qua từng cỗ quan tài thoát khỏi xích sắt của Thiết Hổ. Thiết Hổ không buông tha, vịn hết sức theo sát phía sau.

Gã áo đỏ đột nhiên lớn tiếng: “Đại lão gia không dám tha cho tên quỷ quái này sao?”

Cuối cùng gã cũng tự nói ra mình là quỷ quái.

Thiết Hổ hơi chần chừ đôi chút, gã áo đỏ đột ngột xông lại giật lấy xích sắt trong tay.

Kẻ này ra tay vô cùng nhanh nhẹn. Long Phi thấy nguy định kêu lên nhắc Thiết Hổ cẩn thận. Tiếng kêu chưa thành lời, xích sắt trong tay Thiết Hổ đã bị đoạt mất.

Chuyện này rốt cuộc là phép thuật hay là võ công đây?

Ngay cả Thiết Hổ cũng không biết xích sắt của mình bị lấy đi như thế nào!

Long Phi rút kiếm xông vào. Gã áo đỏ liền nhảy sang một cỗ quan tài khác cất tiếng nói: “Người là, người là ai?”

“Ta là Long Phi đây”, Long Phi lên tiếng.

Gã áo đỏ hỏi một cách kỳ quặc: “Long Phi là thứ gì vậy?”

Long Phi cười: “Ta là người đây!”

Gã áo đỏ lom lom nhìn chàng: “Thế người không phải con quỷ quái do Đại lão gia thu phục à?”

Long Phi thét lớn: “Người nói lung tung gì vậy, còn chưa buông xích sắt xuống!”

Gã áo đỏ đột nhiên xua tay: “Người ăn nói độc ác như vậy, ta không theo người đâu!”

Thiết Hổ rút đao của một tên sai dịch xông vào quát lớn: “To gan, còn không mau khoanh tay chịu trói!”

“Khoanh tay chịu trói ư?” - Gã áo đỏ bật cười ngây ngô - “Đại lão gia chẳng phải muốn bắt ta sao?” Hắn vẫy tay: “Lại đây mà bắt ta này”

Thiết Hổ phát đao xông đến. Gã áo đỏ ngay lập tức vùng xích sắt lên ứng chiến.

Nhanh như chớp Long Phi hươu kiếm lao vào.

Hắn vừa chống đỡ quyết liệt vừa nói to: “Hai đánh một! Các người đứng không phải là anh hùng hảo hán, ta cũng phải gọi thêm bằng hữu của ta ra trợ giúp”.

Thiết Hổ quát lớn “Có giỏi thì gọi ra đây”.

Gã áo đỏ liền gọi lớn: “Thượng đại ca, anh ra giúp tôi đối phó với tên râu ria này!”

Nói xong hắn đẩy mạnh vào một chiếc quan tài.

Một tiếng vỡ lớn, quan tài rơi xuống đất. Thứ đang nằm trong quan tài nhảy phốc ra lao về phía Thiết Hổ.

Một tử thi!

* * * * *

Chiếc quan tài sơn đỏ, đóng kín, cũng không biết đã để trong nghĩa trang bao lâu, phần lớn thịt da của tử thi đã bị tiêu hủy, trông cực kỳ ghê sợ.

Thiết Hổ thực sự không ngờ được “bạn” của gã áo đỏ lại là một xác chết. Xác chết đó bay qua bên cạnh, nhảy vào sau lưng đám sai dịch, áp người vào họ. Đám sai dịch đó vô cùng sợ hãi muốn túm xác chết vứt ra nhưng tay chân đã mềm nhũn lại. “Rầm” một cái tất cả đều đổ nhào. Đến khi đẩy được xác chết ra, chúng sai nha đã mặt mũi tái xanh, nôn ọe hết ra đất. Họ nôn toàn nước, nước mặt xanh mướt vàng.

* * * * *

“Lý bác bác, ra giúp cháu một tay!”

“Tôn thúc thúc, phiền thúc đối phó với tên cầm kiếm Long... Long... Long Phi kia!”

“Cao thẩm thẩm, Trương tỷ tỷ cùng lại đây giúp tôi một tay!”

Gã áo đỏ thân pháp vô cùng nhanh nhẹn, trong chốc lát đã “gọi ra” hơn chục xác chết từ trong quan tài, già trẻ gái trai đủ cả.

Có thi thể đã chết quá lâu, chỉ còn là bộ xương trắng. Có thi thể da thịt vẫn chưa tan, khắp người nhưng nhúc nhích bọ.

Đại đường phút chốc ngập tràn mùi xú uế tanh tưởi. Nghĩa trang bỗng trở thành một Địa ngục - Địa ngục trần gian.

* * * * *

Thiết Hổ sinh ra đã mặt lớn gan to. Từ khi lên nhậm chức quan Bỏ đầu đến nay đã hơn ba năm, không ít lần mở nắp quan tài khám nghiệm tử thi, đứng trước tình cảnh này cũng có phần run sợ.

Những tên sai dịch đi theo đã suy sụp hoàn toàn. Một tên sợ quá tháo chạy ra ngoài, ba tên chỉ còn biết quỳ trên đất mà nôn mửa. Ba tên bị hai xác chết đè lên người không sao đứng dậy nổi, tên cầm trường đao vẫn đứng im tại chỗ, mắt trợn lên nhìn thẳng, xem ra đã sợ đến chết đứng mất rồi.

Hà Tam sớm đã ngắt xỉu đường trường.

Long Phi cũng nhếch nhác sợ hãi!

Hai xác chết lần lượt bay về phía chàng, một trong số đó là thi hài vừa chết không lâu, thi dịch hôi thối bắn vung lên người Long Phi. Chàng trăn mình qua một bên, tránh được. Một thi thể khác lại bay tới, Long Phi nhảy lên thoát ra, nói lớn “Dừng tay!”

Gã áo đỏ định mở tiếp một quan tài khác, nhanh như chớp Long Phi đã xông lại gần. Hắn co tay xoay người rồi chuồn qua góc tường bên cạnh.

Góc tường có đặt một cái sào tre. Hắn nhanh chóng cầm lên rồi bật nhảy ra, hai tay lật nghiêng sào xuống đất, đột nhiên xuất chiêu “Trích thủy thế” trong thương pháp.

Hắn xuất liên tục ba mươi hai chiêu thương pháp. Long Phi từ trước đến giờ chưa từng gặp qua kiểu thương pháp như vậy, song trong giây lát chàng đã nhìn rõ công lực của hắn chưa đủ.

Công lực tuy non kém, thương pháp lại hoàn toàn không có sơ hở.

Rốt cuộc đây là loại thương pháp gì?

Long Phi ngạnh tiếp cả ba mươi hai chiêu. Qua một lượt, hắn đánh lại lần thứ hai, lần này Long Phi đã phát hiện ra sơ hở.

Vốn thương pháp này kín đáo tuyệt luân, nhưng không biết có phải là vì nội lực của hắn chưa đủ hay không mà không thể lúc nào cũng công về phía trước.

Long Phi một nhát kiếm chém ngang, rất nhanh nhện hắn nhằm thẳng ngực Long Phi đâm tới, nhưng chàng đã lách người tránh được.

Gã áo đỏ đó không ngờ chàng lại tránh được hai chiêu. Long Phi đang định xông lên thì hắn hỏi lớn: “Người làm sao chống lại được chiêu thức của ta?”

Long Phi cười gằn: “Là do thương pháp của người luyện chưa đến nơi”.

Gã áo đỏ đột nhiên dậm chân: “Người lừa ta!”

Long Phi ngạc nhiên: “Tại sao ta phải lừa người?”

Mắt hắn trợn tròn nhìn về phía Long Phi: “Ta biết người không phải... không phải là người mà là yêu quái!”

Long Phi đứng ngây ra.

Gã áo đỏ nói tiếp: “Cha ta từng nói, hai chiêu đó không ai có thể tránh được”.

“Cha ngươi là ai?” Long Phi vội hỏi.

Gã áo đỏ sợ hãi: “Ngươi hại ta chưa đủ, lại còn muốn hại cả cha ta sao?”

Long Phi quát lớn: “Nói láo!”

Hắn nhìn chằm chằm Long Phi rồi kêu to: “Yêu quái, yêu quái!” rồi đột nhiên co chân định chạy.

Nhanh như chớp Long Phi vụt qua điểm vào huyệt đạo sau lưng hắn!

Gã áo đỏ chỉ còn cách đứng yên tại chỗ.

Long Phi một tay xách hắn lên, nói: “Quả nhiên không ngoài sự suy đoán của ta!”

Thiết Hổ tiến lại gần, kinh ngạc hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Long Phi liền nói “Hắn ta là một người đàn độn”.

Thiết Hổ ngậy người nói “Người đàn độn ư?”

“Nếu không thì đã không bị ta điểm trúng huyết đạo” Long Phi nói.

“Rốt cuộc hắn ta là ai, sao võ công của hắn lại lợi hại như vậy?”

Long Phi còn chưa trả lời thì Hà Tam đã ngóc đầu dậy nói xen vào: “Hắn ta là Tiêu Nhược Ngu, là con trai của Tiêu lão gia Tiêu Lập trong trấn này”.

Thiết Hổ nói “Là con trai của Tam Thương Truy Mệnh Tiêu Lập ư?”

Hà Tam gật đầu.

Long Phi nhìn sang Thiết Hổ: “Tối qua chỗ ta đến cũng chính là Trang viện của Tiêu Lập”.

Thiết Hổ âm ừ: “Tôi sớm đã biết rồi”, sau đó quay đầu lại hỏi Hà Tam “Người biết người này à?”

Hà Tam lại gật đầu Thiết Hổ hỏi tiếp: “Người quen hắn ta khi nào?”

Hà Tam đáp: “Đại khái khoảng bảy, tám năm về trước”

Thiết Hổ liền truy hỏi: “Người quen hắn ta như thế nào?”

Hà Tam thưa: “Hắn thỉnh thoảng cũng đến đây chơi”.

“Chơi ư?” Thiết Hổ trợn mắt.

Hà Tam nói tiếp: “Tỷ dụ như là xưng huynh đệ với những người chết đó”.

Thiết Hổ trở mắt lên: “Hắn ta lẽ nào không biết rằng đây là nghĩa trang, những người đó là người chết?”

Hà Tam cười gượng: “Tiểu nhân cũng không biết hắn ta có biết hay không?”

Thiết Hổ lặng đi.

Tiêu Nhược Ngu là một tên đàn độn, còn có chuyện gì mà hắn không dám làm?

Thiết Hổ lại quay sang Hà Tam: “Tại sao lão lại để hắn ta đến đây chơi dễ dàng như vậy?”

“Liệu tiểu nhân có thể ngăn cản được hắn ta sao?” Hà Tam than thở.

Thiết Hổ im lặng, ngay cả hắn cũng không có cách nào đối phó với con người đàn độn đó, huống hồ là Hà Tam.

Hà Tam than thở nói tiếp: “Đứa trẻ này thật đáng thương, trong trấn này không ai chơi với nó, chỉ ức hiếp nó”.

“Ai dám ứng hiệp nó?” Thiết Hổ ngạc nhiên.

Hà Tam lắc đầu: “Tiểu nhân nói ức hiếp tức là trêu chọc”.

“Ây” Thiết Hổ than thở.

Đầu óc ngu si ngay cả đứa bé cũng không biết, võ công lại cao như vậy, ai muốn chơi với nó cũng là chuyện khó.

Hà Tam nhìn xung quanh: “Nó kết giao bạn bè với đám thi thể đó có một lý do là đám người chết này tuyệt không thể trêu chọc nó”.

Chuyện này là có thật ư?

Thiết Hổ gật đầu: “Cho nó chơi ở đây cũng được thôi, tại sao lão lại cho hắn mở những quan tài đó?”

Hà Tam liền trả lời: “Vừa nãy nó như vậy không phải là chú ý của tiểu nhân!”

“Ý ta nói là trước đây” Thiết Hổ nhấn mạnh.

Hà Tam dứt khoát: “Trước đây tiểu nhân càng không cho phép nó làm như vậy!”

Thiết Hổ liền hỏi “Nó không mở nắp quan tài ra, tại sao nó lại biết người trong quan tài đó là thúc thúc hay thăm thăm?”

Hà Tam liền đáp lời “Có thể là do nó nhân lúc tiểu nhân không lưu ý hoặc không ở đây, tự mở ra xem”.

Thiết Hổ chau mày: “Chừng như nó thuộc từng thi thể một, chỉ sợ không phải mới một hai lần làm như vậy!”

Im lặng một lát, Thiết Hổ hỏi tiếp: “Tối qua lão có gặp nó không?”

Hà Tam lắc đầu thưa: “Không có!”

Thiết Hổ nhìn lão: “Thế nó trốn trong quan tài khi nào?”

Long Phi xen vào “Chỉ còn cách hỏi trực tiếp nó thôi!”

Ánh mắt Thiết Hổ sáng lên: “Nó là một đứa ngu si, làm sao tin được những lời nó nói?”

“Phải thử mới biết được!” Long Phi nói rồi dùng tay giải huyệt đạo cho Tiêu Nhược Ngu.

Đứa con út của Tiêu Lập tuy ngu đần nhưng sức sống còn mãnh liệt hơn nhiều những người thường. Nó không có vẻ gì là bị độc môn điểm huyệt, vừa mới cử động được đã chăm chăm nhìn Long Phi rồi nói: “Yêu quái!”

Long Phi nghiêm giọng: “Ta không phải là yêu quái!”

Tiêu Nhược Ngu lắc đầu: “Nhất định là như vậy, nếu không làm sao thân pháp ngươi lại nhanh như vậy?”

“Bởi vì võ công của ta cao hơn võ công của ngươi nhiều lần”, Long Phi nói.

Tiêu Nhược Ngu xua tay lia lịa: “Ngươi nói bậy! Ngươi không phải cha ta, võ công làm sao cao được hơn ta! Yêu quái! Yêu quái!”

Long Phi cũng đành bó tay, không có kế sách gì bắt hắn nói sang chuyện khác.

Thiết Hổ lên tiếng “Để tôi!”

Long Phi gật đầu, rút kiếm về, lui qua đứng một bên.

Thiết Hổ nắm vào vai Tiêu Nhược Ngu: “Ngươi có biết ta là ai không?”

Tiêu Nhược Ngu liền trả lời: “Chung Quỳ đại lão gia!”

Thiết Hổ lắc đầu: “Không đúng, Chung Quỳ dùng kiếm, ta lại dùng xích sắt, làm sao ta có thể là Chung Quỳ được?”

Tiêu Nhược Ngu hỏi “Vậy thì ông là ai?”

Thiết Hổ gần giọng: “Ta là Bồ đầu Đại nhân đây”

Tiêu Nhược Ngu xé mắt lên ngây ngô: “Bồ đầu là cái gì?”

Thiết Hổ nói: “Là quan chuyên bắt trộm”.

Tiêu Nhược Ngu liền nói to: “Ta không phải là trộm, tại sao lại muốn bắt ta?”

Thiết Hổ cũng nói lớn: “Ngươi trốn vào trong quan tài người khác, không phải là trộm đồ thì làm chuyện gì?”

Tiêu Nhược Ngu nhìn bức tượng mỹ nhân gỗ giống như Tử Trúc, giải thích: “Đó không phải là quan tài người khác mà là Tử Trúc tỷ tỷ”.

Nó cũng biết người gỗ đó là Tử Trúc.

Long Phi chợt lạnh buốt sống lưng.

Tiêu Nhược Ngu nói tiếp: “Tôi đã hỏi Tử Trúc tỷ tỷ rồi!”

Thiết Hổ vẫn nói to: “Bất luận thế nào, người trốn trong quan tài người khác, đóng giả ma dọa người khác là phạm pháp rồi”.

“Tại sao tôi không thể cải trang thành ma để dọa người?” Tiêu Nhược Ngu nhìn Thiết Hổ.

Trong lời nói đó dường như ẩn chứa một chân lý huyền diệu sâu xa.

Thiết Hổ rùng mình nhìn qua Long Phi Long Phi liền gật đầu.

Thiết Hổ mở miệng, toan hỏi thêm Tiêu Nhược Ngu...

* * * * *

“Uỳnh” một tiếng nổ lớn bỗng phát ra sau bức tường đại đường. Gạch đá bay tứ tung, từ lỗ hổng vừa khoét ra đó xuất hiện một người.

Người đó có khuôn mặt dài như thần lằn, đầu quấn một chiếc khăn đỏ, trên người khoác chiếc áo dài màu máu đỏ.

Đó đúng là quái nhân mà Long Phi gặp tối hôm qua, chỉ có chiếc áo đen đã thay bằng áo đỏ, khuôn mặt và đôi tay loang loáng vẩy xanh trông thập phần ghê sợ.

Đám sai nha lại được một phen co rúm người.

Duy chỉ có Tiêu Nhược Ngu lại cười phá lên.

Hà Tam nhìn thấy vậy liền hét lên “Chính là hắn, chính là hắn!”

Nói chưa dứt lời, miệng của quái nhân đã mở ra, một luồng khí bay ra như tên bắn vào chính giữa mặt Tiêu Nhược Ngu.

Nó nhũn người, vật ra, hôn mê tại chỗ.

Không ai đủ sức ngăn cản, Long Phi cũng không kịp ra tay.

Thiết Hổ đứng rất gần nhưng cũng như ngây người ra vì bất ngờ, đến một ngón tay còn chưa kịp động.

Một luồng khí trắng phun ra từ miệng quái nhân, hắn chuyển mình bay ra phía cửa.

“Choang” một tiếng, Long Phi rút kiếm bay tới.

Một đám khói trắng bỗng bùng ra từ người quái nhân. Phút chốc, cả đại đường bị bao phủ bởi khói trắng mù mịt.

Những tiếng kêu thét sợ hãi vang lên.

11. Chương 11: Tử Trúc

Gió thu xào xạc, cánh đồng hoang im lìm lặng lẽ.

Ngọ chưa qua, nắng chiếu chan hòa, không khí trong nghĩa trang rợn lạnh người.

“Rầm” một tiếng nổ lớn, một mảnh tường trong nghĩa trang vỡ tung lộ ra một lỗ hổng, Long Phi từ trong đó bay vụt ra.

Một làn khói trắng bay theo sau Long Phi ra ngoài. Trong chốc lát cả nghĩa trang cũng bị bao trùm bởi một màu trắng xóa.

Ra khỏi nghĩa trang, Long Phi lập tức đuổi theo quái nhân. Phía bắc của thị trấn là núi cao, quái nhân đó nhanh chóng chạy lên núi. Khi chàng theo lên đến nơi thì quái nhân đó đã chạy xuống sườn núi bên kia. Dưới chân núi chỉ có hai trang viện, phía tây là Tiêu gia trang, phía đông là Đinh gia trang.

Quái nhân trốn ngay vào trong Tiêu gia trang. Từ trên cao Long Phi nhìn thấy khói trắng trong trang bay ra, chàng gấp rút phi thân về phía Tiêu gia trang.

Quái nhân kia cuối cùng cũng không xuất hiện nữa. Sau khi chạy vào Tiêu gia trang dường như hắn đã biến thành khói bay đi.

Long Phi nhảy qua tường vào trong, toàn thân căng ra trong trạng thái cảnh giác cao độ, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với quái nhân bất cứ lúc nào.

Không có bất ngờ nào trong trang viện xảy ra với chàng. Bên trong trang viện hoàn toàn yên ắng, chỉ la liệt vô số thần lằn đen.

Nơi mà Long Phi đặt chân đến chính là nơi ở của Tiêu Ngọc Lang, khắp nơi đều là thần lằn gỗ. Phải chăng quái nhân đó là hóa thân của một con thần lằn, bây giờ đã biến về hình dạng ban đầu?

Những con thần lằn gỗ trông sinh động như đang sống, cho dù trong đó có lẫn một con thần lằn thật, Long Phi cũng không thể dễ dàng nhận ra.

Long Phi liếc mắt tứ phía dò xét, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi “Nhược Ngu, Nhược Ngu!”

Chính là giọng của Tiêu Lập.

Tiêu Nhược Ngu chẳng phải đang ở trong nghĩa trang sao, hà dĩ Tiêu Lập đứng đây gọi hắn ta?

Chẳng nhẽ người trong nghĩa trang không phải là Tiêu Nhược Ngu?

Hay là Tiêu Lập bây giờ đang tìm Tiêu Nhược Ngu khắp nơi?

Long Phi ngạc nhiên khi thấy Tiêu Lập đi ra từ cửa Nguyệt Động.

Vừa nhìn thấy Long Phi, Tiêu Lập liền đứng ngây người tại chỗ.

Trông Tiêu Lập vô cùng tiều tụy, mắt thâm quầng, má hóp vào, chỉ có một ngày dường như đã già đi mấy tuổi.

Người già tang con, còn gì đau đớn hơn?

Trong hai đứa con, Tiêu Ngọc Lang tuy nhu nhược khó bảo, nhưng vẫn còn tốt hơn nhiều so với Tiêu Nhược Ngu.

Tiêu Lập cho dù phóng khoáng bao nhiêu, rốt cuộc cũng chỉ là một con người, có cảm giác của con người, có nhược điểm của con người.

Long Phi rất hiểu tâm tình của Tiêu Lập, chàng không thể nào không than thầm một tiếng khi nhìn thấy vị tiền bối danh động võ lâm lại trở nên tiều tụy như vậy.

Những chuyện xảy ra trong nghĩa trang có nên nói cho ông ta hay?

Long Phi lúc đó đang nghĩ về câu hỏi này.

Tiêu Lập nói với Long Phi, “Chẳng phải là cậu đã rời khỏi đây rồi? Tại sao vẫn còn ở đây? Tam Nương hà dĩ phải nói dối như vậy?”

Long Phi tìm cách giải thích: “Tiền bối vừa nhảy qua từ bức tường bên kia?”

“Hả?” Tiêu Lập thốt lên.

Long Phi hỏi: “Vừa nãy tiền bối gọi ai vậy?”

Tiêu Lập liền nói “Tôi gọi Nhược Ngu - cũng chính là đệ đệ của Ngọc Lang, nó là đứa con ngu ngốc của ta”.

Ông ta than tiếp: “Cái tên gọi Nhược Ngu phải chăng với cậu có chút kỳ quặc?”

Long Phi chưa kịp trả lời, Tiêu Lập đã nói tiếp: “Ta đổi tên của nó, hy vọng nó sẽ có thể thông minh hơn, chính là vì ngay từ bé đã nhìn thấy nó là một đứa ngu đần, chỉ hy vọng là nó lớn lên sẽ khôn ra, ai ngờ nó thực sự là một đứa ngu đần”.

Giọng Tiêu Lập ngày càng chùng xuống đau khổ.

Long Phi cũng cúi đầu thở dài.

Ánh mắt Tiêu Lập nhìn sang hướng hậu viện, nói: “Tuy nó là đứa ngu ngốc nhưng bù lại rất biết nghe lời. Thế nào mà hôm nay ta lại không gọi được nó, càng gọi càng mất hút!”

Long Phi hỏi dò: “Chẳng nhẽ tiền bối không nhìn thấy một người mặc áo đỏ vừa chạy vào đây?”

Tiêu Lập liền nói: “Không phải là Nhược Ngu con ta. Ngoài nó ra còn có một người đàn ông khác mặc áo đỏ cũng vừa chạy loạn lên. Chính vì thế ta mới đi tìm Nhược Ngu”.

Tiêu Lập nhìn sang bên cạnh, nói tiếp: “Chẳng biết hắn ta nhảy qua tường vào Đình gia làm gì?”

Long Phi nhướn mày lên: “Thực ra tiền bối chưa nhìn thấy mặt mũi của hắn, cho nên tưởng rằng đó chính là Nhược Ngu. Người đó cũng mặc bộ áo đỏ như Nhược Ngu thường mặc”.

Tiêu Lập thốt hỏi: “Người đó chẳng nhẽ không phải là Nhược Ngu?”

Long Phi quả quyết: “Không phải”.

Tiêu Lập liền hỏi: “Tại sao cậu lại dám khẳng định như vậy?”

Long Phi đáp lời: “Chính văn bối vừa đuổi theo tung tích người đó đến đây”.

Tiêu Lập nhăn mặt: “Vậy hắn ta là ai?”

“Chính là quái nhân có bộ mặt dài như thần lùn!” Long Phi đáp.

Tiêu Lập vội vàng hỏi: “Cậu nhìn thấy hắn ta ở đâu?”

“Văn bối nhìn thấy hắn ta ở nghĩa trang phía tây thị trấn” Long Phi trả lời.

Ngừng một lúc chàng nói tiếp: “Có cả Nhược Ngu ở đó”.

Tiêu Lập giận dữ: “Tiểu súc sinh này rất thích đến chỗ đó chơi, lần này chẳng nhẽ nó đã gây ra tai họa gì?”

Long Phi lắc đầu: “Nó bị quái nhân phun một luồng khói trắng vào mặt, đang bị hôn mê”.

Tiêu Lập mặt tái đi vội hỏi: “Nhược Ngu đâu rồi?”

Long Phi lắc đầu: “Văn bối cũng không rõ, khi quái nhân đó phun ra một luồng khí trắng văn bối liền xông ra truy đuổi...”

Chàng chưa dứt lời, Tiêu Lập đã hét lên một tiếng, xoay người nhảy qua bức tường cao.

Long Phi hỏi với theo: “Tiền bối đi đâu vậy?”

“Ta qua nghĩa trang xem một chút”, Tiêu Lập nói vọng lại. Ông ta đi rất nhanh, thậm chí không hỏi Long Phi trong nghĩa trang rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Long Phi cũng không ngăn cản Tiêu Lập. Tâm tình ông ta giờ đây chàng hiểu rõ hơn ai hết.

Hai đứa con ông ta một đứa đã chết, một đứa hiện giờ không biết sống chết thế nào, ông ta sao không vội đến ngay chỗ đứa thứ hai đang gặp nạn!

Quái nhân, theo lời Tiêu Lập, đã trốn vào Đình gia trang, chẳng lẽ lại là người của họ Đình?

Chẳng thà lại vào đó một chuyến, Long Phi suy nghĩ rồi chuyển mình đi về phía Đình gia trang.

* * * * *

Tường bao Đình gia trang cao đến tám thước, Long Phi một bước vút qua.

Chàng nhìn thấy ngay một người con gái đang đứng trong vườn hoa.

Sát vách là hậu viện của Tiêu gia trang, bốn bên rợp hoa và cây cảnh. Tuy là giữa thu, cảnh vật vẫn tiêu điều hiu hắt.

Người con gái đó đứng trước một khóm phù dung bên cạnh lương đình giữa hoa viên. Hoa trong vườn khoe sắc, sắc đẹp của nàng còn rực rỡ hơn hoa. Bất luận là ai, khi gặp nàng đều không muốn rời xa. Bởi lần trong nhan sắc, nàng còn có một vẻ ngây thơ khó tả, vẻ ngây thơ hút hồn bất cứ nam nhân nào nhìn thấy nàng.

Người nàng không đeo một chút đồ trang sức, trên mặt cũng không một chút son phấn mà sắc đẹp vẫn tỏa rạng ngời hoàn mỹ.

Chiếc áo tím nhạt, mờ tỏ như màu khói sương. Hoa viên ban trưa không hề có khói sương nhưng thân người nàng dường như đang bồng bềnh trong sương khói, như tiên nữ vừa bay xuống từ trên trời.

Quả đúng thật là “thiên tiên hóa nhân” (tiên nữ hóa thành người).

Nàng vẫn đứng trước bụi phù dung, như đang chiêm ngưỡng sắc đẹp của hoa, cũng dường như đang có rất nhiều tâm sự.

Long Phi đứng nhìn người ngọc một lúc lâu mới nhảy xuống đi đến bên cạnh nàng.

Người con gái giật mình ngẩng lên: “Là ai đó?”

Long Phi dịu dàng: “Là ta đây!”

Nàng đã nhận ra Long Phi, nhẹ đi đến áp mình vào người chàng. Long Phi cũng mất tự chủ, dang tay ôm chặt mỹ nhân.

Trong phút chốc tinh thần của chàng biến đổi hết sức phức tạp Người con gái tựa mình vào lòng Long Phi, khẽ nức lên. Long Phi bối rối: “Tại sao nàng khóc vậy?”

Mỹ nhân không trả lời, vẫn tiếp tục thút thít.

Long Phi càng thấy kỳ quặc, hỏi tiếp: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng vừa khóc vừa lắc đầu: “Không có chuyện gì cả!”

“Sao nàng lại thương tâm như vậy?” Long Phi mỗi lúc một hồ đồ.

“Ai thương tâm?” Mỹ nhân liếc chàng.

Long Phi: “Nàng không phải đang khóc sao?”

Mỹ nhân thở nhẹ: “Nhìn thấy thiếp chàng không vui sao?”

“Ai bảo vậy? Nhưng sao nàng lại khóc”.

“Thiếp rất vui mà, nhưng không hiểu tại sao lại bật khóc nữa”.

Long Phi buông một tay ra, cười khổ nhìn nàng.

Mỹ nhân ngẩng đầu lên nhìn Long Phi, mắt vẫn long lanh lệ ướt. Tim Long Phi cũng không khỏi thất lại vì nao lòng.

Nàng nhìn Long Phi, đột nhiên cất tiếng cười.

Long Phi ngơ ngác.

Mỹ nhân khúc khích: “Ba năm không gặp, chàng đen đi bao nhiêu!”

Long Phi ngơ ngẩn: “Gì cơ?”

“Huynh không biết à? Diện mạo bên ngoài của chàng thay đổi nhiều lắm!”

“Cha muội nói chàng đã trở nên rất nổi tiếng”.

“Rất nhiều người đều nói vậy mà!”

“Chàng không để ý sao?”

“Không có, ta hành tẩu trên giang hồ không phải là để cầu danh, nàng biết không?”

“Ây”.

“Ngoài ra, ta không khác gì so với ba năm trước”.

“Còn con tim chàng?”

“Vẫn như vậy mà”.

“Thật không?”

“Tại sao ta phải dối nàng!”

Mỹ nhân lại dựa vào lòng Long Phi, dáng điệu thật muôn phần khả ái ngây thơ.

Nàng chính là Tử Trúc, là con gái của Đinh Hạc, là vị hôn thê của Long Phi.

Long Phi nhẹ nhàng buông Tử Trúc ra, nói khẽ: “Là nàng đây thật ư?”

Tử Trúc then thùng: “Chàng cũng vậy!”

Long Phi liền chuyển chủ đề hỏi: “Vừa nãy có người áo đỏ nào vượt tường chạy vào đây không?”

Tử Trúc nhẹ nhàng đáp: “Không có!”

Long Phi tiếp lời: “Thực sự là không có sao?”

Tử Trúc lắc đầu: “Hay thiếp không phát hiện ra?”

Nàng nhìn chàng: “Chẳng lẽ chàng đuổi hắn ta chạy đến đây?”

“Đúng vậy”.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Nói ra thì dài lắm”

“Chàng cứ kể đi!”

Long Phi không nói gì, vẫn ngơ ngác nhìn Tử Trúc.

Tử Trúc nhìn thấy rất kỳ lạ liền hỏi: “Tại sao chàng nhìn thiếp như vậy?”

Long Phi vẫn không lên tiếng.

Chàng thực ra có ngàn vạn lời muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ chỗ nào.

Tử Trúc chợt nhớ ra vội kể: “Cha thiếp nói tối qua chàng có đến đây”.

Long Phi tỏ vẻ ngạc nhiên.

Tử Trúc nói: “Cha thiếp lẽ nào không nói cho chàng biết thiếp trở về sớm hôm nay?”

“Có” Long Phi trả lời.

Tử Trúc lại hỏi: “Sao chàng không ở đây đợi thiếp?”

Long Phi nhú mày: “Câu này phải để ta hỏi mới đúng chứ?”

Tử Trúc ngây ngô: “Còn nói nữa ư, trở về mà cũng không thông báo cho người ta một câu!”

Long Phi đứng ngây ra đó.

Long đứng ngay ra đó.

Tử Trúc then thùng: “Thiếp biết mà, có cần để cho thiếp đột nhiên vừa vui mừng vừa sợ hãi thế không?”

Long Phi không trả lời gì cả.

Tử Trúc nói tiếp “Nhưng mà chàng không thông báo cho thiếp biết trước, làm sao thiếp biết được tối hôm qua chàng đến?”

Long Phi trả lời “Nàng thật sự không biết sao?”

Nàng say đắm nhìn: “Nếu biết thì thiếp sẽ ở nhà đợi chàng”.

Long Phi vội hỏi: “Chẳng nhẽ nàng không nhận được thư của ta sao?”

Tử Trúc kỳ lạ: “Là thư gì vậy?”

“Chính là thư báo cho nàng biết hôm qua ta trở về”

“Chàng có thư cho thiếp?”

Long Phi gật đầu: “Đúng vậy!”

Tử Trúc nói: “Nhưng mà thiếp không nhận được”.

Long Phi trầm đi.

Tử Trúc lại nói tiếp: “Quả thực là thiếp không nhận được, không tin chàng có thể hỏi cha thiếp”

Long Phi trầm giọng: “Chẳng lẽ người đưa thư đã làm mất dọc đường?”

Tử Trúc nói: “Đây không phải là lỗi của thiếp, chàng không nên giận dữ với thiếp như vậy?”

Long Phi lắc đầu “Ta có giận nàng đâu!”

Tử Trúc lại rơm rớm nước mắt: “Nhưng mà chàng lại không vui như vậy”.

Long Phi vội đáp “Ta không có...”

Tử Trúc nói tiếp: “Chàng không giấu nổi thiếp đâu, tính cách của chàng như thế nào chẳng nhẽ thiếp lại không rõ sao?”

Long Phi lại lặng đi.

Tử Trúc nói: “Trong tim chàng nhất định có chuyện gì đó!”

Long Phi vẫn lặng im.

“Cho thiếp biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Tử Trúc hỏi gặng.

Long Phi vẫn trầm ngâm không nói gì cả.

Tử Trúc thúc giục: “Chàng nói gì đi chứ!”

Long Phi than một tiếng rồi hỏi: “Nàng có biết Tiêu Ngọc Lang không?”

Tử Trúc nói: “Anh ta là con của Tiêu bá bá, sống ở sát cạnh đây”.

Long Phi gật đầu: “Ta biết”.

“Chẳng nhẽ anh ta gây tội gì với chàng?”

Long Phi lắc đầu: “Nghe nói là hai người rất tốt nhau mà?”

Tử Trúc: “Khi còn bé, thiếp coi anh ta là ca ca”.

Long Phi thở ra một hơi: “Nghe nói anh ta có ý muốn lấy nàng?”

Tử Trúc cúi đầu: “Cha đã từng nói với thiếp, anh ta cũng từng dẫn Tiêu bá bá đến đàm hỏi nhưng cha thiếp không đồng ý, thiếp cũng tuyệt đối không đồng ý”.

Long Phi hỏi: “Con người anh ta không tốt chăng?”

Tử Trúc lắc đầu: “Không phải là chuyện tốt hay không, mà vốn dĩ thiếp không thích con người này”.

“Tại sao?”

“Anh ta mềm yếu như nữ nhân vậy, một chút khí phách đại trượng phu cũng không có nữa!”

“Như vậy không thể xem là tốt được”.

“Thiếp rất ghét kiểu đàn ông như vậy” Tử Trúc liền có vẻ đã hiểu một chút, ngẩng nhìn Long Phi: “Chàng chính là vì chuyện này mà không vui sao?”

Long Phi lắc đầu: “Vậy đó là chuyện khi nào?”

Tử Trúc ngạc nhiên: “Chàng nói chuyện gì?”

Long Phi: “Chuyện Tiêu Lập thay anh ta đến dạm hỏi nàng”.

Tử Trúc hơi nhăn mày: “Hình như là chuyện ba năm trước rồi”.

Long Phi nói: “Lần trước ta đâu có nghe nàng nói với ta chuyện đó?”.

Tử Trúc: “Thiếp không muốn chàng băn khoăn”.

Long Phi hỏi: “Sau đó anh ta có đến nữa không?”

“Không có!”

“Cả ba năm liền?”

“Đúng vậy”.

“Nàng không thấy kỳ quặc sao?”

“Quả thực có lúc thiếp thấy kỳ quặc, nhưng nghĩ con người anh ta như vậy cũng có thể hiểu được”.

“Gì cơ?”

“Tim của người con gái bình thường chẳng đều rất hẹp hòi sao?”

“Chàng muốn nói là anh ta không cầu hôn được nên bực tức không thèm đặt chân đến Đình gia trang nữa phải không?”

“Ây!”

“Dựa vào tính cách anh ta, ngoài thất vọng ra thì còn có thể xảy ra chuyện gì nữa chứ, lẽ nào chàng phải lo lắng?”

“Anh ta không phải là người muốn đi tìm cái chết” Tử Trúc cười nhỏ “Đây hoàn toàn chỉ là ý định đơn phương, anh ta nên biết như vậy chứ?”

“Ây”.

Tử Trúc e thẹn nhìn chàng: “Từ trước đến giờ thiếp chỉ xem anh ta như ca ca thôi, chưa bao giờ nghĩ tới chuyện hôn nhân”.

Long Phi bắt lời: “Nàng không nghĩ đến nhưng anh ta thì nghĩ đến”.

Tử Trúc lắc đầu: “Chính là vì anh ta thích thiếp, nhưng thiếp lại không thích anh ta, mỗi người đều có cách nghĩ riêng của mình, ai mà quản được chứ?”

Long Phi gật đầu: “Không sai, không sai”.

Tử Trúc nói: “Chẳng nhẽ chàng vì biết chuyện thiếp và anh ta hồi nhỏ tốt với nhau mà không vui như vậy?”

Long Phi lắc đầu cười gượng: “Đâu có”.

Tử Trúc trợn mắt lên: “Nếu đúng như vậy thì chàng đúng là một anh chàng ngốc, đại ngốc!”

Long Phi chỉ còn biết đứng im cười khổ.

Tử Trúc liền chuyển câu hỏi: “Vậy thì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Long Phi nói: “Chuyện này ta phải nói cho nàng”.

Tử Trúc nhìn chàng, nhiệt tình: “Chàng không nói cho thiếp biết, thiếp vẫn tin chàng...”.

Long Phi lắc đầu: “Nếu không nói ra, ta thấy rất khó chịu”.

Tử Trúc khê khàng: “Có điều gì muốn nói mà để trong lòng thì rất khó chịu”.

Long Phi mỉm cười: “Câu nói này chẳng phải trước đây ta thường dạy nàng sao?”

Tử Trúc: “Nhưng bây giờ thiếp phải dạy lại chàng!”

Long Phi cười gượng.

Tử Trúc thúc giục: “Chàng mau nói đi!”

Long Phi nhớ lại: “Chuyện này nên nói từ ngày hôm kia”.

Tử Trúc: “Chuyện từ ngày hôm kia ư?”

Long Phi gật đầu.

Tử Trúc dắt tay Long Phi, kéo nhẹ: “Chàng qua đây”.

Long Phi hỏi: “Đi đâu vậy?”

Tử Trúc nói: “Đến tiểu lâu của thiếp, giống như là trước kia thiếp dẫn chàng đến nấu trà thơm, nói chuyện tâm tình với chàng”.

Tử Trúc dắt tay Long Phi bước chậm rãi qua hoa viên.

Chẳng phải cũng giống như trước đây sao?

* * * * *

Hương trà rất thơm, trà thuật của Tử Trúc thật đã đến mức hoàn thiện hoàn mỹ.

Long Phi được uống trà do chính tay Tử Trúc nấu, quả là mỹ nhân trọng tình. Tuy không phải rượu nhưng lòng của chàng đã say.

Đã ba năm rồi!

Hai người ngồi đối diện trong tiểu lâu, Tử Trúc chăm chú lắng nghe những lời kể lại của Long Phi. Khi nghe đến chuyện mỹ nhân gỗ, khuôn mặt của Tử Trúc bỗng nhiên đỏ bừng.

Ánh mắt Long Phi vừa dò xét, vừa đắm đuối nhìn vào cơ thể nàng.

Khuôn mặt của Tử Trúc càng đỏ lên, sắc đỏ giống như buổi chiều hoàng hôn xuống.

Phía xa, mặt trời cũng đang dần lặn, hoàng hôn cũng như mỹ nhân, thực làm say đắm lòng người.

12. Chương 12: Hồng Y

Trà trong chén đã nguội đi.

Long Phi bắt đầu kể từ khi Tử Trúc dâng trà, đến giờ đã được một lúc lâu rồi.

Chàng với tay nâng chén, uống một ngụm trà, không để ý đến chuyện nước trong chén đã nguội ngắt. Chàng chăm chú nhìn Tử Trúc, Tử Trúc dường như cũng không nghĩ đến việc thay ấm trà mới cho Long Phi, hai mắt vẫn đắm đắm nhìn chàng.

Tiểu lâu bỗng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Vốn nơi này được bố trí rất tinh xảo đẹp dễ.

Tinh xảo mà thanh nhã, thanh nhã mà tự nhiên.

Nếu như nhìn vào chỗ ở của một người có thể đánh giá tính cách của người đó, thì Tử Trúc thật là một người con gái sáng trong thuần khiết.

Trong ấn tượng của Long Phi, Tử Trúc chính là người con gái như vậy. Nhưng Tử Trúc cũng là một con người, con người thì không thể có lúc này lúc khác sao?

Một con người hoàn toàn chi phối được vận mệnh thực sự là rất hiếm. Một con người chân thật sống trong môi trường giả dối sẽ thay đổi thành con người không chân thật, có thể làm những chuyện mà ngày thường không bao giờ làm.

Chàng chia tay Tử Trúc đã ba năm.

Ba năm sau Tử Trúc có còn giống như ba năm về trước?

Long Phi cũng không thể chắc với chính mình.

Không biết tự nhiên cũng không thể khẳng định. Vì vậy trước khi gặp Tử Trúc chàng không tránh khỏi đôi chút hoài nghi. Nhưng sau khi gặp nàng, hoài nghi trong lòng chàng đã hoàn toàn tiêu tan hết.

Cảm giác mà nàng cho Long Phi vẫn giống như ba năm về trước, vẹn nguyên, trong trắng, không một chút tỳ vết.

* * * * *

Không biết đã bao lâu, Tử Trúc phá vỡ không khí tĩnh lặng, nàng mạnh dạn: “Bây giờ thiếp đã hiểu rồi!”

Long Phi nói khẽ: “Nàng đã hiểu gì?”

“Tại sao chàng lạnh nhạt với thiếp như vậy”, Tử Trúc dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Hóa ra chàng nghi ngờ thiếp đã từng làm những chuyện có lỗi”.

Long Phi vẽ khổ sở: “Ta chưa từng nghe nàng nhắc đến Tiêu Ngọc Lang người này. Tượng gỗ đó quả thực rất giống nàng, cho nên trước khi gặp được nàng khó tránh khỏi có chút hoài nghi”.

Tử Trúc nhìn chăm chăm Long Phi: “Thế bây giờ thì sao?”

Long Phi nói: “Bây giờ thì không có gì nữa rồi”.

“Tại sao?”

“Ta đối với nàng vẫn như ba năm trước, không có gì khác cả, cho nên ta cũng tin nàng, nàng tuyệt đối không lừa dối ta”.

Tử Trúc cười nhỏ: “Tâm trạng lúc này của chàng như thế nào thiếp biết rất rõ, nếu đối thiếp là chàng, thiếp cũng tin như vậy”.

“Ây”

Tử Trúc nói: “Thiếp không lừa chàng, thiếp thực sự hoàn toàn không biết Tiêu Ngọc Lang khác những bức tượng đó”

Long Phi nói: “Anh ta rất thích nàng, đã từng nhiều lần gặp nàng, khắc tượng nàng cũng là chuyện dễ hiểu”

Tử Trúc đỏ mặt: “Cho dù là thế, người đó cũng không nên khắc tượng thiếp như vậy”.

Long Phi thở dài: “Tượng của nàng là do anh ta khắc. Anh ta thích nàng, ai mà quản được chứ?”

Tử Trúc cúi xuống: “Chàng không thể nghi ngờ thiếp đã từng đứng trước mặt anh ta...”

Long Phi lắc đầu.

Tử Trúc trầm lặng một lát, mặt nàng bỗng đỏ hồng lên: “Muốn chứng minh chuyện này thực sự không khó”.

* * * * *

Nàng đứng dậy, từ từ cởi đai áo.

Long Phi ngơ ngác: “Tử Trúc!”

“Chàng đừng ngăn cản thiếp!” Tử Trúc lắc đầu.

Ngoại y trên mình nàng lần lượt rơi xuống.

Không có bất kỳ một động tác thừa, tất cả đều tự nhiên như thiên sinh địa tạo.

Trái tim Long Phi không làm chủ được, đập rộn lên trong lồng ngực.

Tầm thân óng ánh của Tử Trúc hiện ra trước mắt chàng.

Long Phi ngây người lặng đi.

Dung mạo mỹ nhân bằng gỗ dó thật giống với Tử Trúc nhưng thân thể thì hoàn toàn bất đồng.

Thân hình Tử Trúc nhỏ gọn, còn thân hình mỹ nhân gỗ kia lại nẩy nở đầy đà.

Không nghi ngờ gì nữa, mỹ nhân gỗ dó chỉ là do Ngọc Lang tưởng tượng ra mà điêu khắc.

Hắn ta tuy có đôi tay ma thuật, nhưng không có đôi mắt ma thuật.

Thật may mà không!

* * * * *

Óng ánh như ngọc, trắng trong như tuyết!

Tầm thân của Tử Trúc không nẩy nở mà nhỏ nhắn, hấp dẫn đến mê người. Ánh mắt của Long Phi vẫn ngăm nằng không biết chán.

Tử Trúc đột nhiên chùng người xuống, tiến đến chúi vào lồng ngực Long Phi.

Long Phi không nói gì, dang tay ôm chặt lấy nàng.

Tử Trúc bỗng khóc lên, tiếng khóc thật thương tâm hờn tủi.

Long Phi vuốt mái tóc nàng, nói nhẹ: “Tử Trúc, khổ cho nàng quá!”

Tử Trúc nức lên: “Không”.

Long Phi hỏi: “Xin lỗi lúc này ta đã nghi ngờ nàng”.

Tử Trúc nói: “Chuyện này thiếp không thể trách chàng được”

Im lặng một lát, Tử Trúc nhẹ hỏi: “Có phải là giống nhau không?”

Long Phi nói ngay: “Không giống!”

“Chàng từ giờ phải tin thiếp!”

“Vừa này chẳng phải ta đã từng nói, ta tuyệt đối tin tưởng nàng”.

Tử Trúc từ từ ngẩng đầu lên, trong mắt nàng long lanh nước mắt, trong nước mắt lại lấp lánh nụ cười.

Long Phi nhẹ đưa tay gạt những giọt nước mắt trên mi nàng: “Thực ra nàng không cần làm vậy”

Tử Trúc khép mi: “Chàng cũng không được khinh rẻ thiếp đâu đấy!”

Long Phi nói: “Không thể nào, vị hôn thê cởi áo trước mặt tân lang là chuyện bình thường mà!”

Tử Trúc nũng nịu cười: “Ai là hôn thê của chàng?”

“Là nàng đó!” Long Phi cũng cười.

Ánh mắt của Long Phi nhìn xuống: “May mà ta không phải là tên háo sắc!”

Tử Trúc dùng tay che mắt Long Phi lại: “Không cho chàng nhìn nữa!”

Long Phi âu yếm: “Nàng mau mặc áo vào kéo bị cảm lạnh”

Tử Trúc liếc chàng: “Trước tiên chàng phải nhắm mắt vào đã”

Long Phi liền nhắm mắt lại.

Nhưng khi Tử Trúc vừa buông tay thì mắt của Long Phi lại mở trừng ra.

Tử Trúc kinh ngạc.

Long Phi cười, nhặt áo lên mặc cho Tử Trúc.

Nàng xấu hổ ngả vào lồng ngực vạm vỡ của Long Phi.

Đất trời đứng lại, thời gian như ngừng trôi, thế gian như chỉ còn lại hai người.

* * * * *

Một lúc sau.

Tử Trúc ngẩng đầu lên nhìn Long Phi: “Chàng xem đây là chuyện gì?”

Long Phi hỏi lại: “Ý nàng nói chuyện nào?”

Tử Trúc rùng mình: “Thực sự là có yêu ma quỷ quái hay sao?”

Long Phi khẳng định: “Bất luận có hay không, không bao lâu nữa sẽ được làm rõ”

“Thật sao?”

Long Phi gật đầu: “Ma quỷ hay không, chỉ cần có một sự kết thì chuyện này sắp đến hồi kết thúc”.

Tử Trúc ngạc nhiên: “Tại sao chàng lại có linh cảm như vậy?”

“Có thể là do sự xuất hiện của Tiêu Nhược Ngưu”, Long Phi nói.

Tử Trúc thoáng cười: “Tiểu ngốc tử đó không biết bây giờ như thế nào!”

Nàng than một tiếng rồi tiếp lời: “Nó vốn là một tên đần độn, bản tính lại rất lương thiện”.

Long Phi hỏi: “Hắn ta có biết nàng không?”

“Trước đây nó thỉnh thoảng đến đây thỉnh cầu thiếp dạy đọc sách viết chữ!”

“Thật à?”

Tử Trúc cười gượng: “Thời gian để cho nó nhận biết được một chữ phải lâu gấp trăm lần so với những đứa trẻ khác”.

Long Phi hỏi: “Hắn ta không đến đây từ bao giờ?”

Tử Trúc suy nghĩ một lát: “Sợ rằng cũng gần bốn năm rồi”

Long Phi chau mày: “Nói như vậy là đã khoảng bốn năm rồi nàng không gặp hắn ta”.

Trúc lắc đầu: “Có một lần đi bộ ở sân sau, thiếp nhìn thấy hắn ta luyện công ở nhà sát vách”

“Hắn ta có nhìn thấy nàng không?” Long Phi hỏi.

Tử Trúc gật đầu: “Có một lần hắn trèo lên tường nói chuyện với thiếp”

“Thế nàng có hỏi vì sao hắn không qua chỗ nàng không?”

“Cha hắn ta muốn hắn luyện công, không cho phép qua đây, hắn nói xong câu vội nhảy tót xuống”.

Long Phi ngạc nhiên: “Tại sao Tiêu Lập không cho phép hắn đến đây nữa vậy?”

Tử Trúc cau mày lên: “Ai mà biết, cả nhà bọn họ đều là quái nhân!”

Long Phi cười khỏ: “Hà dĩ phải đến mức như vậy?”

Tử Trúc nói: “Chàng không biết ba năm nay bọn họ dường như sống cách biệt với thế giới bên ngoài, cửa nhà luôn đóng kín. Nghe nói tất cả những người bạn của ông ta đều không được lại thăm”.

Long Phi thăm dò: “Cả sư thúc cũng không ngoại lệ?”

Tử Trúc đáp lời: “Đúng vậy!”

Long Phi làm ra vẻ ngạc nhiên: “Chẳng phải trước đây họ là bạn tốt, sánh vai cùng sống chết có nhau ư?”

Tử Trúc nói “Thực sự là như vậy”

“Hay là giữa họ đã xảy ra chuyện gì?”

“Thiếp chưa từng nghe cha nói”.

Long Phi hỏi tiếp: “Vậy từ khi nào họ không qua lại với nhau”.

Tử Trúc nói: “Chuyện đã lâu lắm rồi! Thiếp vẫn nhớ trước kia Tiêu bá bá thường đến đây, cha thiếp cũng thường qua đó. Thế rồi bỗng nhiên chỉ có dịp lễ Tết hàng năm mới đến một lần, cũng chỉ có đặt lễ xuống nói vài câu rồi ra về. Tết cuối cùng không thấy Tiêu bá bá sang, cha thiếp có qua bên đó, người hầu nói rằng lão gia ở trong nhà nhưng không muốn tiếp khách. Mấy lần như thế, cha thiếp cũng không đến nữa”.

Long Phi: “Chuyện này thật là rất kỳ lạ, sư thúc có nói gì về chuyện này không?”

Tử Trúc nói: “Đến đến đi đi đều là câu nói đó”.

Long Phi hỏi: “Là câu nói nào?”

“Lão gia ở trong nhà, rốt cuộc là bận việc gì?”

Tử Trúc dừng lại một lúc rồi nói: “Cũng bắt đầu từ lúc này cha thiếp tỏ ra buồn bực không vui, ngày một ít nói chuyện”.

Long Phi nói: “Nói như vậy thì nguyên nhân bên trong, sư thúc trong lòng đã có tính toán?”

Tử Trúc chau mày: “Chàng cho rằng là nguyên nhân gì?”

Long Phi chưa kịp trả lời thì Tử Trúc lại hỏi tiếp: “Người mặc áo xanh đó, chàng nghi ngờ là cha thiếp?”

Long Phi gật đầu: “Ta quả thật có đôi chút hoài nghi”

Long Phi hỏi lại Tử Trúc: “Nàng hôm nay trở về có phát giác ra sư thúc có gì khác thường không?”

Tử Trúc nói: “Vấn đề mà chàng đưa ra khiến cho thiếp nghĩ đến một chuyện”.

Long Phi vội hỏi: “Là chuyện gì vậy?”

Tử Trúc nói: “Đầu tiên là thiếp nhìn thấy Thọ bá bá mua rất nhiều rượu về, nghe ông ta kể đó là do cha thiếp kêu ông ấy mua”.

Long Phi nói: “Sư thúc bây giờ đang ở đâu?”

Tử Trúc nói: “Khi thiếp trở về thì cha thiếp đang ở trong thư phòng, cũng không hỏi gì cả mà chỉ kêu thiếp không nên đến làm phiền”.

Tử Trúc dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Chuyện này chưa từng xảy ra, tại sao lúc đó thiếp lại không nghĩ ra nhỉ?”

Long Phi nói: “Ta biết nguyên nhân”

Tử Trúc ngạc nhiên nhìn Long Phi: “Là nguyên nhân gì vậy?”

Long Phi cười cười: “Nàng nghe nói ta trở về, đã rất nhớ đến ta nên không nghĩ ra được gì khác!”

Tử Trúc liếc chàng thật dài: “Ai mà thêm nhớ chàng chứ?”

Long Phi thay đổi sắc mặt: “Người mặc áo xanh nếu như đúng là sư thúc, quan hệ giữa sư thúc và Tiêu phu nhân Bạch Thiên Quân chỉ sợ...” Nói đến đây rồi Long Phi không thể tiếp tục được nữa.

Tử Trúc đã hiểu ra, lắc đầu: “Cha thiếp không phải loại người đó”.

Long Phi gật đầu: “Ta cũng nghĩ vậy, nhưng chuyện kỳ lạ này có liên quan đến Tiêu phu nhân, nghĩ đi nghĩ lại không ra cách giải thích nào khác”.

Tử Trúc nhìn chàng vẻ không hài lòng: “Bà ấy mất đã ba năm rồi”

Long Phi thở dài: “Tin rằng đó là thật”

Tử Trú lắc đầu: “Chúng ta đều không biết rõ tình tiết”

Long Phi nói: “Giữa hai nhà vốn đã không còn qua lại nữa, chuyện này không phải là rất kỳ lạ hay sao?”

Tử Trú lắc đầu: “Thật sự không sao hiểu nổi”

Long Phi kiên quyết: “Xem ra chúng ta phải tìm sư thúc, hỏi cho thật rõ ràng”.

Tử Trú trầm giọng: “Cha thiếp cũng nên biết chuyện này”.

Long Phi: “Nếu sư thúc nói thực, ít ra chúng ta cũng hiểu ra một chuyện”

Tử Trú nói “Phải chăng là việc chàng tối qua đã gặp người mặc áo xanh?”

Long Phi gật đầu: “Đúng vậy”

“Đi”, Tử Trú dắt tay Long Phi bước về phía thư phòng Đình Hạc.

Long Phi đi theo Tử Trú.

Bước chân Long Phi giờ thật thoải mái tự tin, trên khuôn mặt chàng tràn ngập nụ cười.

* * * * *

Hai người dắt nhau đi đến thư phòng. Chưa đến nơi, đã nghe bên trong phát ra tiếng cười kỳ lạ. Cả hai cùng nhìn về phía tiếng cười, phát hiện ra một người mặc áo đỏ.

Cửa thư phòng không đóng, người mặc áo đỏ đang đứng giữa phòng, cười lớn không dứt.

“Không tốt!”

Long Phi và Tử Trú nghe thấy đều sợ hãi, khi hai người nhảy vào, người mặc áo đỏ đã ngã xuống đất?

Rốt cuộc người này là ai?

Có phải tên mặc áo đỏ đó đã bị thương dưới kiếm Đình Hạc?

Vừa bước vào phòng, Tử Trú thốt lên: “Cha!”

Long Phi cũng gọi to: “Sư thúc!”

Hơi rượu nồng nặc bay tới, thư phòng đã biến thành tửu lâu, rượu chất thành đồng xung quanh người áo đỏ.

Cả Long Phi, Tử Trú đều đứng đó ngơ ngác.

Người mặc áo đỏ chẳng phải là ai khác mà chính là Đình Hạc.

Hai người cùng nhau đỡ Đình Hạc dậy, Đình Hạc không có chút phản ứng nào.

Long Phi sợ Đình Hạc đã xảy ra chuyện gì liền kiểm tra các huyệt đạo của ông ta. Tử Trú vội vàng hỏi: “Cha rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Long Phi lắc đầu: “Không có gì cả, chỉ là uống rượu say ngã thôi”

Tử Trú thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Long Phi nhìn quanh một lượt: “Sư thúc uống thật không ít!”

Tử Trú nhăn mặt: “Cha thiếp có đôi lúc vẫn uống rượu nhưng chỉ nhằm nhĩ thưởng thức thôi, từ trước đến giờ chưa bao giờ uống nhiều như vậy”.

Long Phi nói: “Rượu là do sư thúc dặn Thọ bá bá mua về, vậy là sư thúc đã có chủ ý muốn say!”

Tử Trú nhìn chàng: “Tại sao vậy?”

Long Phi cười khỏ: “Ta làm sao biết được?”

Tử Trúc lo lắng: “Khi không bỗng uống say mềm như vậy, nhất định là có chuyện gì rồi!”

Long Phi trấn an nàng: “Không cần lo lắng, hơi rượu tan hết ra thì sư thúc sẽ tỉnh lại thôi!”

Tử Trúc hỏi: “Chàng có cách nào làm cho cha thiếp tỉnh lại ngay không?”

Long Phi gật đầu: “Cách thì có, nhưng làm cho sư thúc tỉnh như vậy không tốt cho cơ thể, hơn nữa tỉnh lại khi chưa hết rượu như vậy rất dễ chửi bởi khi gặp người khác”

Tử Trúc sốt ruột: “Vậy nên làm thế nào?”

Long Phi an ủi: “Cứ đợi cho sư thúc tự tỉnh lại thì tốt hơn”

“Phải mất bao lâu nữa?”

Long Phi thận trọng: “Khó nói lắm, cũng có thể là nửa khắc, cũng có thể là hai ba ngày”.

Tử Trúc ủ rũ, đứng ngơ ngác giữa phòng.

Long Phi nói nhỏ: “Sư thúc bây giờ thực sự rất say”.

Tử Trúc nhìn xuống chiếc áo đỏ trên người Đinh Hạc: “Cha lại mặc chiếc áo đỏ này”

Long Phi hồi hộp: “Sư thúc nhiều lần mặc áo này ư?”

Tử Trúc lắc đầu: “Không, mỗi năm chỉ mặc một lần”, nghĩ một lát rồi nói: “Chính là ngày này hàng năm”

“Hả?” Long Phi thốt lên.

Tử Trúc hỏi: “Chàng phải chăng cảm thấy kỳ lạ?”

Long Phi gật đầu.

Tử Trúc nói: “Thiếp cũng thấy rất kỳ lạ”

“Nàng chưa từng hỏi sư thúc nguyên nhân là gì sao?”

Tử Trúc lắc đầu: “Cha không cho thiếp biết”.

Long Phi cố gợi: “Nàng thử nhớ lại xem!”

Tử Trúc “a” một tiếng: “Có một lần cha buột miệng nói mặc áo đỏ để ghi nhớ một người”.

Long Phi hỏi ngay: “Là ai vậy?”

Tử Trúc nói: “Có thể là mẹ thiếp, nghe Thọ bá bá nói, khi còn sống tất cả y phục của cha thiếp đều do mẹ thiếp may”.

Long Phi im lặng trầm tư.

Tử Trúc quay sang hỏi Long Phi: “Có phải chàng nghi ngờ người mặc áo đỏ mà chàng đuổi ban nãy chính là cha thiếp?”

Long Phi cười: “Tử Trúc, nàng có cho rằng chuyện này phải chăng rất trùng hợp hay không?”

Tử Trúc chau mày: “Nhưng khuôn mặt và đôi tay của cha thiếp đâu có giống như thần lùn?”

Long Phi nói: “Đó có thể là mặt nạ, một đôi găng tay”

Tử Trúc hoang mang: “Mặt nạ và găng tay ư? Tại sao cha thiếp phải làm vậy?”

Long Phi nói nhỏ: “Chuyện này phải hỏi sư thúc”.

Chàng dừng lại một lát rồi tiếp: “Nãy giờ chúng ta chỉ biết hoài nghi, nhân cơ hội này sao không thử kiểm tra xem tay trái sư thúc thế nào?”

Tử Trúc đáp lời: “Vâng”

Long Phi móc trong túi ra chiếc khăn trắng, trong khăn đựng ngón tay bị đứt chàng nhặt được ở dưới bức bình phong.

Liệu có phải là ngón tay của Đinh Hạc?

* * * * *

Tay trái của Đinh Hạc vẫn quấn chiếc khăn màu trắng.

Mở khăn ra, cả Long Phi lẫn Tử Trúc đều sững người.

Ngón giữa của Đinh Hạc quả nhiên bị đứt.

Long Phi lấy mẫu ngón tay trong khăn ra ướm thử, rõ ràng là vừa khít với ngón tay bị đứt, màu sắc làn da cũng hoàn toàn giống nhau.

Không thể nghi ngờ gì nữa, đó chính là ngón tay của Đinh Hạc.

Tử Trúc thất thanh: “Tại sao lại như vậy?”

Long Phi than một tiếng rồi nói “Người mặc áo xanh đó chỉ sợ chính là sư thúc”.

Tử Trúc lắp bắp: “Tại sao?”

Long Phi tiếp lời: “Đợi sau khi sư thúc tỉnh dậy sẽ giải đáp những khúc mắc của chúng ta”.

Tử Trúc lú lú làm gật đầu.

Nàng đã hoàn toàn mất đi chủ ý.

Long Phi nhìn Đinh Hạc: “Bây giờ chúng ta bỏ lại ngón tay bị đứt, sau đó đợi sư thúc tỉnh dậy”.

Long Phi lại bỏ ngón tay trái của Đinh Hạc giống như lúc ban đầu.

Tử Trúc vẫn đứng ngơ ngác ở đó.

Long Phi rất hiểu tâm trạng của Tử Trúc, chàng tiến lại dỗ dành: “Nàng yên tâm đi, sư thúc là con người hiệp nghĩa, chuyện này sớm sẽ có câu trả lời, hy vọng là không giống như những điều mà ta nghĩ ngờ”.

Tử Trúc than thở sà vào lòng Long Phi.

Long Phi vuốt ve đôi vai nàng, dịu dàng nói những lời động viên an ủi.

Có chàng bên cạnh, nàng đã tự tin hơn. Một lúc, Tử Trúc ngẩng đầu lên nói với Long Phi: “Bây giờ đang rảnh, chúng ta qua nhà Tiêu bá bá bên cạnh được không?”

Long Phi gật đầu: “Bây giờ họ có thể đã về”

Tử Trúc liền nói: “Không biết Nhược Ngu có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Long Phi hơi lắc đầu: “Hy vọng là không”.

Tử Trúc than thở: “Ngốc tử này thật sự rất đáng thương, nếu như hắn có bạn trong thị trấn thì đâu phải tìm đến chơi với những người chết trong nghĩa trang, chuyện này cũng không thể xảy ra với hắn”

Long Phi trầm ngâm: “Hắn ắt phải nhìn thấy gì đó, nếu không thì hắn đã không nói như vậy, quái nhân đó cũng không thể nào xuất hiện hại hắn ta”.

Long Phi dắt tay Tử Trúc bước ra khỏi thư phòng, trước khi đi còn cẩn thận đóng cửa lại.

Tử Trúc chuyển ánh mắt nhìn sang Tiêu gia trang: “Trước tiên chúng ta qua xem sân sau nhà Tiêu bá bá, ngay sát đây thôi!”

Long Phi gật đầu: “Vậy chúng ta vượt tường qua, đỡ phải đi vòng”.

Tử Trúc cũng không có ý kiến gì khác.

13. Chương 13: Sĩ Nhân

Trời thu lặng lẽ, cảnh vật hoang tàn.

Long Phi sánh vai Tử Trúc bước trên đám cỏ xanh lổm chổm trong sân sau Tiêu gia trang, lòng không khỏi nặng trĩu ưu tư.

Tử Trúc nhìn ngược nhìn xuôi kinh ngạc: “Nơi này tại sao lại trở nên hoang vu như vậy?”

Long Phi trầm lắng: “Nghe nói sau khi Bạch Tiên Quân mất, Tiêu Lập liền đóng kín chỗ này, không cho phép ai vào đây. Duy chỉ có Bạch Tam Nương thỉnh thoảng đến dọn dẹp, nhưng cũng chỉ là dọn tiểu lâu mà thôi”.

“Tiêu bá mẫu là một người phụ nữ hiếm có, vừa xinh đẹp vừa hiền dịu”.

“Nàng cũng vậy đó!”

“Chàng lém lỉnh quá nhỉ!”

Hai người cùng bật cười, bước vào nơi ở của Tiêu Ngọc Lang.

Trái phải trước sau toàn thềm lằn gổ.

Tử Trúc đưa mắt nhìn quanh, rùng mình nép vào Long Phi.

“Chẳng lẽ thực sự là do thềm lằn tác quái?”

“Ta cũng chưa biết!”

Tử Trúc cũng không dám nhìn lâu, vội vàng bước ra, tránh đám thềm lằn đen kịt bỏ đó.

Trí nhớ của Long Phi thật không tồi, chỉ một lần là thông thuộc đường đi lối lại. Chàng dắt Tử Trúc qua trung viện đến sân trước.

Từ đằng xa cả hai nghe thấy một giọng nói oang oang: “Các người trông coi bốn bên, cẩn thận phòng bị!”

Long Phi nghe thấy liền cười nói: “Là anh ta!”

“Chàng nói ai vậy?”

“Thiết Hổ!”

“Là Bồ đầu đó ư?”

“Ày, đúng vậy!” Long Phi trả lời, bước thẳng đến Nguyệt Động môn.

Thiết Hổ đang đứng cạnh bậc thềm đá, đám thuộc hạ của hắn canh chừng bốn bên.

Một trong số sai dịch đó nhận ra Long Phi và Tử Trúc, cất tiếng gọi: “Long đại hiệp!”

Long Phi gật đầu: “Các vị vẫn bình an chứ?”

Sai dịch đó trả lời: “Đều rất tốt!” ánh mắt chuyển qua nhìn Tử Trúc, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Long Phi không biểu lộ gì, dắt tay Tử Trúc đi về phía Thiết Hổ.

Thiết Hổ lúc này cũng trông thấy Tử Trúc, ánh mắt thoát trở nên kinh ngạc nhìn nàng.

Long Phi hiểu hắn ta kinh ngạc chuyện gì, trong lòng rất bị phần nhưng không biết làm sao.

Tử Trúc cũng cảm nhận được sự bất thường, ngạc nhiên: “Sao các vị lại nhìn tôi như vậy?”

Long Phi nói khẽ: “Chính là vì tượng gổ đó!”

Khuôn mặt của Tử Trúc thoáng chốc đỏ bừng lên.

Hai người đã bước đến trước thềm đá, Thiết Hổ vội hỏi: “Vị này chính là Đinh cô nương?”

Tử Trúc khom người đáp: “Thiết đại nhân!”

Thiết Hổ ngây người ra: “Là Tiểu Phi dạy cô xưng hô như vậy à?”

Long Phi cười: “Tôi chỉ dạy người khác kêu huynh là lão Hổ”.

Thiết Hổ phá lên cười: “Lão Hổ cũng tốt, lão Thiết cũng tốt, miễn đừng gọi là đại nhân!”

Long Phi nói “Nhưng huynh là một vị quan”.

Thiết Hổ liền lắc đầu: “Một chức Bồ đầu nho nhỏ, quan cách gì chứ”, nói xong lại hỏi Long Phi: “Huynh đuổi theo quái vật áo đỏ đó, chẳng lẽ lại đến đây à?”

“Ây, đúng vậy!”

“Thế hấn đâu rồi?”

“Chạy mất rồi”

Long Phi lắc đầu, hỏi lại Thiết Hổ: “Thế bên chỗ huynh thế nào?”

“Không có gì, chỉ có Tiêu Nhược Ngu là vẫn hôn mê bất tỉnh”.

“Hiện giờ mọi người đâu?”

“Trong đại đường”.

Đột nhiên từ đằng trước phát ra một âm thanh, chính là từ trong đại đường.

Ba người hoang mang chạy tới.

* * * * *

Tiêu Nhược Ngu được đặt trên chiếc bàn Bát Tiên, hai mắt nhắm nghiền, người duỗi thẳng cứng, trông như đã chết rồi.

Chếch bên cạnh bàn Bát Tiên là quan tài đặt Tiêu Ngọc Lang.

Quan tài không đậy nắp, Tiêu Ngọc Lang nằm im lìm trong quan tài, mồm miệng dính máu, mặt mũi trắng bệch.

Bạch Tam Nương ngồi ở chiếc ghế giữa Tiêu Ngọc Lang và Tiêu Nhược Ngu, đang lặng lẽ khóc.

Ba người Long Phi lúc đó mới yên tâm.

Thiết Hổ nói: “Ta cho rằng thế nào cũng còn chuyện xảy ra”.

Long Phi hạ ánh mắt xuống Bạch Tam Nương nói: “Bà ấy là người đã nuôi nấng cả hai huynh đệ bọn họ từ nhỏ”.

“Thảo nào!” Thiết Hổ cúi xuống thở dài.

Tử Trúc lại như đã lạc đi đâu, ngơ ngác nhìn về góc bên trái đại đường, một tượng gỗ đang được đặt ở đó.

Cũng chính là bức tượng có diện mạo giống hệt nàng.

Long Phi cũng phát hiện ra, hỏi: “Có phải là rất giống không?”

Tử Trúc hạ giọng nói: “Ây”, mặt lại đỏ lên.

Long Phi biết Tử Trúc đang nghĩ gì, lắc đầu nói: “May mà hấn chỉ có đôi tay ma quỷ!”

Tử Trúc xấu hổ, cúi đầu dựa vào vai chàng.

Thiết Hổ quay sang: “Đinh cô nương có biết chuyện Tiêu Ngọc Lang khắc những con thần lằn gỗ này không?”

Tử Trúc mặt vẫn đỏ bừng, nhỏ giọng: “Tôi hoàn toàn không biết”.

Nàng nhìn về bức bình phong phía trước, ánh mắt lướt trên bức tượng Thủy Nguyệt Quan Âm, thở dài: “Rất giống!”

Long Phi gật đầu: “Hắn ta chỉ dựa vào trí nhớ, khắc tượng người khác đã giống như vậy, huống chi lại là mẹ hắn!”

Tử Trúc nói: “Đáng tiếc là miệng lại bị vỡ” nói xong nàng bồng rùng mình.

Bức tượng này vốn dĩ là một tuyệt tác, nhưng do bị miệng bị vỡ toác nên giờ đây trông vô cùng quái dị.

Thiết Hổ nói chen vào: “Bức tượng này là do thần lằn làm vỡ”.

Long Phi ngạc nhiên: “Huynh cũng biết sao?”

Thiết Hổ gật đầu: “Là Tiêu Lập nói”.

Long Phi hỏi: “Ở nghĩa trang ư?”

Thiết Hổ lại gật đầu: “Sau khi khói tan không lâu thì ông ta đến, nói là ông ta nghe được tin từ huynh”.

Long Phi nói: “Không sai, khi tôi đuổi đến đây thì gặp ông ấy đang tìm gọi Tiêu Nhược Ngu”.

“Hả?” Thiết Hổ thốt lên.

Long Phi nói: “Ông ta cho rằng người mặc áo đỏ đó chính là Tiêu Nhược Ngu”, dừng lại một lúc chàng tiếp tục: “Chuyện về Tiêu Nhược Ngu huynh đã biết chứ?”

Thiết Hổ nói “Trong nghĩa trang này, Tiêu Lập đã nói cho tôi. Vừa nãy tôi cũng có hỏi Bạch Tam Nương lúc huynh cũng có ở đó. Vậy huynh nghĩ chuyện này là sao?”

Long Phi nói “Tôi thực sự không tin đã xảy ra chuyện đó, nhưng việc xảy ra ngay trước mắt lại không thể không tin, thật đúng như đang trong một cơn ác mộng”.

Thiết Hổ trầm ngâm: “Đúng là có một con thần lằn chui ra từ miệng của Tiêu Ngọc Lang không?”

Long Phi gật đầu: “Là sự thật!”

Thiết Hổ gượng cười: “Lẽ nào thần lằn cũng có hồn phách để tác quái trả thù?”

Long Phi thở dài: “Thế gian rộng lớn, việc kỳ quái không phải là không thể xảy ra”.

“Ây”.

Long Phi liền hỏi: “Bọn huynh sao đều đến đây?”

Thiết Hổ trả lời: “Là ý của Tiêu Lập”.

Long Phi hỏi: “Thế bây giờ ông ấy đi đâu?”

Thiết Hổ chỉ tay: “Ông ta sang thị trấn bên cạnh tìm Hoa Phương”.

Long Phi nói “Có phải là Diệu Thủ Hồi Xuân Hoa Phương không?”

Thiết Hổ gật đầu: “Đúng thế”.

Long Phi cười: “Nghe nói Hoa Phương là hậu nhân của Hoa Đà thần y”.

Thiết Hổ nói: “Có trời mới biết, nhưng y thuật của ông ta không thể phủ nhận là có chỗ hơn người”.

Long Phi nhìn Thiết Hổ: “Có phải Tiêu Lập tìm gặp ông ta là vì muốn cứu Tiêu Nhược Ngu?”

Thiết Hổ nói: “Ông ấy kiểm tra Tiêu Nhược Ngu, cho rằng nó bị trúng độc hôn mê”.

Long Phi gật đầu: “Trúng phải luồng khí quái nhân đó phun ra, bị trúng độc cũng có thể lắm chứ!”

Thiết Hổ nói: “Tiêu Lập cho đó là Băng Hồn tán của Đường môn”.

“Cái gì? Băng Hồn tán ư?” Long Phi giật mình đi vội về phía bàn Bát Tiên.

Thiết Hổ và Tử Trúc cũng vội bước theo sau chàng.

Tử Trúc cúi xuống Bạch Tam Nương: “Tam bà bà, bà vẫn nhận ra tôi chứ?”

Bạch Tam Nương giọng run run: “Tử Trúc tiểu thư, cô cũng đến đây à?”

Trong giây lát bà ta không biết nhớ đến chuyện gì, bật khóc trở lại.

Tử Trúc vội đến gần an ủi: “Bà đừng khóc nữa, Nhược Ngu sẽ không có chuyện gì đâu!”

Tam Nương lắc đầu: “Làm sao mà không có chuyện chứ, toàn thân cậu ấy đều cứng lại, không giống người sống chút nào”.

Tử Trúc nói: “Tiêu bá bá đã đi tìm đại phu rồi”.

Bạch Tam Nương càng khóc to: “Uống thuốc cũng không chữa được bệnh, mời đại phu đến thì có tác dụng gì chứ?”

Tử Trúc nói: “Nhược Ngu vẫn còn chưa chết cơ mà!”

“Tiểu thư đừng có mà gạt tôi”, Tam Nương đột nhiên trợn mắt lên, ngơ ngác nhìn Tử Trúc, thần sắc vô cùng kỳ lạ.

Tử Trúc thấy thế giật bản mình, hỏi “Tam bà bà, bà làm sao vậy?”

Bạch Tam Nương run run: “Tử Trúc tiểu thư, cô cũng phải cẩn thận một chút”.

“Vì sao vậy?”

Bạch Tam Nương nói giọng lo lắng: “Hồn phách của thần lằn đen đó chỉ sợ cô không tránh được”.

Tử Trúc nói: “Tôi không có tội gì với anh ta!”

Bạch Tam Nương lại cúi đầu yên lặng.

Nàng gắng hỏi: “Tam bà bà, có chuyện gì bà cứ nói thẳng ra, không cần giấu diếm”.

Bạch Tam Nương nhìn về bức tượng có diện mạo giống như Tử Trúc nói khẽ: “Cô đã biết quái nhân đó mang theo bức tượng của cô, nên cẩn thận một chút”.

Tử Trúc cảm thấy lời nói của Bạch Tam Nương có chỗ đặc biệt, nhưng lại không nhìn ra rốt cuộc là nằm ở đâu.

Bên kia bàn, Long Phi lúc đó mới cất lên một tiếng: “Băng Hồn tán thật lợi hại”.

* * * * *

Khuôn mặt của Tiêu Nhược Ngu vốn giống như trái táo đỏ, bây giờ lại trở nên trắng bệch.

Long Phi đưa tay ra sờ vào mặt hắn, một luồng lạnh khí xộc vào các ngón tay chàng, lạnh buốt đến tận tim. Da của Tiêu Nhược Ngu đã cứng lại như băng đóng lâu ngày.

Thiết Hổ nghe thấy tiếng gọi kinh ngạc của Long Phi vội vàng hỏi “Thật sự đúng là Băng Hồn tán sao?”

Long Phi đáp lời: “Ta nghe nói người bị trúng Băng Hồn tán chính là sẽ trở thành thể này”.

Thiết Hổ ngạc nhiên: “Huynh thực sự cũng không rõ sao?”

Long Phi gật đầu: “Độc chất này đã từng vang chấn giang hồ, nhưng cũng là chuyện của mười năm trước rồi”.

Thiết Hổ gật đầu: “Lúc đó huynh vẫn chưa hành tẩu giang hồ”.

Long Phi bật cười “Lúc đó ta còn nhỏ xíu!”

Thiết Hổ bậm môi: “Huynh thì ra cũng chỉ là nghe nói lại?”

Long Phi nói: “Nhưng Tiêu Lập phải biết rõ, xem ra ông ta thậm chí đã khẳng định, nếu không sẽ không đi tìm Thần y Hoa Phương”.

Thiết Hổ nói: “Liệu có chắc là cứu được không?”

Long Phi gật đầu: “Theo ta được biết thì Hoa Phương là người duy nhất cứu được người bị trúng loại độc này”.

Thiết Hổ nói: “Tiêu Lập cũng nói vậy!”

Long Phi cười: “Bây giờ chỉ có đợi xem ông ấy có thỉnh được đại phu Hoa Phương đến không”.

Thiết Hổ nói: “Nghe ông ta nói Bằng Hồn tán tuy rất lợi hại nhưng không phải là vô phương cứu chữa”.

Long Phi tán đồng: “Nhưng nếu trong tám canh giờ mà không tìm được thuốc giải thì ngũ tạng người trúng độc sẽ bị đông cứng lại, lúc đó Hoa Đà thần y có tái thể cũng phải bó tay”.

Thiết Hổ than: “Từ đây sang trấn bên cạnh đi bằng ngựa nhanh cũng phải mất ba canh giờ!”

Long Phi thở dài: “Vấn đề là ở chỗ đó, không biết Hoa Phương có nhà không nữa!”

Thiết Hổ ngẩng mặt lên nhìn trời: “Sống chết có số!”

Long Phi chỉ còn biết gượng cười im lặng.

Thiết Hổ hạ ánh mắt xuống hỏi: “Nghe nói Bằng Hồn tán là do Đường môn chế ra?”

Long Phi gật đầu: “Còn ai ngoài Đường môn có thể luyện ra độc được kỳ quái như vậy?”

“Ây”.

Long Phi trầm giọng kể: “Đệ tử Đường môn quanh năm suốt tháng chỉ nghiên cứu độc được, mấy trăm năm nay cho ra hàng trăm loại khác nhau. Họ không giống như các môn phái khác trong võ lâm, chỉ toàn tâm toàn ý sáng chế độc được, độc kỹ vì vậy biến chuyển từng ngày, độc được cũng theo nhau xuất hiện tầng tầng lớp lớp”.

Thiết Hổ chau mày: “Chẳng trách môn phái này hàng trăm năm nay vẫn luôn đứng vững!”

Long Phi kể tiếp: “Theo ta biết, loại Bằng Hồn tán này mới xuất hiện hơn mười năm trước, do cao thủ Đường môn Đường Thập Tam sáng chế ra”.

Thiết Hổ nhìn chàng: “Tôi chưa từng nghe nói về người này!”

Long Phi nói: “Ông ta đã chết hơn chục năm nay”.

“Hả?”

Long Phi nhìn Thiết Hổ gật đầu: “Từ khi ông ta chết đi, nghe nói loại Bằng Hồn tán này cũng không xuất hiện trên giang hồ nữa”.

Thiết Hổ hỏi: “Chẳng lẽ đã thất truyền?”

Long Phi lắc đầu: “Cũng chưa chắc”.

Thiết Hổ trầm giọng: “Đúng vậy, bằng chứng là nó lại được phun ra từ miệng tên quái nhân đó”.

Cả hai người cùng lặng đi.

Lát sau, Thiết Hổ phá tan im lặng: “Từ miệng yêu ma quỷ quái lại phun ra độc chất chết người, đó cũng là hợp tình lý sao?”

Long Phi cúi đầu cười gượng, đôi mày sắc như kiếm chọt cau lại.

Thiết Hổ vội hỏi: “Huynh có biết Đường Thập Tam chết như thế nào không?”

Long Phi đáp lời: “Chết dưới kiếm của một vị cao thủ”.

Thiết Hổ càng tò mò: “Cao thủ đó là ai?”

Long Phi không nói gì, đôi mày càng chau lại.

Thiết Hổ dò hỏi: “Chẳng lẽ huynh quen cao thủ này?”

Long Phi miễn cưỡng gật đầu.

“Rốt cuộc người đó là ai?”

Long Phi trầm giọng: “Chính là sư thúc của tôi!”

Tử Trúc ở bên cạnh nghe rõ vội hỏi “Là cha thiếp ư?”

Long Phi nói nhanh: “Ta chỉ có một vị sư thúc”.

Khuôn mặt của Tử Trúc thoát tái đi.

Long Phi nói: “Đường môn không truy cứu chuyện này”.

Thiết Hổ gật gù: “Đinh Hạc một kiếm trấn áp cả Đường môn, thật là hảo thủ”.

Long Phi lắc đầu: “Không ai có thể trấn áp được Đường môn”.

“Vậy thì...?”

Long Phi nói tiếp: “Đệ tử của Đường môn có đến hàng trăm người, thủ pháp dùng độc rất cao minh, một người võ công có cao đến mấy cũng không thể tránh được cả đời”.

Long Phi dừng lại một lúc rồi nói “Mỗi người ai cũng có lúc lơ là, tuy nhiên cấm điều của Đường môn là các đệ tử không được làm ác trên giang hồ”.

Thiết Hổ hỏi: “Đúng là như vậy sao?”

Long Phi gật đầu: “Đường môn vũ khí tuy bá đạo, đệ tử Đường môn lại rất ít gây chuyện thị phi trên giang hồ bởi môn phái này cai quản môn nhân vô cùng chặt chẽ”.

Thiết Hổ hỏi: “Vậy tại sao đệ tử Đường môn lại không trả thù Đinh Hạc?”

Long Phi nói: “Là do trước đó Đường Thập Tam đã bị trục xuất khỏi Đường môn”.

Thiết Hổ ngạc nhiên: “Vì sao vậy?”

Long Phi nói: “Nghe nói là phạm vào tội sắc giới”.

Thiết Hổ nói “Đinh Hạc muốn giết Đường Thập Tam?”

“Đúng vậy”.

Thiết Hổ nói tiếp: “Đường môn vì thấy ô nhục nên cấm đệ tử của mình không dùng tiếp Bạng Hồn tán, thật là khó tưởng tượng!”

Long Phi nói: “Huynh nói đúng đấy”.

Thiết Hổ lại hỏi: “Đường Thập Tam chết dưới kiếm Đinh Hạc, vậy Bạng Hồn tán của lão liệu có rơi vào tay Đinh Hạc?”

Long Phi đoán được Thiết Hổ định đi đến đâu, liền lắc đầu: “Chuyện này ta không rõ”.

Tử Trúc nói: “Thiếp cũng chưa nghe cha nói qua”.

Thiết Hổ cũng trầm xuống.

Long Phi và Tử Trúc đều nhận thấy hần ta đang hoài nghi. Cả hai nhìn nhau cười gượng, thực ra chính họ cũng đang hoài nghi như vậy.

Đúng trong lúc đó họ nghe thấy một âm thanh, cả ba người đều ngơ ngác nhìn sang, Bạch Tam Nương cũng không ngoại lệ. Bốn người, tám cặp mắt cùng nhìn xuống mặt Tiêu Nhược Ngu, khuôn mặt của Tiêu Nhược Ngu thình lình lại đã có sắc hồng.

Thiết Hổ buột miệng: “Sao lại có thể như vậy chứ?”

Tử Trúc thẳng thốt: “Độc tố cậu ta bị trúng không phải là Bạng Hồn tán!”

Thiết Hổ vẫn trợn mắt: “Trong thiên hạ lại còn loại độc tố thứ hai giống như Bạng Hồn tán sao?”

Tử Trúc hăng hái: “Có lẽ có!”

Nàng đang hy vọng thực sự là có.

Thiêt Hổ cũng gật đầu: “Thiên hạ rộng lớn, không có chuyện kỳ lạ gì không có, mà có cũng không có gì kỳ lạ!”

Long Phi bỗng nhiên nói: “Suy đoán của Tiêu Lập không thể nhầm được!”

Thiêt Hổ cau mày: “Ông ta vừa mất một đứa con, đứa còn lại trở nên như vậy chắc hẳn là rất đau lòng, phán đoán sai lầm cũng không có gì lạ”.

Long Phi nói: “Ta cũng hy vọng ông ta đoán sai!”

Thiêt Hổ gượng cười.

Long Phi nói tiếp: “Vậy có lẽ không phải là Băng Hồn tán, nhưng có một điểm chúng ta cũng không nên xem nhẹ”.

Thiêt Hổ nói “Điểm nào?”

Long Phi nói: “Tiêu Nhược Ngu lại là một đứa ngu dân!”

Thiêt Hổ nói: “Có ngu dân cũng là cốt nhục của ông ta!”

Long Phi nói: “Đứa trẻ này vốn ngu dân, phản ứng phải chậm hơn người bình thường rất nhiều, dưới sự đốc thúc của Tiêu lão tiền bối, qua bao năm khổ luyện, nội ngoại công đều trở nên thâm hậu, có thể xếp hạng cao thủ trong các cao thủ”.

Thiêt Hổ liền tiếp gật đầu. Hắn ta không quên được trong nghĩa trang hắn đã bị Tiêu Nhược Ngu cướp mất xích sắt.

Long Phi nói: “Hắn ta nếu không phải là gã dân, vừa này ta muốn bắt được hắn tuyệt đối không dễ dàng như vậy”.

Thiêt Hổ nói: “Nói như vậy Băng Hồn tán với hắn là vô dụng?”

Long Phi lắc đầu: “Không phải là vô dụng, mà do nội công hắn ta thâm hậu, trong khi hôn mê chân khí có thể vẫn tự vận hành trực độc tố ra ngoài”.

Thiêt Hổ băn khoăn: “Có khả năng này ư?”

Long Phi gật đầu: “Chỉ với những người có nội công thâm hậu”.

Chàng cười rồi tiếp: “Phản ứng chậm có lúc lại có ích hơn phản ứng nhanh”.

Thiêt Hổ thở phào: “Như vậy là tốt rồi!”.

Chưa nói dứt lời, Tiêu Nhược Ngu đã bắt đầu động dậy.

Tên gốc này tỉnh dậy liệu có thể giúp họ giải đáp những thắc mắc kia không?

14. Chương 14: Tượng Trung Nhân

Gió thu thổi mạnh, cảnh thu hiu hắt, lá thu xào xạc...

Trong gian đại sảnh lóe lên một chút nhiệt khí, ấy là sự tỉnh lại của Tiêu Nhược Ngu.

Cả ba người không nói gì nhưng đều thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Tam Nương buột miệng thốt lên: “Tạ ơn trời đất!”

Tiêu Nhược Ngu ngóng đầu dậy, ngơ ngác hỏi: “Tạ ơn trời đất gì chứ?”

Bạch Tam Nương cười lẫn nước mắt: “Tốt rồi, tốt rồi, nhị thiếu gia rốt cuộc đã tỉnh lại”.

Tiêu Nhược Ngu dường như bây giờ mới lấy được chút ít thần thức, quay đầu nhìn Bạch Tam Nương: “Ai gọi ta vậy, hóa ra là bà sao?”

Bạch Tam Nương vội hỏi: “Nhị thiếu gia, cậu không sao chứ?”

Tiêu Nhược Ngu nói lảm nhảm: “Ta có gì thì sao, không có gì thì sao?”

Bạch Tam Nương vỗ về hắn: “Được rồi, được rồi!”

Tiêu Nhược Ngu nói một cách kỳ quặc: “Cái gì tốt chứ, cái gì xấu chứ, ày ô!” Hắn ta dùng hai tay đưa lên mặt lắc lắc vài cái rồi nói: “Tam bà bà, tại sao bà lại đến chỗ này chơi?”

Bạch Tam Nương ngạc nhiên: “Tôi đến đây ư?”

Tiêu Nhược Ngu vẫn lảm nhảm: “Bà còn nói với tôi trong nghĩa trang có ma không nên đến, sao bây giờ bà lại đến?”

Đứa trẻ điên khùng này vẫn cho rằng mình đang ở trong nghĩa trang!

Bạch Tam Nương cười gượng: “Cậu nói sai rồi, chúng ta đang...”

Tiêu Nhược Ngu nóng nảy ngắt lời: “Bà đã đến rồi thì ngồi xuống đi để ta gọi mấy người bạn đến chơi với bà”.

Bạch Tam Nương bắt đầu hốt hoảng, nói to: “Nhị thiếu gia, đây là nhà của cậu mà!”

Lúc này Tiêu Nhược Ngu mới thực sự tỉnh lại, hắn nhìn xung quanh, đột nhiên nhảy lên hỏi: “Làm thế nào mà ta lại ở đây nhỉ?”

Ánh mắt hắn bắt gặp Long Phi, liền trợn mắt lên nói “Lại là người! Yêu quái!”

Long Phi đang định lên tiếng, Tiêu Nhược Ngu lại nói tiếp: “Tam bà bà, người không thể đưa ta về nhà vội vàng như vậy được, không nên đưa tôi về gặp yêu ma bên đó”.

Bạch Tam Nương xen vào: “Nhị thiếu gia, cậu...”

Tiêu Nhược Ngu lắc đầu chỉ tay: “Tam bà bà, chắc bà không biết hắn ta là yêu quái...”

Bạch Tam Nương xua tay: “Thiếu gia, hãy nghe tôi nói đã...”

Tiêu Nhược Ngu đột ngột quỳ trên bàn, chỉ tay về phía Long Phi nói “Yêu quái đại gia, yêu quái đại gia, ta phục người rồi, ta dập đầu lạy người, người hãy bỏ qua cho ta!”

Hắn ta dập đầu thật.

Thiết Hổ than dài một tiếng, lắc đầu chán nản.

Bây giờ Tiêu Nhược Ngu cũng nhận ra Thiết Hổ, hắn ta cười thích thú: “Đại lão gia Chung Quỳ cũng ở đây à?”

Thiết Hổ cười gượng: “Người quên là ta dùng xích sắt à, ta không phải là Chung Quỳ đại lão gia!”

Tiêu Nhược Ngu thở dài: “Đáng chết đáng chết, ta làm sao quên được chứ!”

Tiêu Nhược Ngu liền nhìn về Long Phi toét miệng cười: “Ông ta không phải là Chung Quỳ, người không phải là yêu quái, cái dập đầu vừa nãy ta xin thu hồi lại”.

Long Phi đáp: “Người thu hồi về là tốt rồi”.

Tiêu Nhược Ngu nhảy bắn lên, nói: “Nhưng ta về nhà bằng cách nào chứ?”

Tử Trúc bây giờ mới lên tiếng, nàng cười dịu dàng: “Tiểu đệ”.

Tiêu Nhược Ngu quay đầu lại nhìn thấy Tử Trúc, cũng không kém phần mừng rỡ: “Tử Trúc tỷ tỷ, lại gặp tỷ ở đây nữa”.

Tử Trúc ngạc nhiên: “Đệ đã gặp ta khi nào chứ?”

Tiêu Nhược Ngu nói: “Là vừa này”.

Tử Trúc vội dò hỏi: “Là ở đâu vậy?”

Tiêu Nhược Ngu chỉ tay: “Ồ nghĩa trang, tại sao tỷ lại trốn trong quan tài?”

Tử Trúc hiểu hẳn định nói gì, liền lắc đầu: “Người mà đệ nhìn thấy chỉ là tượng gỗ do sư huynh của đệ khắc ra mà thôi”.

Nói xong Tử Trúc chỉ về bức tượng nằm bên góc trái bên nhà.

Tiêu Nhược Ngu nhìn qua bức tượng: “Không phải là giống nhau ư? Ca ca nói là giống nhau mà!”

Tử Trúc lắc đầu: “Làm sao mà giống nhau được, tượng không biết cười, cũng không biết nói chuyện nữa”.

Tiêu Nhược Ngu gật đầu lia lịa, rồi lại lắc đầu: “Nhưng mà ca ca nói đó chính là tỷ!”

Khuôn mặt của Tử Trúc bỗng đỏ ửng lên.

Tiêu Nhược Ngu nói tiếp: “Không tin tỷ có thể hỏi ca ca mà!”

Hắn hạ ánh mắt xuống nhìn về phía quan tài ở bên cạnh bàn, nhìn thấy trong quan tài đặt Tiêu Ngọc Lang, liền chồm tới vẻ thích thú: “Tại sao ca ca cũng ngủ trong quan tài đó nhỉ”.

Nói xong liền vỗ tay: “Vui quá, vui quá!”

Vỗ xong lại nói tiếp: “Như vậy cũng tốt, không phải đi tìm ca ca nữa. Ca ca, Tử Trúc tỷ tỷ có lời muốn hỏi huynh này”

Tiêu Nhược Ngu vẫn không nhìn ra Ngọc Lang đã chết, miệng lẩm nhẩm tiếp: “Ca ca, ngày thường không phải là ca ca có rất nhiều lời muốn nói với tỷ tỷ sao?”

Ca ca của hắn đương nhiên là nằm im thìn thít, Tiêu Nhược Ngu lay mũi Ngọc Lang nhưng cũng không thấy phản ứng gì liền nói “Không được rồi, ca ca ngủ say quá!”

Thiết Hổ không nhìn được, chen vào: “Đại ca người đã chết rồi!”

Tiêu Nhược Ngu ngơ ngác hỏi: “Chết rồi thì như thế nào?”

Thiết Hổ nói: “Giống như người chết nằm trong nghĩa trang vậy”.

Tiêu Nhược Ngu nhảy lên nói to: “Là ai nói vậy?”

Tử Trúc bỗng lên tiếng: “Tiểu đệ à, đúng như vậy đó!”

Tiêu Nhược Ngu ngây ngơ: “Nói như vậy thì ca ca sẽ không nói chuyện nữa, cũng không đi được nữa?”

Tử Trúc gật đầu.

Tiêu Nhược Ngu xịu mặt xuống: “Tử Trúc tỷ tỷ, tỷ không được lừa đệ nhé!”

Tử Trúc nói: “Làm sao mà tỷ lại lừa đệ được?”

Tiêu Nhược Ngu lăn ra trên mặt bàn, đột nhiên bật khóc to, khóc rất thương tâm.

Bạch Tam Nương cũng không nhìn được, khóc theo hắn.

Ba người có mặt ở đó không biết làm thế nào, đều đứng ngây ra đó.

Không lâu sau Tiêu Nhược Ngu dừng tiếng khóc ngồi dậy, nước mắt vẫn lăn chã rơi.

Thiết Hổ bước lên trước hai bước, giọng nghiêm chỉnh: “Tiểu đệ, muốn hỏi đệ”.

Tiêu Nhược Ngu nhìn Thiết Hổ, lắc đầu: “Ông làm quan, ta không nói chuyện với ông đâu?”

Thiết Hổ gượng cười nhìn sang Long Phi, Long Phi cũng cười gượng lắc đầu. Chàng biết rằng Tiêu Nhược Ngu sẽ nhất định không nói chuyện với mình.

Người đàn đầu óc chậm chạp nhưng kiên quyết, những việc đã quyết định thì không bao giờ thay đổi.

Tử Trúc nhìn hấn với ánh mắt hiền hoà, nói nhẹ: “Tiểu đệ nói chuyện với tỷ được không?”

Tiêu Nhược Ngu liền gật đầu: “Được thôi!”

Tử Trúc nói “Vậy thì tỷ hỏi đệ nhé?”

Tiêu Nhược Ngu nhìn hai người Long Phi, Thiết Hổ: “Tỷ tỷ, bọn họ ở đây có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện”.

Tử Trúc gật đầu, Long Phi và Thiết Hổ cũng hiểu ý Tử Trúc, liền ra hiệu: “Chúng ta đi”.

Đợi hai người ra khỏi đại sảnh, Tử Trúc mới nói: “Chúng ta bây giờ yên tâm mà nói chuyện”.

Tiêu Nhược Ngu gật đầu: “Tỷ tỷ, có một chuyện rất kỳ quặc, rất kỳ quặc!”

Tử Trúc “Đệ nói đi”.

Tiêu Nhược Ngu lúc lắc đầu, nói khẽ: “Đệ thực sự không hiểu!”

Tử Trúc hỏi hộp: “Đệ không hiểu gì cơ?”

Nước mắt của Tiêu Nhược Ngu bỗng nhiên trào ra.

Đúng lúc đó, bức tượng gỗ Bạch Tiên Quân đặt trước đại bình phong bị vỡ tung, từ trong đó bay ra một người.

Người đó có khuôn mặt dài như thần lùn, mặc chiếc áo bào màu đỏ máu.

Tử Trúc hét lớn: “Mau chạy đi thôi!”

Chính là tên quái nhân đó.

Tay phải hấn ta cầm trường đao nhanh như tên bắn xông tới nhằm về hướng Tiêu Nhược Ngu.

Tiêu Nhược Ngu không động dậy gì, nước mắt cứ tuôn ra ào ào.

Tử Trúc chưa hết kinh sợ thì đầu Tiêu Nhược Ngu đã rơi xuống đất, máu bắn ra tứ tung. Quái nhân xông tới định lấy tiếp mạng Tử Trúc nhưng nàng đã nhảy qua một bên tránh được. Từ bên ngoài, Long Phi và Thiết Hổ nghe thấy tiếng động liền nhanh như chớp xông vào. Quái nhân như có vẻ muốn tránh né hai người, lập tức phi thân trốn chạy. Long Phi lao tới đỡ Tử Trúc, còn Thiết Hổ nhảy ra cửa sổ truy theo quái nhân.

Thân thể mất đầu của Tiêu Nhược Ngu đổ sập xuống bàn.

Bạch Tam Nương lại một lần nữa ngã quật xuống đất hôn mê.

Tử Trúc vội vàng đến đỡ bà dậy, mặt mũi nàng đã bệch đi như tờ giấy trắng.

Từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng trải qua một chuyện kinh hoàng đến thế.

Máu từ cổ Tiêu Nhược Ngu tuôn ra như suối.

Tiêu Nhược Ngu đã biết chuyện kỳ quái gì mà lại bị giết thảm thương như vậy?

Kẻ nấp trong bức tượng kia rốt cuộc là ai?

15. Chương 15: Đoạt Mệnh Khoái Đao

Khung cảnh sơn trang mỗi lúc một thêm u ám tiêu điều.

Quái nhân đó chạy thực mạng đến tiểu lâu của Tiêu Ngọc Lang, nơi cất giữ những con thần lùn gỗ.

Long Phi truy theo dấu kẻ chạy trốn, chẳng mấy chốc đã vượt qua Thiết Hổ. Từ trên cao chàng nhìn thấy quái nhân chạy về phía sân sau trang viện, liền hét lên chỉ đường cho Thiết Hổ. Quái nhân đã đến được tiểu lâu của Bạch Tiên Quân.

Long Phi dừng trước tiểu lâu, Thiết Hổ cũng hỗn hển chạy đến nơi.

Long Phi thốt lên: “Đằng này!”

Hai người tìm hết trong ngoài tiểu lâu nhưng quái nhân đã không còn tăm tích.

Hắn ta rốt cuộc đã chạy đi đâu?

Long Phi nhảy qua cửa sổ ra bãi cỏ hoang bên ngoài. Phía sau tiểu lâu bỗng cất lên tiếng gọi của Thiết Hổ: “Long Phi, huynh qua bên này xem!”

Long Phi chạy qua bên chỗ Thiết Hổ: “Huynh phát hiện dấu vết gì vậy?”

Thiết Hổ lắc đầu cười gượng: “Hay là hắn đã hóa thành khói trắng bay lên trời rồi!”

Long Phi lắc đầu: “Rõ ràng ta nhìn thấy quái nhân đó trốn vào trong tiểu lâu này mà!”

Thiết Hổ hỏi: “Vậy thì bây giờ hắn đâu?”

Long Phi nói: “Cửa sổ đằng sau bị vỡ, nhưng không biết hắn chạy đường nào?”

Thiết Hổ nói: “Không có chút dấu tích nào sao?”

Long Phi lắc đầu: “Đều không phát hiện ra!”

Thiết Hổ nghiêng chặt răng: “Hảo tiểu tử, ta lại để ngươi chạy thoát mất!”

Vừa nói dứt lời, hai người bỗng nghe tiếng âm thanh vọng lại từ phía bức tường sát vách: “Đinh Hạc, ông muốn giết tôi bịt miệng ư?”

Long Phi, Thiết Hổ đều nghe thấy rõ, Thiết Hổ còn buột miệng nói: “Dừng tay!”

Cả hai cùng vội vàng nhảy qua bức tường sang nhà bên cạnh xem có chuyện gì xảy ra.

Nhà bên cạnh đó chính là gia trang của Đinh Hạc!

Âm thanh phát ra từ bên trong thư phòng. Long Phi nhanh như chớp lao vào trong cửa, chàng nhìn thấy ngay Đinh Hạc, nhìn thấy Câu Hồn kiếm của ông ta. Kiếm đã xuất khỏi vỏ, đó là một thanh trường kiếm dài ba thước, sắc nhọn sáng loáng. Tay phải Đinh Hạc cầm chặt kiếm, mũi kiếm hướng xuống đất, những giọt máu tươi đỏ chảy theo lưỡi kiếm nhỏ xuống nền thư phòng.

Trước mặt Đinh Hạc, dưới lưỡi kiếm của ông ta là một kẻ mặc áo đỏ đang nằm dưới đất. Áo bào màu máu, nước da xanh nhợt, khuôn mặt dài như thằn lằn.

Chính là quái nhân đó!

Tay hắn cầm một thanh đao dài cổ quái, lưỡi đao cũng dính đầy máu tươi.

Máu từ vết hầu hắn bắn ra tứ tung, ngực đã không còn biểu hiện của sự sống.

Máu nhỏ xuống phía sau lưng Đinh Hạc, áo của ông ta cũng bị rách, vết thương đó chính là vết tích bị đao chém. “Nhất Kiếm Câu Hồn” của ông ta có thể chém đứt vết hầu của đối phương, nhưng ông cũng không khỏi bị thương dưới đao của quái nhân, vết thương tuy lớn, nhưng nhất chém không lợi hại, chưa đủ để lấy mạng Đinh Hạc!

Ngay khi Long Phi xông vào, Đinh Hạc gục ngã. Mắt ông ta vẫn mở trừng trừng, con ngươi trong mắt đỏ như hòn lửa, tràn đầy kinh ngạc và phẫn nộ.

Cuối cùng, Long Phi đã tận mắt nhìn thấy thân hình quái nhân!

Thiết Hổ bước vào theo sau chàng, gật gù: “Nhất Kiếm Câu Hồn quả thật danh bất hư truyền!”

Long Phi không nói gì, bước nhanh về phía Đinh Hạc, định phong tỏa huyết đạo sau lưng ông ta để cầm máu khỏi chảy ra ngoài. Đi đến gần chàng mới phát hiện ra máu của Đinh Hạc đã tự nhiên ngừng chảy.

“Thật kỳ lạ!”

Phần da thịt cạnh vết thương sau lưng bỗng từ từ chuyển sang màu trắng bệch, Long Phi vội đưa tay ra kiểm tra. Vừa đụng vào vết thương, khuôn mặt Long Phi đã biến sắc.

Một luồng lạnh khí ghê người ngấm vào tay chàng, Long Phi vội rút tay lại, thất thanh kêu lên: “Băng Hồn tán!”

Thiết Hổ ngơ ngác: “Cái gì?”

Long Phi vội nói: “Ông ta bị trúng Băng Hồn tán”.

Thiết Hổ bước tới nhìn vào lưng Đinh Hạc: “Từ đâu ra vậy?”

Long Phi nói: “Chỉ sợ là từ trên lưỡi dao”, vừa nói vừa nhìn sang phía thanh đao của quái nhân.

Nhìn kỹ, quả nhiên lưỡi đao thoáng có màu xanh nhạt, màu xanh gần giống với màu trắng của thép, nếu không để ý thì rất khó nhận ra. Long Phi chạm nhẹ tay lên lưỡi đao, trầm giọng nói: “Quả nhiên là ở trên lưỡi đao này!”

Thiết Hổ gần giọng: “Đây chính là báo ứng, ông ta định dùng Băng Hồn tán để hại người, nhưng không ngờ chính ông ta cũng bị Băng Hồn tán khổng chế!”

Long Phi trầm ngâm lặng im.

Thiết Hổ thở dài: “Con người này còn thiếu cái gì? Tại sao ông ta phải làm vậy?”

Long Phi chỉ tay vào những bình rượu vỡ ở dưới đất, hỏi: “Thiết huynh có nhìn thấy những bình rượu đó không?”

Thiết Hổ gật đầu: “Có liên quan gì đến chuyện này?”

Long Phi nói: “Lúc trước tôi truy đuổi quái nhân áo đỏ đến tận Đình gia, Tiêu Lập cũng nhìn thấy tên quái nhân áo đỏ đó chạy qua bên nhà Đình Hạc”.

Thiết Hổ nói: “Như thế chẳng phải Đình Hạc là người mặc áo đỏ sao?”

Long Phi nói: “Nhưng khi tôi và Tử Trúc đến thư phòng thì ông ta đã say nằm dưới đất rồi”.

Thiết Hổ bác lại: “Đó là ông ta cố ý say để hai người nhìn thấy!”

Long Phi cau mày: “Trong khoảng thời gian ngắn thế làm sao ông ta uống được nhiều rượu như vậy?”

Thiết Hổ thở phì ra: “Thì uống một bình quật vỡ một bình!”

Long Phi nói “Lúc đó rõ ràng là ông ta đã say mềm rồi!”

Thiết Hổ bác lại: “Có một số người chỉ uống một bình rượu đã không thể bước nổi”.

Long Phi đành im lặng.

Thiết Hổ nói tiếp: “Băng Hồn tán là do Đường Thập Tam bào chế, Đường Thập Tam lại chết dưới kiếm của Đinh Hạc, như vậy độc dược này nhất định đã rơi vào tay ông ta”.

Long Phi chỉ có thể than một tiếng.

Thiết Hổ lại nói: “Tiêu Nhược Ngu không nên quen biết Đinh Hạc”.

“Ây”.

Thiết Hổ nói: “Đinh Hạc cũng không ngờ Tiêu Nhược Ngu lại có thể đến nghĩa trang chơi và phát hiện ra chuyện ông ta cải trang thành quỷ quái”.

“Hả?”. Long Phi thốt lên.

Thiết Hổ nói về đặc chí: “Đình bá bá ở nhà bên cạnh lại có thể cải trang thành ma quỷ, với một đứa đàn độn như Tiêu Nhược Ngu có phải là rất thú vị không?”

Long Phi cố xen vào: “Cũng có thể là...”

Thiết Hổ vẫn say sưa với suy nghĩ của mình: “Đình Hạc cải trang thành ma quỷ để dọa người, điều này có thể lắm chứ!”

Long Phi không thể phủ nhận Thiết Hổ phân tích có lý.

Thiết Hổ nói tiếp: “Lúc đó Đình Hạc quay lại, ông ta muốn xem những trò đêm qua có tác dụng không. Thấy Tiêu Nhược Ngu chuẩn bị đem bí mật này kể cho Tử Trúc nghe, ông ta liền cố giết Tiêu Nhược Ngu để diệt khẩu”.

Long Phi gật gù: “Huynh nói tiếp đi!”

Thiết Hổ nói: “Khi bị huynh truy đuổi, trước tiên ông ta chạy vào Đình gia trang để phân tán sự chú ý của huynh, sau đó lén lút trở về thư phòng đóng giả say rượu”.

Hắn dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Nhưng mà ông ta vẫn không yên tâm”.

Long Phi hỏi: “Huynh muốn nói đến hiệu quả của Băng Hồn tán đó ư?”

Thiết Hổ gật đầu: “Băng Hồn tán vốn không phải là đồ của ông ta, để dùng nó hạ sát Tiêu Nhược Ngu đối với ông ta cũng là một vấn đề. Ông ta không chắc Tiêu Nhược Ngu đã chết chưa nên mới phải sai thuộc hạ đi xem xét, tên thuộc hạ đó cũng chính là người mặc áo đỏ kia”.

Long Phi không nói được gì cả.

Thiết Hổ ngày càng trôi chảy: “Tên thuộc hạ này chạy đến nghĩa trang, phát hiện thấy Tiêu Lập đã đến trước một bước và đã nhìn ra Tiêu Nhược Ngu bị trúng Băng Hồn tán rồi vội chạy đi tìm Thần y Hoa Phương, và nghe thấy Tiêu Lập bảo chúng ta đưa Tiêu Nhược Ngu về nhà, vì thế hắn đã trở về Đình gia trang trước và ẩn nấp trong bức tượng gỗ để thực hiện ý đồ giết Tiêu Nhược Ngu, sau đó hắn chạy về đây”.

Long Phi thứ phản biện: “Một trợ thủ đắc lực như vậy giết đi chẳng lẽ không đáng tiếc sao?”

Thiết Hổ lắc đầu: “Nếu không giết thì sẽ lộ ra bí mật. Giá trị lợi dụng không còn, để hắn ta lại làm gì?”

Thiết Hổ dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Tên thủ hạ của ông ta cũng biết có thể bị khử để bịt đầu mối nên bản thân cũng đã đề phòng, nhưng kết cục vẫn bị một kiếm của ông ta hạ sát. Kẻ này chắc chắn cũng là hàng cao thủ, trước khi chết vẫn đã được Đình Hạc một đao”.

Long Phi vẫn trầm ngâm yên lặng.

Thiết Hổ nói: “Ông ta sợ không giết chết được Tiêu Nhược Ngu nên bôi cả Băng Hồn tán lên lưỡi đao, kết cục ông ta cũng bị thương bởi chính lưỡi đao đó, chẳng lẽ đó chính là báo ứng sao?”

Thiết Hổ ngẩng mặt lên trời nói lớn: “Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, câu nói của người xưa vẫn luôn còn hữu dụng!”

Long Phi rốt cuộc cũng lên tiếng: “Thiết huynh hình như sơ ý bỏ qua một chuyện”.

Thiết Hổ quay ngay sang chàng: “Là chuyện gì vậy?”

Long Phi nói: “Vị sư thúc này của tôi tại sao được xưng là Nhất Kiếm Câu Hồn?”

Thiết Hổ cười: “Tôi tin rằng bởi vì ông ấy ra tay ác độc, lấy mạng người khác chỉ bằng một kiếm duy nhất”.

Long Phi gật đầu: “Không sai, khi ông ấy vung kiếm, chưa ai có thể sống được qua chiêu thứ hai!”

Thiết Hổ nói: “Nếu không do ông ta ra tay ác độc, làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy?”

Long Phi chậm rãi: “Đã là Nhất Kiếm Câu Hồn, tại sao tên thuộc hạ sau khi bị một nhát kiếm vào yết hầu vẫn còn chém lại được ông ta một đao?”

Thiết Hổ lắc đầu: “Long huynh đã bỏ qua một tình tiết rồi”.

Long Phi nhìn hần: “Huynh muốn nói đến chi tiết sư thúc ta uống nhiều rượu?”

Thiết Hổ gật đầu: “Một người uống rượu say, lúc ra tay khó mà chuẩn xác được như bình thường”.

Long Phi nói: “Nhưng vết thương lại ở sau lưng!”

Thiết Hổ nói “Một kiếm của ông ta đâm trúng yết hầu của tên thuộc hạ, ông ta cho rằng hần đã chết nên rút kiếm quay người lại, đó cũng là hành động tự nhiên. Tên kia hóa ra còn sống, nhân lúc ông ta quay lại mới chém một nhát vào sau lưng”.

Long Phi cười nhỏ: “Nhưng cũng có khả năng quái nhân đó cũng âm thầm tính toán chém một đao vào sau lưng sư thúc tôi, sư thúc tôi trong khi bị thương đã vung tay lại đâm thủng yết hầu hần ta”.

Thiết Hổ than một hơi: “Tôi rất hiểu tâm tư của Long huynh, Đinh Hạc rốt cuộc vẫn là sư thúc của huynh”.

Long Phi chỉ gượng cười.

Thiết Hổ nói tiếp: “Câu nói đó Long huynh cũng đã nghe thấy rồi mà!”

Long Phi chỉ còn biết lắc đầu thở dài.

Thiết Hổ nói: “Câu đó chẳng phải là nói với chúng ta sao?”

Long Phi nói “Cũng chưa chắc!”

Thất kiể Thiết Hổ cười: “Hần ta quen Đinh Hạc, biết rõ dưới Nhất Kiếm Câu Hồn của Đinh Hạc thì tuyệt đối không thể sống được vậy mà vẫn mạo hiểm chém ông ta một đao, mục đích là để chúng ta nghe thấy câu nói đó, khiến chúng ta nghi ngờ Đinh Hạc, liệu rằng có đạo lý đó không?”

Long Phi trầm ngâm nhìn quái nhân.

Thiết Hổ hạ giọng: “Kẻ này thân thủ tuy không kém nhưng tuyệt đối không thể bằng huynh được!”

Long Phi gật gù: “Cũng có thể”.

Thiết Hổ tiếp lời chàng: “Dựa vào võ công ấy mà cũng dám mạo hiểm tính mạng để giá họa cho Đinh Hạc sao?”

Long Phi không thể nào nói lại Thiết Hổ, bởi những lời biện luận của hần ta thực sự rất có lý.

Chàng than một tiếng, nâng Đinh Hạc đặt xuống giường tre bên cạnh, đoạn nói: “Muốn chứng minh việc này thật dễ”.

Thiết Hổ hỏi: “Là đợi Đinh Hạc tỉnh dậy sao?”

Long Phi gật đầu.

Thiết Hổ nhìn thân hình đã cứng lại của Đinh Hạc, giọng trầm đi: “Huynh cho rằng ông ta còn bao nhiêu cơ hội sống nữa?”

Long Phi nói: “Nội công của Tiêu Nhược Ngu còn không bì được với ông ấy!”

“Ý huynh là, nếu Tiêu Nhược Ngu không bị Băng Hồn tán làm tổn thương, Đinh Hạc cũng sẽ phải tỉnh dậy?”

Long Phi gật đầu: “Không sai!”

Tuy chàng tin Đinh Hạc sẽ tỉnh dậy nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo lắng.

Sắc mặt Đinh Hạc đã chuyển sang màu trắng bệch, cơ thịt bên cạnh vết thương chuyển sang màu cá chết. Khi Long Phi nâng ông ta lên, cảm giác không khác bẻ một xác chết là bao.

Chàng cũng từng tiếp xúc với Tiêu Nhược Ngu, so về ngoài hai người với nhau thì Đinh Hạc bị thương nặng hơn nhiều.

Thiết Hổ cũng nhìn ra điều đó, hần sờ vào trán Đinh Hạc rồi cau mày rút ngay tay về: “Tiêu Nhược Ngu tuy cũng trúng Băng Hồn tán, tình hình dường như không ác liệt đến vậy!”

Long Phi nói: “Cũng không hẳn”

“Huynh đương nhiên là phải biết nguyên nhân ở đâu chứ!”

“Ây”

“Tiêu Nhược Ngu chỉ bị trúng độc phun ra từ xa, Đinh Hạc lại bị Băng Hồn tán trực tiếp xâm nhập vào cơ thể”.

“Bất luận thế nào thì ông ấy cũng không được chết, chỉ cần ông ấy còn một hơi thở là chúng ta còn tia hy vọng”.

“Há”.

“Bệnh này có thể trị được!”

“Thần y Hoa Phương ư?”

“Tiêu Lập chẳng nhẽ lúc trước cũng đi tìm ông ta?”

“Ông ấy vốn dĩ đi tìm Hoa Phương để cứu con trai mình, bây giờ lại trở thành người đi trả thù cho con trai mình, tạo hóa thật là trở trêu!”

Long Phi lắc đầu: “Trước khi chưa hoàn toàn chứng minh được, Thiết huynh không nên vô đoán như vậy!”

Thiết Hổ bỗng phá lên cười: “Long huynh, Thiết mỗ là người như thế nào đến giờ mà huynh vẫn chưa rõ sao?”

Long Phi cũng cười lên, cái cười lại thập phần miễn cưỡng.

Thiết Hổ nói tiếp: “Làm người kiểu như công việc của tôi thì luôn lấy bằng chứng làm trọng”.

Hắn nhìn Đinh Hạc: “Nhưng cho đến bây giờ, tất cả câu trả lời đều nằm ở chỗ vị sư thúc này”.

Long Phi nói: “Nếu như quái nhân kia ra tay trước, thì ông ấy giết hẳn chỉ là tự vệ”.

Thiết Hổ lắc đầu: “Nếu như quái nhân kia ra tay trước thì vị sư thúc này của huynh đã thiệt mạng ngay tức khắc rồi”.

Long Phi nói: “Rốt cuộc là làm thế nào để có câu trả lời nhanh nhất?”

Thiết Hổ: “Tiêu Lập vẫn chưa tìm được Hoa Phương”.

Long Phi thở dài: “Danh y như Hoa Phương lúc nào cũng có bệnh nhân đến tìm, ông ta không ở nhà cũng không có gì là lạ cả”.

Thiết Hổ: “Nếu như thực sự mà không tìm được, hoặc trở về không phải là lúc này, huynh nghĩ xem liệu vị sư thúc này của huynh liệu có cứu được không?”

Long Phi trầm giọng: “Cứ xem tình hình hiện nay thì độc tính của Băng Hồn tán đó thực sự là rất lợi hại, nếu không tìm được Hoa Phương ngay bây giờ thì e sẽ nguy đến tính mạng mất”.

Thiết Hổ nói: “Như vậy không hẳn không phải là một kiểu giải thoát”.

Long Phi cười lên: “Thiết huynh trước sau vẫn là một quan niệm ấy?”

Thiết Hổ thẳng thừng: “Muốn thay đổi quan niệm của tôi cũng không khó, chỉ cần tìm ra chứng cứ chứng minh ông ta không phải giết người diệt khẩu là xong”.

Long Phi than thở: “Phải tìm ra lý do tại sao ông ấy làm vậy”.

Thiết Hổ lắc đầu: “Huynh không phải là con giun trong bụng Đinh Hạc, làm sao biết được tâm tư ông ta?”

Long Phi nói: “Làm như vậy đối với ông ta không có lợi ích gì!”

Thiết Hổ: “Nếu như huynh có thể nhìn ra được, đó chẳng phải là lợi ích sao?”

Long Phi bắn khoả: “Dựa vào võ công của ông ấy, nếu thật sự có tư thù với Tiêu Lập thì có thể tìm Tiêu Lập để tự giải quyết chứ?”

Thiết Hổ nói: “Hoặc là ông ấy biết không thể đấu lại Tiêu Lập!”

Long Phi lắc đầu: “Dù là như vậy, ông ấy cũng không có lý do gì để đổ cơn thịnh nộ lên con trai Tiêu Lập!”

Thiết Hổ chợt thở dài: “Không biết được giữa Đinh Hạc và Tiêu Lập có mối tư thù gì?”

Long Phi trầm hân đi.

Tiêu Lập và Đinh Hạc từ chỗ thân thiết đã trở thành xa lạ, thậm chí không qua lại với nhau nữa.

Ba năm trước Bạch Tiên Quân chết, Tiêu Lập cũng không báo với Đinh Hạc một tiếng, chuyện này là có thực.

Từ việc trên có thể xem tình bằng hữu giữa hai người không còn nghi ngờ gì nữa, sớm đã đi đến chấm dứt.

Họ đã từng sánh vai vào sinh ra tử, bây giờ trở nên như vậy không thể không có nguyên nhân!

Rốt cuộc nguyên nhân là ở đâu?

Long Phi không biết nguồn cơn, nhưng cũng nghĩ rằng bên trong đó ắt xảy ra chuyện gì rất nghiêm trọng. Từ chỗ là bạn thân thiết bỗng cắt đứt không bao giờ qua lại, thậm chí trở thành đối địch.

Sai là ở Tiêu Lập hay Đinh Hạc đây?

Người chủ động xa lạ với Đinh Hạc là Tiêu Lập, chẳng lẽ sai là ở Đinh Hạc?

Đinh Hạc rốt cuộc là làm chuyện gì đắc tội với Tiêu Lập?

Bạch Tiên Quân, liệu có phải là vì Bạch Tiên Quân không?

Nghĩ đến Bạch Tiên Quân, một ý tưởng xuất hiện trong đầu Long Phi.

Chẳng nhẽ Đinh Hạc lại có chuyện gì mờ ám với thê tử của Tiêu Lập?

Đinh Hạc sư thúc làm sao lại là con người như vậy?

Long Phi không nghĩ ra lý do thứ hai hợp lý hơn.

Từ tình đến thù, nhiều khi chỉ trong nháy mắt. Sự thù hận xem ra càng ngày càng chất chứa này lẽ nào lại có nguồn gốc từ một mối oan tình?

Thiết Hổ cũng phát hiện ra thần thái khác thường của Long Phi. Hắn nhìn chàng bắn khoả, định hỏi rồi lại thôi. Long Phi cũng không để ý gì, trong tâm trí của chàng dường như không có sự tồn tại của Thiết Hổ.

Chàng bỗng nhiên bật cười bi phẫn.

Thiết Hổ nói ngay: “Xem ra huynh không phải hoàn toàn không biết gì?”

Long Phi thở dài: “Không biết có khi lại tốt hơn!”

Thiết Hổ vội hỏi “Rốt cuộc huynh đã đoán ra điều gì?”

Long Phi lắc đầu: “Bây giờ không phải là lúc nói ra!”

Thiết Hổ trừng mắt: “Biết mà không báo, huynh có biết phạm tội gì không?”

Long Phi nói: “Chỉ là còn một vài điều vướng mắc”.

Thiết Hổ vẫn trừng mắt song lại bật cười: “Huynh không chịu nói ra thì ta cũng không có cách gì cả, chẳng nhẽ đem huynh đi phạt tám mươi roi”.

Long Phi nói: “Thực ra ta cũng chưa hề chắc chắn nên chưa muốn nói ra”.

Thiết Hổ: “Huynh nói ra cho ta nghe, có thể ta hiểu thông được”.

Long Phi vẫn lắc đầu: “Trước khi chưa chứng thực, việc này phải tạm thời giữ kín”.

Thiết Hổ nói: “Huynh đã trở thành con người như vậy từ khi nào vậy?”

Long Phi: “Điều này có liên quan đến danh dự của cả hai người!”

Thiết Hổ vẫn không bỏ cuộc: “Tôi là người như thế nào huynh còn không hiểu sao?”

Long Phi lắc đầu nói: “Nếu quả là sự thật ta nhất định sẽ nói, huynh phải vội gì chứ?”

Thiết Hổ lại trừng mắt: “Thực sự không còn cách nào đối với huynh!”

Long Phi chuyển ánh mắt về phía quái nhân: “Bây giờ chúng ta cùng làm rõ người nằm dưới đất kia rốt cuộc là ai?”

Thiết Hổ giật mình: “Ài, làm sao tôi lại quên chuyện này được nhỉ?”. Hắn ta lại gần nhìn kỹ quái nhân, khuôn mặt dài như thần lằn, lấp lánh ánh xanh kỳ dị.

Thiết Hổ quay sang nhìn Long Phi: “Mặt người làm sao lại như vậy?”

Long Phi nói: “Hắn đeo mặt nạ”, đoạn cúi người xuống xem xét quái nhân.

Thiết Hổ giọng ngạc nhiên “Tại sao huynh biết hắn đeo mặt nạ, ta nhìn mãi cũng không ra”.

Long Phi chăm chú xem xét khuôn mặt quái nhân: “Ta cũng chỉ nghi ngờ mà thôi!”

Thiết Hổ cũng biết tâm trạng mình hơi nặng, cười gượng nói: “Huynh cũng đừng trách tôi, trời sinh ra tôi đã chuyên đa nghi như vậy”.

Long Phi nói: “Cho nên huynh không nên chỉ làm một chức Bồ đầu nho nhỏ như vậy”.

Thiết Hổ cười gượng.

Long Phi bắt đầu đưa tay vuốt lên mặt quái nhân.

Thiết Hổ liền nói: “Bây giờ tôi có chút khâm phục huynh rồi”.

Nói chưa dứt lời, Long Phi đã từ từ tháo bỏ bộ da thần lằn trên mặt quái nhân ra.

Thiết Hổ giật mình: “Quả nhiên là một tấm mặt nạ!”

Đằng sau chiếc mặt nạ góm ghiếc đó là khuôn mặt của một người bình thường. Hơn thế nữa, khuôn mặt ấy không hề xa lạ gì đối với Long Phi.

Chàng quen người này, lại đã từng giao đấu với hắn một trận kịch liệt trên dốc Đoạn Trường. Không phải ai khác, chính là Tư Mã Nộ.

‘Khoái Dao’ Tư Mã Nộ.

16. Chương 16: Nan Đề

Gió thu từng đợt thổi vào thư phòng.

Thu sắp qua, đông gần tới, gió thổi lồng lộng. Gió không giá buốt, lại dường như mang chút hơi ẩm mùa xuân.

Gió không lạnh, lòng Long Phi lại se lạnh, máu trong cơ thể chàng dường như cũng đông cả lại!

Tại sao lại là Tư Mã Nộ?

Đầu Long Phi như ù đi trong những nghi vấn trùng trùng.

Thiết Hổ nhắc tay trái Tư Mã Nộ, cuộn ống tay áo cao lên.

Mảng vẩy thần lằn chỉ dài quá cổ tay ba tấc. Thiết Hổ vừa kéo vừa bóc, chiếc găng dần dần rơi ra. Hấn sung sướng reo lên: “Là giả, là giả cả!”

Long Phi vẫn đắm chiêu im lặng.

Găng tay giống như mặt nạ, vô cùng mềm mại tinh xảo, lại dán chặt vào da thịt, dù có nhìn gần sát mắt cũng khó mà phát hiện ra.

Thiết Hổ xem đi xem lại đôi găng, rồi lại cầm chiếc mặt nạ lên xăm soi, nâng lên đặt xuống đến mấy lần.

Một lúc lâu sau hấn mới thở dài: “Thật kỳ diệu, không biết tài nghệ đến mức nào mới làm ra được như vậy!”

Long Phi vẫn trầm ngâm im lặng. Từ đầu đến giờ chàng chỉ chăm chú nhìn khuôn mặt Tư Mã Nộ, nhìn như muốn thấu tận tâm can xem hấn đang nghĩ gì, dù chàng chẳng thể biết được điều gì. Chàng cũng như hấn đều không có đôi mắt ma thuật.

Mắt Tư Mã Nộ vẫn mở trừng trừng, dường như không chút cam tâm phải chết như vậy.

Ba năm lẫn lộn giang hồ, Long Phi đã không ít lần nhìn ánh mắt người chết. Tức giận phần nộ, van xin tuyệt vọng, cam chịu thanh thản, tất cả các trạng thái của tha nhân trước khi chết chàng đều đã thấy qua. Khuôn mặt Tư Mã Nộ trước mặt chàng kia lại có một vẻ lạ lùng khác hẳn, không đau khổ không biểu cảm, trông không khác gì một kẻ đần độn.

Con người bình thường, trước giây phút cuối cùng của chính đời mình, không ai lại vô cảm như vậy!

Hay hấn quả thực là một kẻ đần độn?

Người Tư Mã Nộ đờ ra như khúc gỗ, mắt mở trừng nhìn lưới kiếm sắc nhọn đâm vào cổ, mừng tượng như bộ mặt Tiêu Nhược Ngu khi bị Long Phi điểm huyết đạo trong nghĩa trang ngoài Phong Hoàng trấn.

Tiêu Nhược Ngu là một đứa trẻ thiếu năng, Tư Mã Nộ lại không hề ngu đần. Hai con người khác nhau, lại cùng một ánh mắt một khuôn mặt ngu ngơ ấy, liệu có thể cho Long Phi biết điều gì đây?

Đầu Long Phi rối tung, chàng dường như cũng trở nên đần độn như cả hai kẻ kia vậy.

Gió thu hiu hiu, vạn vật tiêu điều.

Long Phi vẫn chìm trong những suy tư không dứt.

Thiết Hổ gọi to: “Long huynh”.

Hấn ta vốn tính ăn sóng nói gió, lại bao năm quen giọng khảo tra nên tiếng gọi như vỡ cả gian thư trai. Long Phi choàng tỉnh, nói không rõ tiếng: “Việc gì thế?”

Thiết Hổ nhíu mày nhìn chàng: “Tôi đang muốn hỏi huynh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Long Phi thở dài, lắc đầu: “Chẳng có gì cả!”

Thiết Hổ vẫn nhìn Long Phi lạ lẫm: “Trông huynh ban nãy như vừa nhìn thấy ma vậy, làm tôi sợ khiếp vía!”

Long Phi thở dài: “Sự việc ngày càng phức tạp!”

Thiết Hổ giật mình: “Huynh biết người này?”

Long Phi gật đầu.

Thiết Hổ hỏi dồn: “Hấn là ai?”

Long Phi nói: “Tư Mã Nộ!”

“Khoái Dao Tư Mã Nộ?”

“Đúng vậy!”

“Chẳng trách một đao vung lên đã lấy thủ cấp Tiêu Nhược Ngu, lại còn đả thương được Đinh Hạc!”

Long Phi lại trầm ngâm im lặng.

Thiết Hổ gật gù: “Khoái Dao Đoạt Hồn quả nhiên danh bất hư truyền”.

Long Phi chỉ cười nhạt.

Thiết Hổ như nhớ ra chuyện gì, nhìn Long Phi: “Nghe nói hần có hẹn huynh quyết đấu ở dốc Đoạn Trường”.

“Đúng vậy” - Long Phi hỏi lại - “Huynh cũng biết chuyện này sao?”

Thiết Hổ gật đầu: “Là bạn bè giang hồ kể lại”.

Im lặng một lát, hần lại nói tiếp: “Thế huynh và hần đã quyết đấu chưa vậy?”

Long Phi gật đầu: “Hôm qua!”

“Kết quả thế nào?”

“Ta thắng hần nửa chiêu!”

“Huynh vốn hay nhường nhịn nên tôi đoán là bị hần đánh cho chạy vắt chân lên cổ?”

“Ta đúng là chạy vắt chân lên cổ!”

“Chắc hần không chịu nhận thua, khiến huynh hăng máu, vừa không muốn giết lại vừa không muốn làm hần quá khó xử?”

Đầu óc Thiết Hổ cũng có lúc lanh lợi như vậy!

Thiết Hổ cười nhạt, ngay sau đó lại ngậy ra nói: “Thế thì thật quái lạ!”

Long Phi cười nhạt: “Hần chẳng có lý do gì để liên kết với sư thúc của ta, đúng không?”

Thiết Hổ nhíu mày: “Có lẽ hần coi đây là hai việc khác nhau?”

Long Phi lắc đầu: “Huynh có thể hiểu chuyện này còn ta thì không”.

Thiết Hổ gượng cười. Giờ thì đầu hần lại như vừa bị nhét vào mấy cân cát, các lý lẽ vừa đưa ra dường như sụp đổ cả.

Long Phi thở dài, đưa tay vuốt mắt Tư Mã Nộ, đôi mắt mở trừng cụp xuống. Chính lúc đó đầu chàng lóe lên một tia sáng, vội cúi xuống sát Tư Mã Nộ, mũi ngửi liên tục giống như loài chó săn.

Thiết Hổ lạ lẫm nhìn Long Phi: “Huynh ngửi gì thế?”

Long Phi không nói gì, mũi dí sát vào áo Tư Mã Nộ.

Mũi Thiết Hổ bất giác cũng đánh hơi theo. Hần chỉ ngửi thấy mùi tanh của máu chứ chẳng thấy mùi gì khác.

Long Phi đảo mắt hỏi: “Huynh ngửi thấy gì?”

Thiết Hổ đáp: “Mùi máu”.

Long Phi hỏi tiếp: “Còn thấy gì nữa?”

Thiết Hổ lắc đầu: “Thế thôi, chẳng có gì nữa cả!”

Long Phi gật gù: “Ừm!”

Thiết Hổ nghi hoặc: “Chẳng lẽ huynh còn thấy mùi gì khác ngoài mùi máu?”

Long Phi lắc đầu.

Thiết Hổ nói thăm dò: “Như vậy chứng tỏ mũi tôi, mũi huynh đều ổn”.

Long Phi: “Mũi hai chúng ta đều không có vấn đề, chỉ Tư Mã Nộ là có vấn đề!”

Thiết Hổ ngơ ngác không hiểu.

Long Phi cau mặt suy tính, cuối cùng cũng nói ra một câu quyết định: “Tư Mã Nộ không giết Tiêu Nhược Ngu!”

Thiết Hổ giật bản mình: “Chẳng lẽ hắn không phải là người áo đỏ chúng ta đuổi bắt lúc nãy sao?”

Long Phi gật đầu: “Chắc chắn vậy!”

Thiết Hổ sững người: “Chắc là vậy? Huynh dựa vào đâu mà dám khẳng định là không phải hắn?”

Long Phi từ từ đứng dậy.

Thiết Hổ cũng đứng dậy theo, chăm chăm nhìn vào mặt Long Phi.

Im lặng một lát, Long Phi lên tiếng: “Người áo đỏ đó xuất hiện thế nào?”

Thiết Hổ trả lời ngay: “Hắn trốn trong pho tượng Quan Âm, thành linh xông ra chém đầu Tiêu Nhược Ngu”.

“Huynh biết pho tượng ấy làm bằng gì chứ?”

Thiết Hổ đáp ngay không cần suy nghĩ: “Bằng gỗ Đàn hương!”

Tiêu Lập từng kể cho Thiết Hổ về quái sự xảy ra vào buổi sáng đó nên ngay khi sắp đặt xong cho Tiêu Nhược Ngu, Thiết Hổ không chỉ kiểm tra thi thể Tiêu Ngọc Lang mà còn đến trước pho tượng xem xét rất tỉ mỉ.

Nếu chỗ đó không phải là đại sảnh Tiêu gia, chưa biết chừng hắn đã dời pho tượng đi nơi khác rồi. Tiếc là Thiết Hổ đã không làm vậy, nếu không hắn đã phát hiện ra người trốn trong bức tượng. Mà cũng may cho hắn đã không làm vậy, nếu không đã trở thành người đầu tiên chết dưới lưỡi đao đó rồi.

* * * * *

“Gỗ đàn hương” - hai từ ấy khiến Thiết Hổ ngây người ra.

Long Phi nhìn hắn ta, điềm đạm: “Bây giờ thì huynh đã hiểu cả rồi chứ?”

Thiết Hổ gật đầu lia lịa: “Đúng, đúng, một người trốn trong pho tượng Đàn hương lâu như vậy, cả áo và da thịt phải có mùi gỗ đàn!”

Long Phi nhìn cái xác giữa phòng: “Nhưng chúng ta lại không hề thấy mùi gỗ ấy trên người Tư Mã Nộ”.

“Không đúng, không đúng, à, phải rồi” - Thiết Hổ bỗng cười lớn - “Tôi hiểu ra rồi!”

“Huynh hiểu gì?” - Long Phi sốt ruột nhìn Thiết Hổ!

Thiết Hổ vẫn cười ha ha: “Hay lắm, hay lắm - một kẻ liên hoàn, Đinh Hạc ơi là Đinh Hạc, người cũng thật túc trí đa mưu đấy chứ!”

Lần này đến lượt Long Phi trở nên hồ đồ.

Thiết Hổ nói như đinh đóng cột: “Kẻ giết người chính là Đinh Hạc, không phải Tư Mã Nộ!”

Long Phi nhíu mày: “Ồ!”.

Thiết Hổ thao thao: “Đinh Hạc biết tôi và huynh đều ở đó, sợ không thoát được nên đã sắp đặt trước cho Tư Mã Nộ mặc áo giống mình, thu hút sự chú ý của chúng ta để hắn ung dung tẩu thoát”.

Long Phi thở dài một hơi.

Thiết Hổ nói tiếp: “Cho đến khi hắn thấy chúng ta đều không đuổi kịp bèn đổi ý giết người diệt khẩu rồi đổ tội cho Tư Mã Nộ, ai ngờ giả mà hóa thật, sơ xảy khiến chính mình bị một đao”.

Long Phi lắc đầu: “Huynh cứ nghĩ kỹ đi rồi cho tôi biết sau!”

Thiết Hổ ngây người giây lát.

Long Phi nói tiếp: “Thời gian không khớp là một, say rượu là hai, nếu huynh còn nghi ngờ thì hãy lại ngồi xem trên người Đinh Hạc có mùi gỗ đàn hương hay không?”

Thiết Hổ đi thật, lại ngồi rất kỹ, lúc ngừng đầu lên trông mặt hắn ta nghếch ra như kẻ thần kinh vậy.

Long Phi cười: “Thấy mùi gỗ đàn chưa?”

Thiết Hổ lắc đầu chua chát: “Tôi đã hồ đồ mất rồi!”

Long Phi nói về cay đắng: “Không phải chỉ mình huynh là hồ đồ thôi đâu!”

Thiết Hổ thở dài: “Tiểu Phi, huynh vốn là người rất thông minh mà!”

Long Phi lắc đầu: “Huynh cũng vậy!”

Thiết Hổ: “Còn kém huynh một bậc”.

Long Phi ngạc nhiên: “Huynh trở nên khiêm tốn từ khi nào vậy?”

Thiết Hổ nghiêm chính: “Từ bây giờ!”

Long Phi cười: “Thôi nào, cả hai chúng ta không thể chịu bó tay, phải tìm đến cùng mới thôi”.

Thiết Hổ thở dài: “Bảy năm làm Bồ đầu, chưa bao giờ tôi gặp phải chuyện kỳ quái thế này”.

Long Phi: “Thế huynh cho rằng ta khá hơn huynh sao?”

Thiết Hổ chỉ đành thở dài.

Cái xác Tư Mã Nộ vẫn còn nằm chỗ đó.

Tư Mã Nộ tại sao lại có thể xuất hiện ở đây? Nếu không phải đồng mưu thì tại sao hắn lại mặc áo đỏ? Tại sao hắn lại mang cái mặt nạ đó, đôi găng tay đó?

Tại sao hắn lại giết Đinh Hạc, chẳng lẽ lại đúng như lời Thiết Hổ nói, trước khi bị giết chết diệt khẩu hắn đã kịp phản lại Đinh Hạc một đao? Nhất Kiếm Câu Hồn Đinh Hạc võ công vốn hơn xa Tư Mã Nộ, lại rượu say túy lúy để Tư Mã Nộ có cơ hội dùng chút hơi sức cuối cùng phản kích, kết cục là chết dưới Đoạt Mệnh Khoái Đao.

Tư Mã Nộ kêu như diên đại Đinh Hạc giết người diệt khẩu, lẽ nào lại đúng là như vậy?

Đinh Hạc tại sao lại phải làm như thế?

Nếu căn cứ vào mùi gỗ đàn thì kẻ giết người không là Tư Mã Nộ cũng chẳng phải Đinh Hạc. Lẽ nào vẫn còn kẻ thứ ba?

Kẻ thứ ba này có thể là ai đây?

Chẳng lẽ có thể trốn trong tượng mà cả thân thể quần áo lại không vương mùi gỗ đàn?

Đến đây Long Phi cũng không còn dám chắc gì nữa.

Chàng đang đứng trước một nan đề!

Một nan đề không lời giải!

17. Chương 17: Địa Đạo

Trời bỗng trở hanh heo.

Gió mỗi lúc một lạnh, lạnh như nổi lo lắng trong lòng Long Phi.

Chàng đang hình dung buổi tối trời mưa đó, cố nhớ lại thật tỉ mỉ từng chi tiết, hết lần này đến lần khác nhưng vẫn không có kết quả gì.

Thiết Hổ ở ngay cạnh Long Phi, cũng trầm ngâm suy tư. Cũng như chàng, hắn không tìm thấy gì mới!

Những gì hắn biết vốn chỉ bằng một phần của Long Phi. Chàng đã thúc thủ, hắn làm sao có thể phát hiện ra điều gì!

Không biết bao lâu sau Long Phi mới tỉnh lại, ánh mắt chàng tình cờ hướng về tấm bình phong hình chiếc quạt nơi góc trái thư phòng.

Đêm, một vầng trăng cô liêu, một cội tùng đơn độc, một cánh hạc lẻ loi từ đâu bay lại.

Một cảm giác cô quạnh lạnh lẽo khó tả tỏa ra từ bức họa trên tấm bình phong.

Đinh Hạc đêm trước còn ngồi kia, cạnh tấm bình phong ấy, u hồn lão dường như còn lẩn quất nơi đây.

Long Phi cất bước lại gần tấm bình phong. Một ý nghĩ kỳ lạ thoáng hiện trong đầu chàng.

* * * * *

Sau tấm bình phong chỉ là tường, tường trống trơn nhẵn thín!

Long Phi chậm rãi bước một vòng quanh bình phong, bỗng chàng ngồi thụp xuống, chuôi kiếm gõ gõ lên nền lầu. Một lần, hai lần, lại một lần.

Thiết Hổ tiến lại nhìn Long Phi bằng ánh mắt hiếu kỳ. Hắn thực sự không hiểu chàng đang làm gì.

Bỗng Long Phi nói như rên lên một tiếng: “Không!”

Thiết Hổ chồm lại: “Huynh vừa nói gì?”

Long Phi vẫn nói khe khẽ: “Dưới này có khoảng không!”

Thiết Hổ sáng mắt lên: “Thật không?”

Long Phi gật đầu: “Bên dưới có thể là một địa đạo”.

“Địa đạo?” - Thiết Hổ sững sờ!

Long Phi không trả lời, quay mũi kiếm vận lực đâm xuống, mũi kiếm xuyên sâu vào giữa những viên gạch vuông, nháy mắt đã ngập đến tận chuôi!

Chàng lập tức trở về phong thái nhanh nhẹn vốn có, kiếm trong tay liên tục xẻ dọc xẻ ngang, một lát đã nâng lên bốn viên gạch vuông được khảm chặt trên một tấm gỗ!

Tay phải Long Phi thu kiếm, tay trái đỡ một góc, nâng cả tấm gỗ lên, bên dưới lộ ra một mật đạo, một hàng đá xiên chặt chồng lên nhau chạy dài xuống sâu!

Địa đạo này rốt cuộc thông ra nơi nào?

Thiết Hổ trở mắt ra nhìn.

Long Phi đặt tấm gỗ sang một bên, nhìn Thiết Hổ: “Chúng ta xuống đó xem sao!”. Thiết Hổ đã lấy lại bình tĩnh, hăng hái: “Được!”

Long Phi đi trước, hai người bước dần xuống dưới.

Dây đá xiên thẳng mười hai bậc, mặt đá không nhẵn mà gồ ghề như làm vôi. Đường tối lại thêm mùi bùn đất bốc lên thật khó chịu. Long Phi hít một hơi dài, kiếm giờ lên án trước ngực, chân vẫn bước đều!

Thiết Hổ bước theo sau, không kìm được cất tiếng: “Địa đạo này rốt cuộc là đi đến đâu?”

Long Phi đã đoán biết trước nhưng không nói ra, chỉ thản nhiên đáp: “Huynh sao sốt ruột quá vậy?”

Thiết Hổ thở phì một cái: “Cứ đi đến cuối đường sẽ rõ, đúng không?”

Long Phi thản nhiên: “Còn phải nói!”

Thiết Hổ lại chợt hỏi: “Đuốc của huynh đâu?”

Chưa dứt lời, một ngọn đuốc đã sáng trên tay Long Phi.

Ánh lửa xua đi bóng tối dày đặc, tỏa sáng cả địa đạo.

Địa đạo này hoàn toàn là do con người tạo ra, bốn mặt đều là những phiến đá đã được gọt giũa, ghép rất ngay ngắn, tuy không rộng song vẫn có thể thấy ai đó đã bỏ vào đây không ít mồ hôi và tiền của. Trên dưới hai bên, rêu xanh mọc dày, chắc hẳn địa đạo đã có từ khá lâu rồi. Cứ cách hai trượng trên hai bên tường đá đều gắn những trụ đèn, trong đèn vẫn còn dầu thắp, có điều dầu đã trở thành trắng bệch.

Thiết Hổ không kìm được tò mò: “Ai đã làm ra địa đạo này vậy?”

Long Phi lắc đầu: “Sao lại hỏi ta?”

Thiết Hổ chỉ còn nước cười khổ!

Long Phi vẫn đi tiếp, từng bước chân vững chãi đều đặn tiến lên phía trước. Không ai biết trong lòng chàng càng ngày càng trầm tư, bàn chân sau mỗi bước lại như đeo thêm đá.

* * * * *

Địa đạo không dài, đuốc đã gần cháy hết, một dãy bậc đá hiện ra trước mặt họ, lần này là bậc đá đi lên! Đá giống nhau, cao độ giống nhau, đều là mười hai bậc!

Long Phi bước tới, vung tay trái tắt đuốc, mở toang cánh cửa tối, miệng hầm lộ ra, bốn viên gạch vuông gắn trên một tấm gỗ!

Hai người một trước một sau leo lên miệng hầm, trước mặt là một căn phòng thật đẹp, thật tinh xảo, mọi thứ ở đây đều không xa lạ gì với họ.

Chính là căn thư trai trong tiểu lâu giữa khu vườn hoang phế của Tiêu gia trang, cũng là nơi ở của Bạch Tiên Quân ngày trước.

Long Phi đảo mắt nhìn quanh, tra kiếm vào vỏ, ngồi xuống một cái ghế, bỗng nhiên ngậy người ra.

Thiết Hổ vừa nhìn thấy căn thư trai, mặt mũi đã tươi tỉnh hẳn lên, bật cười khoái chí giống như đột nhiên phát hiện ra ổ gà mái nhà mình để được trứng to, lại còn là quả trứng bằng vàng!

Hắn khoanh tay đi quanh hai vòng, bỗng nhiên bật cười: “Ha ha, hóa ra là vậy, hóa ra là vậy!”

Long Phi trái lại chỉ thở dài! Chàng vốn đã tính tới đường ra của địa đạo tất phải nằm ngay trong căn lầu này. Tuy vậy, suốt chặng đường dưới đất, chàng vẫn bám lấy một tia hy vọng mong manh, hy vọng là mình sai.

Giờ đây, tia hi vọng đó đã tiêu tan mất.

Người áo xanh xuất hiện bất ngờ tối qua chính là Đinh Hạc.

Cửa tối này ở bên nằm ngoài tầm nhìn của chàng, nhưng khi Đinh Hạc xuất hiện chàng vẫn có cảm giác đột ngột khác thường. Sự thật là Đinh Hạc không hề ẩn thân, chỉ là xuất hiện từ chính địa đạo này.

Địa đạo nối với thư phòng, cửa ra ở ngay sau tấm bình phong nên Đinh Hạc vốn là ở ngay trong thư phòng lại có thể đột nhiên xuất hiện như một bóng ma bên bức bình phong.

Long Phi nhớ lại khi Đinh Hạc gặp Bạch Tiên Quân có buột mồm nói một câu.

Chẳng lẽ giữa họ...

Trong lòng Long Phi chợt nổi lên một cơn đau như cắt.

Đinh Hạc là sư thúc, là nhạc phụ tương lai của chàng, cũng là bậc tiền bối mà chàng tôn kính nhất ngoài ân sư của mình. Long Phi thực không thể tượng tưởng nổi Đinh Hạc lại có thể làm những việc thương luân bại lý như vậy.

Long Phi thở dài trong lòng!

Nhưng đêm qua tại sao Đinh Hạc lại đột nhiên xuất hiện?

Tiêu Ngọc Lang sao lại phải hóa trang thành Bạch Tiên Quân?

Ngón tay Đinh Hạc là do ai chặt?

Sau đó còn xảy ra chuyện gì khác nữa?

Kẻ thật sự hóa trang làm quái nhân ấy rốt cuộc là ai, chẳng lẽ lại chính là oan hồn con thần lằn bị chết dưới thương Tiêu Lập hiện về phá hại?

Long Phi bỗng nhận ra người trong hai nhà này ai cũng có chút bất bình thường!

Tiêu Nhược Ngu tuy dẫn độn cũng không ngoại lệ!

Tư Mã Nộ lại càng không ngoại lệ!

Còn về Tiêu Ngọc Lang cải trang thành mẹ mình để gặp Đinh Hạc, lại là một hành động điên cuồng khác. Lẽ nào thực sự do oan hồn con thần lằn ấy quay về tác quái?

Long Phi đột nhiên có cảm giác ấy!

Cảm giác của chàng cũng trở nên rất không bình thường.

Thiết Hổ lại không hề cảm thấy gì, hắn vẫn cười ha ha: “Cái gì là thần lằn tác quái, chỉ toàn là trò quỷ của Đinh Hạc thôi!”

Long Phi không phản đối gì thêm.

Thiết Hổ tiếp tục nói: “Đêm qua có vài người đột nhiên mất tích, kỳ thực là do cái địa đạo này”, hắn nhìn sang Long Phi: “Huynh có biết Đinh Hạc xây địa đạo này làm gì không?”

Long Phi không trả lời.

Thiết Hổ tiếp: “Những lời anh nói lúc nãy giờ tôi hiểu cả rồi”.

Long Phi: “Ồ!”

Thiết Hổ trầm giọng: “Chuyện này quả là quyết định danh dự của hai con người!”

Long Phi lại thở dài.

Thiết Hổ nhìn khắp một lượt trong thư trai: “Tiểu lâu này vốn là nơi Bạch Tiên Quân ở, dưới đây nó lại có một địa đạo thông với thư phòng của Đinh Hạc. Anh nói xem điều đó có nghĩa gì?”

Long Phi nói: “Theo anh thì sao?”

Thiết Hổ lúc lắc đầu: “Đinh Hạc và Bạch Tiên Quân có tư tình với nhau chẳng?”

Long Phi chỉ cười khỏ, chính chàng cũng đang nghi ngờ điều này.

Thiết Hổ trầm ngâm: “Tiêu Lập cũng chẳng phải ngốc nghếch gì”.

Long Phi gật đầu: “Đúng vậy”.

Thiết Hổ: “Giấy có dày cũng không gói được lửa. Tiêu Lập nhất định đã biết nên mới ngày càng rời xa Đinh Hạc”.

Long Phi: “Đại để là như vậy”.

Thiết Hổ tiếp lời: “Đinh Hạc luôn tơ tưởng đến Bạch Tiên Quân, từ ích kỷ sinh ra thù hận nhưng lại khiếp sợ Tam Thương Truy Mệnh của Tiêu Lập nên không dám công khai qua lại, cho tới khi Bạch Tiên Quân chết thì mọi thù hận đều đổ lên đầu huynh đệ Tiêu Ngọc Lang”.

Long Phi thở dài: “Ông ta chỉ nên tìm Tiêu Lập tính sổ mới phải!”

Thiết Hổ: “Kẻ nhu nhược yếu hèn rốt cuộc vẫn nhu nhược thôi, há dám đối mặt với sự thật đây!”

Sắc diện Long Phi bỗng trầm xuống: “Huynh đệ Tiêu Ngọc Lang dù sao cũng đều là con cái của Bạch Tiên Quân, yêu nhau yêu cả tông ti, ông ta chẳng có lý do gì để ra tay độc ác như vậy!”

Thiết Hổ lắc đầu: “Thế nhưng ngoài thủ đoạn ấy ra ông ta đâu còn gì để uy hiếp Tiêu Lập?”

Thiết Hổ lạnh lùng nói tiếp: “Già hại trẻ vốn là bị kịch chốn nhân gian, huống hồ là hại chết cả hai mạng người. Huynh cũng thấy đấy, Tiêu Lập đau khổ đến nỗi không còn thiết sống nữa!”

Long Phi lại thở dài im lặng.

Giờ đây chàng còn biết nói gì?

Thiết Hổ khinh miệt: “Còn kiểu trả thù nào cay nghiệt hơn cách này không?”

Long Phi vẫn im lặng.

Thiết Hổ lại tiếp: “Vô độc bất trượng phu, hay cho Đinh Hạc, có thể làm được những chuyện như thế!”

Long Phi nói nhỏ: “Vô công của sư thúc tôi, muốn giết Tiêu Lập thì khó, còn giết hai anh em Tiêu Ngọc Lang thì chưa cần đến một chiêu”.

Thiết Hổ gật đầu: “Đúng vậy!”

Long Phi: “Đã vậy rồi thì hà cớ gì phải giả ma giả quỷ?”

Thiết Hổ: “Ông ta giả ma giả quỷ không đơn giản là để giết anh em Tiêu Ngọc Lang mà chính là để khùng bố tinh thần Tiêu Lập, cho ý chí Tiêu Lập sụp đổ hoàn toàn”.

Long Phi thở dài: “Huynh nói cũng có lý!”

Thiết Hổ nói: “Ông ta sợ không đối phó được với Tiêu Lập nên tìm Tư Mã Nộ giúp sức”.

Long Phi: “Tư Mã Nộ với tôi...”

Thiết Hổ ngắt lời: “Huynh là huynh, Đinh Hạc là Đinh Hạc, còn về Tư Mã Nộ lại là chuyện khác”.

Long Phi: “Tư Mã Nộ dù sao cũng là trang nam tử hán, sao lại tình nguyện tham gia vào chuyện này?”

Thiết Hổ xì một cái: “Ông ta đương nhiên biết cách làm Tư Mã Nộ lung lay, ví như dùng tiền bạc châu báu, thậm chí có thể dùng con gái làm mồi nhử”.

Long Phi buồn rầu đáp: “Huynh thật đã mắng ông ta đến hết nước hết cái rồi!”

Thiết Hổ nghiêm mặt: “Một kẻ mưu đoạt vợ người, giết hại con người, còn thủ đoạn nào không dám dùng nữa đây?”

Long Phi vẫn trầm ngâm: “Còn chuyện trong rừng phong ấy thì phải giải thích thế nào?”

Thiết Hổ: “Việc huynh gặp cỗ xe ngựa ấy có lẽ chỉ là ngẫu nhiên!”

Long Phi: “Còn nữa...”

Thiết Hổ ngắt lời: “Ông ta là sư thúc của huynh đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Huynh vốn tin tưởng ông ta là người đầu đội trời chân đạp đất, tuyệt đối không thể làm những chuyện độc ác như vậy đúng không?”

Long Phi gật đầu.

Thiết Hổ nói: “Thế nên khi có ai đó nghi ngờ ông ta, huynh đều lấy thân mình ra che đỡ, còn giúp hấn chứng minh mọi chuyện đều là do con thần lẩn đen ấy tác oai tác quái chứ chẳng can hệ gì tới hấn, đúng vậy không?”

Long Phi chỉ còn nước gật đầu.

Thiết Hổ đập bàn: “Vậy đây, huynh vẫn không hiểu sao?”

Long Phi lắc đầu cười buồn: “Vẫn chưa hiểu”.

Thiết Hổ thở dài một hơi, nói: “Cho tôi biết, ngoài Tiêu Lập và ông ta ra, còn ai khác biết chuyện Tiêu Lập từng đâm chết một con thần lẩn đen không?”

Long Phi nói: “Chắc không còn ai khác”.

Thiết Hổ nhìn tận mặt chàng: “Đến đây chắc là huynh hiểu rồi chứ?”

Long Phi thở dài đánh sượt.

Thiết Hổ còn muốn nói thêm: “Huynh xem, Tiêu Lập đã giống một kẻ điên rồi!”

“Không giống!”

“Hổ dữ không ăn thịt con, Tiêu Lập không điên thì sao có thể tự tay giết chết con mình chứ?”

“Ừm...”

“Không phải Tiêu Lập thì chỉ có thể là Đình Hạc, rất đơn giản phải không?”

“Hay có lẽ là oan hồn con thần lằn ấy gây ra thật?” - Long Phi bỗng thốt ra.

Nói câu ấy xong chính chàng cũng phải rùng mình.

Thiết Hổ cũng ngây ra một lát, đoạn cười ranh mãnh: “Chẳng phải huynh không tin cái gọi là yêu ma quỷ quái đó sao?”

Long Phi nói: “Không tin không có nghĩa là không có!”

Thiết Hổ bật cười lớn!

Long Phi: “Ranh giới cuối cùng vẫn còn hai việc chúng ta chưa thể giải thích”.

Thiết Hổ: “Hai việc gì?”

Long Phi cau mày: “Tiêu Ngọc Lang tại sao lại cải trang thành mẹ mình để đi gặp Đình Hạc?”

Thiết Hổ vuốt nhẹ chòm râu, không nói lời nào.

Long Phi nói tiếp: “Pho tượng gỗ ấy làm sao lại biết nói?”

Thiết Hổ thoát trầm ngâm: “Huynh không nghe nhầm đây chứ?”

Long Phi nói: “Ta có thể nhầm, chẳng lẽ cả Hà Tam cũng nhầm?”

Thiết Hổ lại thở dài, dữ dằn nhổ một sợi râu dưới cằm, chửi thề: “Con bà nó, việc này sao lại phức tạp thế chứ?”

Hắn đã hoàn toàn rối trí.

Trong đầu Long Phi giờ cũng bùng bùng chẳng khác gì đám cỏ dại. Chàng lắc đầu cười buồn: “Xem ra chúng ta vẫn phải chờ Hoa Phương đến”.

Thiết Hổ gật đầu: “Chắc giờ ông ta cũng đã đến rồi”.

“Đi thôi!”, Long Phi nói rồi cất bước ra ngoài.

Thiết Hổ im lặng theo sau.

Trời đã về chiều, lại bắt đầu hoàng hôn!

18. Chương 18: Được Trị Bất Tử Bệnh

Gió mạnh dần, trời mưa bắt chợt.

Mưa thu lất phất rơi, ý thu thêm nồng đượm.

Giá lạnh len lén ủa về.

Bước qua cửa Nguyệt Động vào sân trước, cả Long Phi lẫn Thiết Hổ đều lập tức cứng người như đột nhiên rơi tõm vào một hồ băng lạnh giá.

Cả bốn gã bồ khoái nằm lẫn lóc trong lùm hoa.

Long Phi nhảy đến, tóm lấy một gã, hỏi dồn: “Kẻ nào gây ra chuyện này?”

Thiết Hổ cũng vội vàng tiến đến hỏi: “Thế nào?”

Long Phi đáp: “Bị điểm huyết!” chàng giải huyết cho bồ khoái trong tay mình rồi nhanh như cắt giải nốt huyết đạo cho ba gã kia. Cả bốn từ từ tỉnh lại, mặt tên nào cũng tái mét kinh hãi.

Thiết Hổ ngay lập tức hỏi: “Ai điểm huyết các người?”

Bốn gã khi ấy mới hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng đều lắc đầu bất lực.

Thiết Hổ chỉ vào bồ khoái cao tuổi nhất: “Người nói!”

Gã đó chỉ lắc đầu: “Bỉ chức cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, mắt vừa hoa lên đã mê đi rồi”.

Thiết Hổ to tiếng: “Cả bóng người cũng không thấy sao?”

Cả bốn gã cùng lắc đầu.

Thiết Hổ giận dữ quát lớn: “Đồ ăn hại!”

Long Phi quay người đi vào đại đường, Thiết Hổ vội bước theo.

Trong đại đường cũng có bốn bồ khoái ngã trên sàn.

Bạch Tam Nương vẫn gục cạnh bàn bát tiên, thi thể mất đầu của Tiêu Nhược Ngu vẫn nằm yên trên bàn. Máu đã ngừng chảy nhưng chưa đông lại được.

Còn Tử Trúc?

Long Phi đảo mắt nhìn bốn hướng đều không thấy nàng, sốt ruột gọi lớn: “Tử Trúc! Tử Trúc!”

Không có ai trả lời!

Nhanh như bay Long Phi lướt qua người bốn gã hộ vệ.

Những gã này đều đã bị điểm huyết.

Long Phi lần lượt giải huyết cho từng người, tiện tay tóm vai gã cuối cùng lắc lắc: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Gã này bị lắc mạnh đến choáng váng mặt mày, khó khăn lắm mới tỉnh, ngơ ngác hỏi lại Long Phi “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Long Phi nôn nóng: “Ai điểm huyết các người?”

Gã bồ khoái ngây ngô: “Điểm huyết? Tôi chẳng hiểu gì cả!”

Long Phi nhìn khắp một lượt trong đại đường: “Các người đều không thấy ai khác bước vào hay sao?”

Tất cả nhất loạt lắc đầu.

Long Phi lại hỏi: “Thế chắc các người đều nghe thấy âm thanh vọng lại ban nãy chứ?”

Một gã gật đầu đáp: “Có”.

“Sau đó thế nào?”

“Không có gì cả!”

Một gã nói: “Khinh công của chúng tôi đều không khá, vì sợ xảy ra chuyện nên ngay sau khi Thiết đại nhân cùng Long đại hiệp xuất phát đã chia ngay thành hai tốp, một tốp bên ngoài đại đường, một tốp bên trong canh giữ hiện trường”.

Không nghi ngờ gì đây đều là những bổ khoái đã được huấn luyện nghiêm ngặt.

Long Phi hỏi: “Chắc chắn là không thấy ai vào chứ?”

Gã đó lắc đầu: “Chắc chắn là không!”

Thiết Hổ đứng bên cạnh tức giận quát: “Đến huyết đạo của mình bị phong tỏa còn không biết!”

Gã bổ khoái đỏ mặt: “Phản xạ của bỉ chức thực kém!”

Những gã khác đều cúi gằm mặt xuống.

Họ tuy đều đã được huấn luyện nghiêm khắc song võ công kỳ thực không cao cường gì.

Thiết Hổ lại chì chiết: “Toàn đồ bỏ đi!”

Long Phi thở dài: “Không trách họ được”, rồi lại hỏi tiếp: “Trước khi các người mê đi, vị cô nương ấy thế nào?”

Một tên trả lời: “Cô ấy dìu lão phu nhân ngồi lên rồi xoa lưng cho bà ấy”.

Hai mày Long Phi nhíu lại.

Thiết Hổ bỗng hỏi: “Võ công Tử Trúc thế nào?”

Long Phi đáp: “Cũng không tồi”.

Thiết Hổ cau mày: “Huynh mà nói không tồi thì chắc chắn ăn đứt đám thuộc hạ của tôi rồi!”

Long Phi không phản đối.

Im lặng một lát, Thiết Hổ bỗng bật ra: “Có lẽ chính cô ấy đã phong tỏa huyết đạo của họ?”

Long Phi cười đau khổ: “Lại thêm một mối nghi ngờ!”

Thiết Hổ găm gù: “Cha là chủ mưu, con gái là trợ thủ, chẳng phải rất hợp lý sao?”

Long Phi: “Tử Trúc muốn đi, hà tất phải điểm huyết họ?”

Thiết Hổ nói: “Nhưng...”.

Long Phi dứt khoát: “Không nhưng gì hết, những người kia cơ bản không ngăn nổi cô ấy, hơn nữa cũng sẽ không ngăn cô ấy đi, huống hồ trước khi mất hết cảm giác họ vẫn còn thấy cô ấy bên cạnh Bạch Tam Nương”.

Thiết Hổ nhìn Long Phi: “Thế theo huynh...”.

Long Phi chắc chắn: “Tất có kẻ thứ ba, có thể là chính hóa thân của con thần lằn đen ấy!”

Thiết Hổ: “Nói vậy thì...”.

Long Phi lo lắng: “Chỉ sợ Tử Trúc bị điểm huyết mang đi rồi!”

Thiết Hổ: “Tại sao?”

Long Phi lắc đầu: “Đừng hỏi tại sao, đầu ta đã đầy ứ mấy từ này rồi!”

“Theo huynh, liệu Tử Trúc cô nương có bị nguy hiểm gì đến tính mạng không?” Thiết Hổ không kìm chế được, lo lắng hỏi.

Tử Trúc vốn là một cô gái rất dễ thương, lại vô cùng xinh đẹp, ai cũng không muốn có chuyện gì xảy đến với nàng.

Long Phi cười chua chát: “Mong là không!”

Thiết Hổ đi đi lại lại, cố giữ bình tĩnh: “Các người nghe đây, lập tức chia ra lục soát khắp trang viện này, tìm cho ra cô nương ấy rõ chưa?”

Tất cả đều dạ ran, ngay tức khắc tỏa ra khắp nơi tìm kiếm.

Long Phi vội gọi theo: “Nếu phát hiện ai khả nghi, phải báo ngay không để thoát!”

Long Phi nhìn theo đám người, thở hắt ra một hơi, chậm rãi nói: “Thiệt huynh, huynh ở lại đây chờ Tiêu Lập về, ta cũng phải tìm một chuyến”.

Thiệt Hồ hiểu rõ tâm trạng Long Phi, nhẹ giọng: “Đinh cô nương không có tướng bạc mệnh, đừng lo lắng quá!”

Long Phi cười buồn: “Lo lắng cũng vô dụng thôi!” - rồi cất bước. Mới đi được một quãng ngắn bỗng nghe thấy tiếng ngựa hí từ phía cổng vọng đến. Ngựa vượt qua cánh cổng, xông thẳng vào trong. Trên lưng ngựa có hai người, ngồi trước là một lão nhân tướng mạo kỳ quái, phía sau chính là Tiêu Lập!

Tiêu Lập mồ hôi chảy ướt đầm áo, một tay giữ chặt lão già đó, tay kia cầm roi ngựa.

Tiếng roi quất, tiếng quất tháo liên hồi, tuấn mã phi như bay, vượt qua cả sân trước, xông lên bậc đá, lao thẳng vào đại đường. Con ngựa vọt qua bên cạnh Long Phi, bị Tiêu Lập gồng sức kìm lại, chân trước giơ cao hí lên một hồi, cuối cùng cũng đứng lại.

Tiêu Lập đỡ lão nhân đó xuống ngựa, một tiếng “Cút!”, roi ngựa quất mạnh khiến con vật hí lên đau đớn chạy vọt đi.

Tiêu Lập xách lão nhân kỳ quái trước ngực như điều hâu cấp tiểu kê, chỉ tay vào trong: “Nào, mau giúp ta chữa cho Nhược Ngu!”

Vừa nói xong, lão đã đứng đờ ra như bị sét đánh.

Ngón tay vẫn run run chỉ về hướng bàn bát tiên, nơi thi thể không đầu của Tiêu Nhược Ngu đang nằm thẳng cẳng.

Lão kêu lên một tiếng xé ruột xé gan: “Nhược Ngu con ơi!”

Tiếng kêu chân động cả đại đường, cả lão nhân quái dị ấy cũng bị kinh động đến ngây ra.

Lão cố nhiên vẫn nói được: “Người các hạ muốn ta chữa chính là người đang nằm trên bàn này?”

Tiêu Lập không trả lời, toàn thân run bắn lên.

Quái lão nhân nói tiếp: “Rất xin lỗi, thuốc hay cũng không chữa được tử bệnh, đây đã là người chết rồi, tôi khuyên các hạ nên xuống Cửu tuyền tìm Diêm Vương mà thương lượng”.

Không chỉ hình dáng kỳ quái mà ngay cả lời nói cũng dị thường!

Tiêu Lập chùng như vô cùng phẫn nộ, nghiêm giọng nói: “Câm mồm!” - đoạn vung tay hất lão già sang một bên.

Thiệt Hồ không nén được hốt hoảng, buột miệng kêu lên, tưởng rằng quái lão ấy chắc phải gãy vài xương sườn rồi, ai ngờ lão vẫn bình yên đứng dậy trước bức tường.

Hóa ra cũng là người luyện võ!

Thiệt Hồ thở phào một hơi, Tiêu Lập lại nói như sấm sét: “Ai giết con ta? Ai?”

Long Phi vội bước lên: “Lão tiên bối đừng quá kích động!”

Tiêu Lập nhìn thẳng vào Long Phi, gằn giọng: “Người nói ta hay, mau nói đi!”

Long Phi ngay tức khắc kể cho Tiêu Lập mọi chuyện.

Lời kể rất ngắn gọn rõ ràng.

Tiêu Lập càng nghe càng run rẩy. Long Phi vừa dứt lời, lão nhìn thẳng vào pho tượng vờ cười điên dại, rồi rên rỉ: “Tiên Quân ơi Tiên Quân! Ta đối với nàng hết tình hết nghĩa, dù nàng có không phù hộ cho ta thì cũng nên bảo vệ con nàng, tại sao lại để yêu ma quỷ quái hại chết từng đứa một thế này?”

Chưa dứt lời, lão đã xông lên trước, hai tay nâng đầu Tiêu Nhược Ngu khóc lóc đau khổ.

Tiếng khóc ai oán của người già tiễn con, không khí tang thương bi thảm bao trùm cả gian đại đường.

Nam tử hán đầu phải không rơi lệ, chỉ vì chưa chạm tới cõi thương lòng mà thôi!

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi mà cả hai đứa con đều lần lượt ra đi, ai mà chẳng đau đến không còn thiết sống?

Long Phi lòng đầy cảm thông với Tiêu Lập, đứng ngây ra không biết phải nói gì.

Thiết Hổ cũng mắt ướn tự lúc nào không rõ.

Lão nhân ấy vẫn đứng bên, nhìn một lát bỗng cất tiếng: “Người này khi sống vốn đã có bệnh trong mình!”

Không ai để ý đến lão.

Quái lão lắc đầu nói tiếp: “Người chết rồi, chỗ này không có việc của ta, đến lúc nên đi rồi!”

Lão cất bước đi thật, vừa nhấc một chân, Long Phi đã gọi: “Khoan đã!”

Quái lão quay lại, mắt sáng lên nhìn Long Phi từ đầu đến chân: “Các hạ không giống người mắc bệnh, không giống chút nào!”

Long Phi vòng tay: “Lão tiên sinh chính là ‘Diệu Thủ Hồi Xuân’ Hoa Phương Hoa tiên sinh?”

Quái lão gật đầu đáp: “Chính ta đây!”

Long Phi: “Nghe nói lão tiên sinh có thể hóa giải Băng Hồn tán?”

Hoa Phương: “Mười năm trước đã từng chữa cho hai người trúng Băng Hồn tán, chữa cho người thứ nhất tổn rất nhiều tâm sức, đến người thứ hai thì đơn giản hơn nhiều”.

Long Phi: “Nói vậy là lão tiên bối có thể hóa giải Băng Hồn tán dễ dàng?”

Hoa Phương cau mày: “Lẽ nào Băng Hồn tán là nguyên nhân khiến các người tìm ta về đây?”

Long Phi gật đầu: “Đúng vậy”.

Hoa Phương: “Đáng tiếc là người các người muốn cứu đầu thân đã lìa rồi”.

Long Phi: “Thuốc hay không trị được người chết!”

Hoa Phương: “Trừ phi các người tìm được người khác cũng bị trúng Băng Hồn tán?”

Long Phi: “Đúng vậy!”

Chính lúc đó, Tiêu Lập bỗng ngừng khóc, gọi to: “Long Phi!”

Long Phi đáp ngay: “Có vấn đề gì?”

Tiêu Lập mặt đầy nước mắt, vẫn hỏi về quan tâm: “Tử Trúc thật sự mất tích?”

Long Phi: “Tin chắc là vậy!”

Tiêu Lập lắc đầu thở dài: “Chẳng lẽ câu nói ấy lại ứng nghiệm vào ta, oan hồn con thần lần ấy đến Tử Trúc cũng không tha?”

Long Phi gằn giọng: “Nếu đúng như vậy, còn có cái gọi là Thiên lý chăng?”

Tiêu Lập ngược nhìn lên trời xanh, nước mắt lại rơi, tự nói với mình: “Lẽ trời ở đâu? Con ta ở đâu?”

Long Phi nói khẽ: “Lão tiên bối, hãy cố gắng bình tĩnh!”

Tiêu Lập đột nhiên hỏi: “Người nói còn ai bị trúng Băng Hồn tán nữa?”

Long Phi: “Là sư thúc của vân bối”.

“Đinh Hạc?”

“Đúng vậy!”

“Thế là sao?”

“Chuyện dài lắm!”

“Phải cứu người trước, việc đó kể ta nghe sau cũng được”.

Long Phi cúi người đáp: “Vâng”.

Thiết Hổ đứng bên gờ ngón cái lên nói: “Tốt, hảo hán! Thiết Hổ này không hối hận có người bạn như huynh!”

Tiêu Lập ngạc nhiên nhìn Thiết Hổ.

Long Phi kính cẩn: “Mời tiên bối đi một chuyến xem sao!”

Tiêu Lập hỏi: “Người đang ở đâu?”

Long Phi đáp: “Bên kia thư phòng”.

Tiêu Lập cố trấn tĩnh, một lát mới nói: “Các người đi là được rồi, ta còn phải ở lại lo hậu sự cho chúng nó...”, lão nói không thành tiếng, nước mắt lại trào ra.

Long Phi nhìn ngay sang Thiết Hổ: “Cũng được”, rồi nói với Hoa Phương: “Lão tiên sinh, mời!”

Hoa Phương dò xét nhìn Thiết Hổ từ đầu đến chân: “Anh làm quan đúng không?”

Thiết Hổ đáp: “Đúng vậy”.

Hoa Phương tiếp: “Là Bỏ đầu?”

Thiết Hổ ngạc nhiên: “Sao lão tiên bối biết?”

“Nhìn trang phục trên người anh là biết!”

“Hừm!”

“Quý tính đại danh?”

“Thiết Hổ”.

“Đã nghe qua, người ta nói anh là Bỏ đầu tốt, tận trung trọn chức trách?”

“Sự thật là vậy”.

“Tốt, rất tốt, mời!”

Thiết Hổ đi trước dẫn đường, trước lúc xuất phát còn cố nhìn Long Phi một cái. Long Phi để hãnh ta đi trước, chắc hẳn đã có tính toán.

Tiến Thiết Hổ và Hoa Phương đi rồi, Long Phi vẫn không nói gì, Tiêu Lập nhận ra, hỏi: “Người có chuyện gì muốn nói với ta không?”

Long Phi gật đầu: “Vãn bối có chuyện muốn thỉnh giáo lão tiên bối”.

Tiêu Lập: “Nói ta nghe!”

Long Phi hỏi thẳng: “Sao lão tiên bối không qua lại với sư thúc nữa?”

Tiêu Lập hơi ngạc nhiên, song định thần rất nhanh, trả lời vắn tắt: “Không nên nhắc đến!”

Long Phi không đầu hàng: “Tiên bối là người thẳng thắn, chẳng lẽ việc này lại không thể nói ra?”

Tiêu Lập thở dài: “Nói cho người biết cũng chẳng có lợi gì!”

Long Phi: “Vãn bối muốn biết!”

Tiêu Lập cau mày: “Người thật hiếu kỳ!”

Long Phi: “Ừm”.

Trầm ngâm một lát, lão vẫn nói: “Người nên đi thì tốt hơn”.

Long Phi: “Văn bối nhất định phải làm rõ chuyện này!”

Tiêu Lập cau mày: “Cố chấp quá không phải là tốt đâu”.

Long Phi: “Cũng không hẳn đã xấu!”

Tiêu Lập thở dài.

Long Phi tiếp lời: “Tiền bối, thẳng thắn như ngài có chuyện mà không nói ra được chắc khó chịu lắm!”
“Hừm!”

“Xương trong cổ họng không nhổ ra không chịu được, lời nói cũng vậy”.

Tiêu Lập bắt giắc gật đầu.

Long Phi nói nhanh: “Văn bối đang rửa tai nghe đây!”

Tiêu Lập bỗng cười gằn: “Chuyện này nghe rồi lại bấn tai thôi!”

Long Phi gật đầu: “Văn bối đã có chuẩn bị...”.

Tiêu Tập trầm tư giây lát, cuối cùng cũng nói: “Ta coi khinh Đinh Hạc...”.

Đang nói bỗng ngưng lặng.

Long Phi sốt ruột: “Vì sao vậy?”

Nét đau khổ hiện lên trên mặt Tiêu Lập: “Ta phát giác hần với vợ ta đã làm chuyện có lỗi với ta”.

Long Phi đã dự tính trước việc này, song khi nghe chính Tiêu Lập nói chàng vẫn phải lặng đi trong giây lát.

Tiêu Lập hít sâu một hơi: “Nếu là ai khác, Tam Thương Truy Mệnh của ta sẽ không bao giờ trạch đích, nhưng hần là bạn ta, hơn nữa lại đã từng sinh tử có nhau, bảo ta làm sao ra tay đây?” Lão đau khổ nói tiếp: “Mười mấy năm giao tình, mười mấy năm hảo hữu, cho dù có lỗi với ta thế nào đi nữa, không coi ta là bạn đi nữa thì cũng mặc hần, Tiêu mỗ này không thể giết hần như kẻ thù được. Coi như ta có mắt không trông, đã nhìn nhầm người, từ nay kể như chưa từng quen biết mà thôi!”

Long Phi cúi thấp đầu, càng lúc càng tư lự.

Tiêu Lập nói như than: “Ta chính vì thế mà tuyệt giao với hần”.

Long Phi ngẩng đầu lên: “Có khi nào là tiền bối hiểu lầm chăng?”

Tiêu Lập lắc đầu: “Không lầm, chỗ khác ta có thể là người thô lỗ, nhưng chuyện này rất nghiêm trọng, nếu chưa xác thực ta tuyệt đối không quyết định làm vậy!”

Long Phi lại thở dài.

Tiêu Lập: “Ta biết người vẫn luôn nghi ngờ, giống hệt ta khi ấy, không sao tin được Đinh Hạc lại là người như vậy”.

Long Phi: “Xem ra đúng là không giống!”

Tiêu Lập lắc đầu: “Tri nhân tri diện bất tri tâm!”

Long Phi nhắm mắt cố nén nỗi đau, chàng không biết nói gì hơn nữa.

Tiêu Lập: “Người còn muốn biết gì?”

Long Phi lắc đầu: “Tiền bối...”.

Tiêu Lập thở dài: “Ta biết người rất buồn”.

Long Phi cúi đầu: “Tiền bối, xin cáo từ!”

Tiêu Lập: “Được, người đi đi!”

Long Phi kính cẩn: “Lão tiền bối, xin bớt đau buồn!”

Tiêu Lập cười héo hắt: “Không cần nói nhiều!”

Long Phi lặng lẽ rời khỏi đại đường.

* * * * *

Mưa vẫn đang rơi.

Long Phi bước khỏi đại đường, lòng nặng trĩu như bị ngàn vạn tảng đá đè lên.

Thiết Hổ, Hoa Phương chưa đi xa, vẫn đang đợi trong sân, đây đương nhiên là chủ ý của Thiết Hổ.

Mắt chăm chú nhìn Long Phi đi đến, Thiết Hổ không hỏi một câu.

Trông sắc mặt Long Phi, hần đường cũng đoán được đến bảy tám phần.

Ba người âm thầm tiến về Đình gia trang.

19. Chương 19: Chân Tướng

Trên chiếc giường kê trong thư phòng, Đinh Hạc đang nằm im lìm, làn da trắng bệch. Hoa Phương vừa trông thấy đã thốt lên: “Băng Hôn tán, đúng là Băng Hôn tán!”

Long Phi trầm giọng: “Kính nhờ lão tiên sinh xem có còn cứu chữa được nữa hay không?”

Hoa Phương không trả lời ngay, ngồi xuống trên chiếc ghế trúc, giơ hai bàn tay như móng quạ ra, lướt nhẹ khắp người Đinh Hạc rồi gật đầu: “Được!”

Long Phi thở phào, vừa mừng vừa lo: “Phải nhờ đến tài diệu thủ thần y của tiền bối rồi!”

Hoa Phương: “Còn cần một liều được, một nắm kim!”

Long Phi mau mắn: “Vâng!”

Hoa Phương chợt đưa mắt nhìn Long Phi một lượt từ đầu tới chân, giọng tỉnh khô: “Tích ưu thành bệnh, mở lòng ra sẽ tốt hơn đây!”

Long Phi hơi giật mình: “Ừm..”

Hoa Phương lại nói như có như không: “Lo lắng quá tuyệt đối không phải cách giải quyết vấn đề!”

Long Phi nghiêng người kính cẩn: “Đa tạ tiền bối, văn bối hiểu rồi!”

Hoa Phương quay sang nhìn vào lưng Đinh Hạc: “Băng Hôn tán đã ngấm vào kinh mạch, may mà ta đến đây còn kịp”.

Lão sai Long Phi: “Giúp ta cởi quần áo ông ta ra!”

Long Phi lập tức tiến lại, Thiết Hổ cũng đến giúp một tay. Hai người nhanh chóng cởi bỏ bộ y phục màu đỏ trên người Đinh Hạc.

Hoa Phương nhắc: “Cả quần áo trong!”

Long Phi làm theo, mới được một nửa, bỗng nhiên chàng dừng lại, ánh mắt nhìn như ngậy vào vai trái Đinh Hạc. Sau lưng lão, chỗ gần với đầu vai trái, nổi rõ một cái nốt dài chừng một tấc, hình thằn lằn. Thằn lằn đen! Gần như cùng lúc, Thiết Hổ cũng nhìn thấy, vội thốt lên: “Sao lại như vậy được?”

Hoa Phương ngạc nhiên nhìn cả hai: “Chẳng qua chỉ là một cái nốt đen, các người kinh ngạc gì chứ?”

Long Phi không trả lời, chỉ chăm chăm nhìn con thằn lằn. Chàng đã giúp Tiêu Lập khám liệm Tiêu Ngọc Lang nên vẫn còn nhớ như in. Cái nốt đen sau lưng Đinh Hạc giống hệt của Tiêu Ngọc Lang, cả hình dạng lẫn kích thước. Chẳng phải là thật quá kỳ lạ sao?

Hoa Phương lại giục giã: “Không cần cứu người nữa sao, mau cởi hết ra!”

Long Phi giật mình tỉnh lại, vội cởi nốt quần áo Đinh Hạc. Phát hiện này làm suy nghĩ chàng phút chốc thay đổi hoàn toàn, Thiết Hổ thì nhìn chăm chăm vào chàng, trong mắt ánh lên nỗi sợ hãi. Long Phi mím chặt môi, không còn vẻ gì là muốn nói chuyện. Hoa Phương không để ý những thái độ của hai người, lấy ra một cái hòm gỗ từ sau lưng. Chiếc hòm không nhỏ cũng không to, bên trong đựng đầy chai lọ đủ màu sắc, mùi thuốc bốc lên ngào ngạt. Lão lấy ra một túi nhỏ từ bên cạnh hòm, mở ra, bên trong hóa ra chứa một nắm kim to, dài có ngắn có, trông đáng vẻ lão có lẽ cũng phải có đến vài lần thất bại. Đinh Hạc vốn vẫn chưa chết, chắc còn hy vọng tỉnh lại. Khi nào mới tỉnh đây?

* * * * *

Đêm đã về khuya. Trong thư phòng đèn đã thấp lên. Thuốc đã được bôi vào miệng vết thương, kim vàng cũng đã châm vào huyết đạo một lượt, da đã bớt trắng nhợt hơn lúc trước. Hoa Phương đã rời thư phòng, vào khách phòng nghỉ ngơi. Âm thuốc đang sắc trên hành lang ngoài thư phòng. Hai bộ khoái đứng gác bên cạnh, sáu người còn lại vẫn còn trong Tiêu gia trang. Họ đã lật tung khắp nơi mà không tìm thấy Tử Trúc. Cả Phong Hoàng trấn cũng không có ai nhìn thấy Tử Trúc, nàng dường như đã tan biến vào hư không! Long Phi đã đích thân đi tìm một lượt, song kết quả cũng chỉ là thất vọng.

* * * * *

Xác Tư Mã Nộ được chuyển đến hành lang, Hoa Phương chỉ liếc nhìn cái xác đó một lần rồi thờ ơ quay đi. Lão hiểu thế nào là sinh là tử nên không lãng phí thời gian vào một kẻ đã chết.

* * * * *

Mùi thuốc theo gió thoảng vào thư phòng. Long Phi, Thiết Hổ chìm trong hương thuốc, thần sắc cả hai đều đã có vẻ mệt mỏi, nhất là Thiết Hổ. Họ ngồi đối diện với chiếc giường trúc. Trên giường, Đinh Hạc vẫn nằm im lìm không một mảnh vải che thân.

Long Phi tìm Tử Trúc trở về, áo ướt đầm nước mưa, vừa ngồi xuống ánh mắt đã nhìn ngay vào chiếc bớt trên vai trái Đinh Hạc. Ánh sáng đèn nhảy múa, cái bớt đen lại càng giống một con thằn lằn sống, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể bò ra từ người Đinh Hạc. Thiết Hổ vốn đã định hỏi Long Phi từ lâu, nhưng chưa tìm ra cơ hội thích hợp, cơ hội ấy giờ đây đã đến.

Hắn ta chưa mở lời, Long Phi đã vẫy tay ra hiệu im lặng, nói: “Thiết huynh, ta biết anh muốn hỏi gì!”

Thiết Hổ im lặng gật đầu.

Trầm ngâm một lát, Long Phi mở lời: “Nếu huynh không mệt, hãy nghe ta thuật lại những chuyện xảy ra hai ngày qua”.

Thiết Hổ nhìn Long Phi: “Hình như những việc huynh nói hôm qua vẫn chưa được tường tận lắm?”

Long Phi gật đầu: “Ta không có đủ thời gian”.

Thiết Hổ thẳng người lên: “Đinh Hạc có tỉnh lại cũng phải hết đêm nay, huynh cứ nói thật kỹ càng!”

Long Phi chậm rãi: “Sau khi huynh nghe xong, sẽ có rất nhiều tình tiết không cần phải hỏi lại tôi nữa”.

* * * * *

Long Phi nói rất tỉ mỉ, nhấn mạnh đến việc Tử Trúc chẳng có vai trò gì trong cả âm mưu này. Từ lúc sinh ra đến giờ Thiết Hổ chưa bao giờ được nghe câu chuyện nào lại quái lạ, đáng sợ và phức tạp như vậy. Tuy đã biết qua, song khi nghe lại vẫn hoàn toàn bị cuốn hút. Cả khi Long Phi kể hết, hắn vẫn như không biết gì cứ ngây ra nhìn chàng.

“Đầu đuôi là như vậy đấy!” Long Phi dứt lời.

Thiết Hổ lúc đó mới bừng tỉnh, thở một hơi dài, lặp lại câu nói của Long Phi “Là vậy đó!”

Long Phi: “Ừm...”.

Thiết Hổ nhìn vào cái bớt đen trên vai Đinh Hạc: “Sau lưng Tiêu Ngọc Lang cũng có cái bớt giống như thế này?”

Long Phi gật đầu: “Vị trí, hình dạng, to nhỏ đều như nhau”.

Thiết Hổ chau mày: “Lẽ nào thực sự là do con thần lằn đó gây ra?”

Long Phi thở dài. Tiếng thở dài này, hoặc là chàng dường như đã bó tay, lại như đang có một chủ kiến khác! Thiết Hổ cũng là kẻ hiểu đời, nhìn Long Phi dò hỏi: “Có gì huynh cứ nói!”

Long Phi trầm giọng: “Việc này tuy kỳ quái phức tạp, song nếu suy xét kỹ thì cũng không phải không có manh mối gì”.

Thiết Hổ cau mày: “Tôi đã suy xét kỹ lắm rồi mà đầu óc vẫn lung tung như đám cỏ dại vậy!”

Long Phi nhíu mày: “Chẳng nhẽ anh định đóng vai người ngoài cuộc?”

“Ngược lại thì có, án mạng xảy ra trong địa bàn của tôi, tôi mà không quản thì còn gì cái danh Tổng bộ đầu?”

Long Phi nhìn Thiết Hổ: “Huynh có biết lúc này ta đi đâu không?”

“Tôi đang định hỏi huynh đây, mưa không to mà sao huynh lại ướt như chuột lột thế này?”

Long Phi hơi lắc đầu: “Ta ngồi trong khe nước, cũng phải đến cả nửa canh giờ”.

Thiết Hổ ngạc nhiên thực sự: “Đầu óc anh lại có vấn đề sao?”

Long Phi: “Đúng là có vấn đề nên mới làm như vậy!”

Thiết Hổ càng hồ đồ không hiểu. Long Phi khẽ cười: “Huynh cũng đang rất có vấn đề”.

Thiết Hổ sốt ruột: “Đừng cười nữa, rốt cuộc là huynh có vấn đề gì?”

Long Phi nghiêm chỉnh: “Ta dìm mình trong nước lạnh nửa canh giờ nên đầu óc mới tỉnh táo thế này!”

Thiết Hổ cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Long Phi tiếp lời: “Sau đó ta suy xét tỉ mỉ lại mọi vấn đề, đã thấy thêm nhiều chuyện mới”.

Thiết Hổ sốt sắng: “Vậy huynh nói đi!”

Long Phi chậm rãi: “Chuyện thứ nhất, việc ta gặp quái nhân đó trông thì ngẫu nhiên mà thực ra lại là cố ý”.

“Để làm gì?”

“Thu hút sự chú ý để ta đuổi theo”.

“Có phải huynh muốn ám chỉ chuyện pho tượng biết nói?”

“Đúng vậy”.

“Ban đầu ta đã nghi ngờ hai cái quan tài không nặng như nhau, có người trốn trong đấy quan tài nói chuyện, sau đó nghĩ kỹ lại thấy không phải. Sự thật là hai cỗ quan tài không khác nhau về trọng lượng, trong nghĩa trang ta đã kiểm tra rồi”.

“Vậy tượng gỗ biết nói huynh giải thích thế nào đây?”

“Huynh có nghe nói đến cái gọi là ‘phúc ngữ’ chưa?”

“Phúc ngữ?”

“Là công phu dùng bụng phát ra tiếng nói”.

“Tôi đã nghe qua, cũng từng gặp một người biết nói chuyện bằng bụng”.

“Pho tượng đó nói được là do quái nhân dùng bụng mình phát ra tiếng, nên giọng nói mới kỳ quái như vậy. Thứ tiếng đó nghe thì hiểu, nhưng căn bản không giống tiếng người”.

“Cũng có lý!”

“Kết quả là tôi bị dụ dỗ theo hần”.

“Phải, huynh chú ý đến pho tượng rồi đuổi theo chiếc xe chủ yếu là vì nó trông giống hệt tướng mạo của Đinh cô nương?”

Long Phi gật đầu: “Đó cũng là mục đích xuất hiện của pho tượng”.

“Như vậy, tuy là làm ra vẻ ngẫu nhiên, thật ra chiếc xe ngựa đó đã cố ý đợi huynh trong rừng?”

“Không sai!”

“Nhưng quái nhân kia làm sao mà biết lúc ấy huynh sẽ phải qua khu rừng đó?”

“Ta đến Phong Hoàng trấn là để thăm Đinh sư thúc và bàn về chuyện hôn nhân giữa ta và Tử Trúc. Chuyện quan trọng như vậy nên trước khi đến ta có viết một bức thư báo trước”.

“Cho ai?”

“Cho Tử Trúc”.

“Trong thư viết những gì?”

“Có thông báo thời gian ta đến”.

“Chẳng lẽ vấn đề là từ bức thư đó sao?”

“Tử Trúc không nhận được bức thư đó”.

“Huynh nghi ngờ bức thư đó rơi vào tay quái nhân?”

Long Phi tiếp ngay “... nên hần biết ta sẽ qua khu rừng phong đúng lúc đó!”

“Chắc huynh cho rằng hần cố ý dụ huynh vào sân sau Tiêu gia trang?”

“Không nghi ngờ gì nữa!”

“Căn cứ vào đâu?”

“Song mã của hần chạy rất nhanh, ngựa ta không thể nào đuổi kịp, nhưng kẻ đó không hề chạy biến đi mà luôn giữ khoảng cách đến tận Tiêu gia trang”.

“Hừm!”

“Biết đâu chỉ là ngẫu nhiên thì sao?”

Long Phi thở dài: “Nếu thế thì cả bao nhiêu chuyện sau đó cũng là ngẫu nhiên hết!”

Thiết Hổ bật cười nói tiếp: “Quái nhân ấy muốn dụ anh vào Tiêu gia trang là vì mục đích gì?”

“Để ta thấy những việc kỳ lạ ở tiểu lâu!” Long Phi trầm giọng nói. “Tuy là ban đêm nhưng mọi hành động của ta dường như đều nằm trong tầm kiểm soát của hần. Kẻ này nhất định vô công tuyệt đối không thua gì ta, tại mắt lại tinh tường đến khó tưởng tượng. Nếu không ta đã bắt kịp hần mấy lần rồi!”

“Có lý, có lý!”

“Cũng vì thế mà từ lúc ta đặt chân vào trang viện, sự lạ cứ liên tục xảy ra”.

“Huynh muốn nói đến Thủy Nguyệt Quan Âm...”.

“Thậm chí là cả ba tiếng mèo kêu trước đó. Ba tiếng mèo kêu ấy ta nghi là tiếng người!”

“Trong tiểu lâu đó chẳng phải có một con mèo đen hay sao?”

“Chỉ có do con người vận công phát ra, chứ tiếng mèo không thể rõ ràng và mạnh mẽ như vậy!”

Thiết Hổ lại cười: “Huynh bây giờ còn nghi ngờ nhiều hơn cả tôi nữa!”

Long Phi vẫn tiếp tục dòng suy tưởng: “Tiếng mèo đó thực chất là ám hiệu”.

“Ám hiệu?”

“Ám hiệu cho Thủy Nguyệt Quan Âm xuất hiện”.

“Tiếng mèo là ám hiệu, vậy còn tiếng đàn”.

“Cũng vậy cả!”

“Ám hiệu gì?”

“Ám hiệu cho sư thúc tôi đi ra từ địa đạo”.

“Ồ?”

Long Phi thở dài: “Nên ngay khi tiếng đàn dứt không lâu, sư thúc tôi đã có mặt trong thư phòng”.

Thiết Hổ: “Huynh khẳng định người áo xanh đó chính là Đinh Hạc?”

Long Phi gật đầu, lại thở dài một tiếng. Mắt Thiết Hổ sáng lên: “Như vậy...”

Giọng Long Phi nãy nụt: “Giữa sư thúc và Bạch Tiên Quân hiển nhiên là, hiển nhiên là...”.

Chàng nói tới hai từ “hiển nhiên” mà cơ hồ như nghẹn lại, không thể tiếp được nữa.

Thiết Hổ hiểu tâm trạng Long Phi, nói về rất thông cảm: “Có những cái không cần phải nói thẳng ra”.

Long Phi gật đầu: “Đó chắc hẳn là chuyện xảy ra rất lâu rồi”.

Thiết Hổ cau mày: “Bạch Tiên Quân chẳng đã chết ba năm rồi sao?”

Long Phi vẻ bất mãn: “Sư thúc tôi vẫn không hay biết, nên mới nói câu ‘nàng nhớ ta lắm phải không’”

Thiết Hổ “ồ” lên một tiếng.

Long Phi tiếp lời: “Sau đó Bạch Tiên Quân kêu lên một tiếng thảm thiết, khói trắng đột nhiên tuôn ra phủ kín cả tiểu lầu”.

Thiết Hổ chăm chú nhìn Long Phi: “Huynh đoán xem bên trong đã xảy ra chuyện gì?”

Long Phi: “Tiếng kêu ấy làm sư thúc tôi phân tâm, không tránh được đường kiếm đến, nên mới mất một ngón tay”.

Thiết Hổ: “Vô công của Đinh Hạc...”.

Long Phi tiếp ngay: “... tuy cao cường nhưng dù sao cũng không thể ngờ tới việc Bạch Tiên Quân muốn giết mình”.

Thiết Hổ: “Nhưng dù sao ông ấy cũng nên hỏi rõ nguồn cơn chứ?”

Long Phi: “Lúc đó kẻ thứ ba cũng đã xuất hiện”.

Thiết Hổ: “Huynh nói là đã nghe thấy tiếng của kẻ thứ ba đó?”

Long Phi: “Người đó là ai thì khi ấy cũng không còn quan trọng nữa vì sư thúc đã hoảng loạn bỏ chạy rồi”.

Thiết Hổ gật đầu: “Hóa ra là có tặc giạt mình!”

Trong lòng Long Phi chợt nhói lên.

Thiết Hổ tiếp lời: “Lúc khói tan thì những người đó cũng biến mất theo, chắc hẳn là nhờ địa đạo này cả!”

Mắt Long Phi chợt sáng lên, dường như lại phát hiện ra nhiều manh mối mới, song chàng vẫn im lặng. Thiết Hổ đâm chiêu: “Bạch Tiên Quân đó đương nhiên là do Tiêu Ngọc Lang hóa thân thành?”

Long Phi: “Ừm!”

“Huynh nói xem tại sao hẳn ta lại cải trang thành mẹ mình?”

“Việc này chắc đều không phải là chủ ý của hẳn ta”.

“Ồ!”

“Theo ta, hắn thậm chí không còn tự chủ được bản thân nữa”.

Thiết Hổ càng thấy lạ hơn.

Tiếng Long Phi nhỏ dần: “Thiên trúc có một loại võ công tâm pháp gọi là ‘Thuật nhiếp hồn’”

Thiết Hổ gật đầu: “Tôi đã nghe qua, sao vậy? Chẳng lẽ anh cũng...?”

Long Phi: “Ta ngờ rằng Tiêu Ngọc Lang bị trúng thuật nhiếp hồn, bị quái nhân khống chế hoàn toàn, mọi hành vi đều bị quái nhân sai khiến”.

Thiết Hổ trầm ngâm giây lát: “Vậy cái chết của hắn ta...”.

Long Phi: “Đã bị khống chế thì sao còn phân biệt được thế nào là tự sát hay bị giết nữa”.

“Quái nhân đó sao phải...?”

“Thứ đã không còn giá trị lợi dụng nữa thì giữ lại làm gì? Cho chúng ta manh mối điều tra chắc? Tiêu Ngọc Lang dù bị khống chế nhưng trước đó hắn ta vẫn có thể nhớ mọi chuyện”.

Thiết Hổ gật đầu: “Giết hắn ta rồi nhờ một kẻ ngờ nghệch mang xác về, thật phục chiêu này của hắn!”

Long Phi: “Chi tiết này khiến sự việc càng thêm rối rắm”.

Thiết Hổ lại cau mày: “Vậy con thần lân bò ra từ miệng Tiêu Ngọc Lang rồi lại xuất hiện trong miệng pho tượng gỗ Bạch Tiên Quân, đều là do chủ ý của ai đó sao?”

Long Phi gật đầu: “Đúng vậy!”

Thiết Hổ nhìn chàng chăm chăm: “Huynh đoán xem việc này do ai làm? Tư Mã Nộ?”

Long Phi lắc đầu: “Tư Mã Nộ chỉ là một con rối”.

Thiết Hổ cười cười: “Xem ra Tư Mã Nộ người này...”

Long Phi bất giác nhìn ra ngoài cửa thư phòng: “Ta đoán hắn cũng bị thuật nhiếp hồn khống chế”.

“Trận quyết đấu giữa huynh và hắn?”

“Khi đó hắn vẫn bình thường”.

“Ý huynh là sau khi hắn đến đây mới...”.

“Chắc chắn là vậy!”

“Hắn vô cớ đến đây làm gì?”

“Tìm ta!”

“Tìm làm gì?”

“Tìm thời cơ cho ta một đao” - Long Phi hừm một tiếng - “Lúc rời Đoạn Trường pha, ta đã biết hắn sẽ không chịu bỏ qua”.

“Đánh một trận, bắt tay là xong, hà tất phải kết thù kết oán!”

“Hành động của quái nhân lần này không nhằm vào ta, hơn nữa loại người như Tư Mã Nộ không đời nào chịu hợp tác với ai. Theo ta nghĩ, hắn vô tình phát hiện ra bí mật nào đó của quái nhân, bị quái nhân khống chế nhưng không giết đi mà thu nạp lợi dụng”.

“Có đúng là không phải hắn giết Tiêu Nhược Ngu?”.

“Mùi gỗ đàn là căn cứ tốt nhất”.

Thiết Hổ gật đầu không nói gì thêm.

Long Phi nói tiếp: “Khi chúng ta đuổi theo người mặc áo đỏ giết Tiêu Nhược Ngu đến tiểu lầu thì mất dấu hần. Nhìn qua thì có vẻ hần nhảy qua cửa sổ tẩu thoát nhưng thực ra hần đã trốn vào địa đạo, cửa sổ chẳng qua là thứ để thu hút chú ý của chúng ta mà thôi. Ta nhớ khi đó có kiểm tra cẩn thận một khoảng ngoài cửa sổ, chỗ đó hoàn toàn không có dấu chân người”.

Thiết Hổ gật đầu: “Vì thực ra Tư Mã Nộ đã được bố trí ở sẵn trong địa đạo rồi!”

Long Phi hắng giọng: “Quái nhân sau khi vào địa đạo mới sai Tư Mã Nộ đột nhập vào thư phòng Đinh sư thúc giết người diệt khẩu. Tư Mã Nộ lúc đó như một kẻ mất trí ngu dốt nên tất nhiên là không tránh được một kiếm”.

Thiết Hổ phản bác: “Lẽ nào quái nhân không sợ Tư Mã Nộ bị Đinh Hạc bắt sống?”

“Việc này hần sớm đã dự liệu rồi!”

Thiết Hổ cười nhạt: “Không phải Đinh Hạc say rượu thì cũng là bị nhiếp hồn”.

Long Phi lắc đầu: “Không phải ai cũng bị trúng thuật nhiếp hồn, hình như vì sư thúc là một cao thủ nên thuật nhiếp hồn không làm gì được ông ấy”.

Thiết Hổ: “Vậy thì hần biết rằng Đinh Hạc đã say?”

“Chưa chắc”.

“Ồ!”

“Nếu hần biết sư thúc say đến mức ấy nhất định sẽ không cần sai Tư Mã Nộ làm vậy”.

“Ngộ nhỡ loạn đao của Tư Mã Nộ đâm chết sư thúc sẽ kinh động đến chúng ta, chúng ta mà bắt sống được Tư Mã Nộ, vậy thì chẳng phải công toi cho hần sao?”

“Nhưng...”

“Huynh có biết danh hiệu ‘Nhất Kiếm Câu Hồ’ của sư thúc tôi không?”

“Trừ phi không rút kiếm, kiếm nếu rút ra nhất định phải giết người?”

“Không sai”.

“Như vậy...”

“Hình như khi Tư Mã Nộ đột nhiên xông lên vùng đao chém, thì dù không say nhưng trong trạng thái bình thường chỉ trừ phi đầu óc có vấn đề nếu không nhất định đã rút kiếm nghênh chiến rồi!”

“Đầu óc ông ta có vấn đề gì không?”

“Không”.

“Tôi cũng vậy nên khi đó tôi nhất định sẽ chông cự”.

“Có lẽ Tư Mã Nộ đúng là bị thuật nhiếp hồn khống chế, căn bản không còn biết cách chống đỡ”.

“Nói tóm lại cho dù Đinh Hạc có thể nào đi nữa thì Tư Mã Nộ cũng sẽ chết chắc!”

“Quái nhân chính vì biết chắc Tư Mã Nộ sẽ chết nên mới dám làm vậy”.

“Quả đúng như lời anh nói, kẻ này thật đáng coi là túc trí đa mưu!”

Long Phi từ từ nói: “Sư thúc tôi qui ẩn ở Phong Hoàng trấn không qua lại với người trên giang hồ đã hơn mười năm rồi”.

Thiết Hổ: “Ý huynh là quái nhân đó nếu không phải bạn cũ của Đinh Hạc thì tất là kẻ thù sao?”

Long Phi: “Là bạn thì đương nhiên không thể làm vậy, kẻ thù thì hà cớ gì lại phải giả ma giả quỷ?”

Thiết Hổ: “Quái nhân đó chắc là kẻ thù chung của Đinh Hạc và Tiêu Lập. Hần tự biết mình không phải đối thủ của hai người đó”.

Long Phi ngắt lời: “Đã là người lắm mưu nhiều kế thì sao lại không biết hai người họ đã không còn đi lại với nhau?” Chàng cười thản nhiên tiếp: “Bạn bè chưa chắc đã không thể kết oán, bạn thân nhất thường cũng chính là kẻ thù sâu nhất!”

Thiệt Hổ trợn mắt: “Huynh lại suy luận lung tung gì thế?”

Long Phi điềm nhiên: “Bất kỳ sự việc gì cũng đều có nguyên do của nó”.

Thiệt Hổ gần giọng: “Vậy nguyên do của việc này nằm ở đâu?”

Long Phi chậm chậm buông từng chữ: “Trả thù đoạt vợ!”.

Thiệt Hổ sững người: “Ồ!? Ai cướp vợ ai?”

Long Phi nhàn mặt: “Tuy có rất nhiều nhân vật xuất hiện trong chuyện này song chỉ có ba người có quan hệ ấy”.

Thiệt Hổ nhún vai: “Huynh định nói đến...”.

Long Phi nhìn xuống vào cái bốt trên vai Đinh Hạc, thở dài: “Cái bốt này của sư thúc ta giống y hệt cái bốt trên vai Tiêu Ngọc Lang cả về hình dạng, kích thước đến vị trí. Tạm bỏ qua cái gọi là thần lẫn tác quái thì huynh xem còn có khả năng nào nữa?”

Thiệt Hổ nghĩ ngợi một lát, chợt thốt ra “Di truyền!” nói xong sắc diện đại biến, Long Phi mặt cũng tái đi: “Không sai, di truyền!”

Thiệt Hổ chưa hết sững sốt, lắp bắp: “Huynh nghi Đinh Hạc và Tiêu Ngọc Lang là hai cha con?”

Long Phi chậm rãi: “Ta ngờ là vậy”.

Thiệt Hổ: “Vậy Đinh Hạc và Bạch Tiên Quân lẽ nào là...”.

Long Phi thở dài: “Chẳng phải anh cũng đã sớm nghi ngờ hay sao?”

Thiệt Hổ vuốt râu: “Địa đạo nối liền tiểu lâu với thư phòng nên việc qua lại cực kỳ thuận tiện, ma không hay quỷ không biết”.

Long Phi than: “Giấy có dày cũng gói sao được lửa?”

Thiệt Hổ gật đầu: “Tiêu Lập thực không phải là kẻ hồ đồ”, dừng một lát hần tiếp: “Lúc này chẳng phải ông ta đã nói rồi sao, chính vì Bạch Tiên Quân và Đinh Hạc đã làm chuyện có lỗi nên mới khinh bỉ Đinh Hạc”.

Long Phi: “Lúc đó tôi vẫn chưa thật tin nhưng khi nhìn thấy cái bốt kia” Chàng thở dài rồi cúi đầu xuống.

Thiệt Hổ cũng thở dài: “Tiêu Lập và Đinh Hạc bao nhiêu năm sống chết có nhau, làm sao lại không biết sau lưng Đinh Hạc có cái bốt đó chứ?”

“Hắn rồi!”

“Tiêu Ngọc Lang là con nên đương nhiên Tiêu Lập đã nhìn thấy nó lỏa thể!”

“Trẻ nhỏ đứa nào chẳng thường hay trần truồng”.

“Ông ta đương nhiên sẽ thấy ngay cái bốt và nghi ngờ cho Đinh Hạc”.

“Đương nhiên”.

Thiệt Hổ nghiêm mặt: “Ý huynh là quái nhân đó không ai khác mà chính là Tiêu Lập?”

Long Phi hít một hơi thật sâu, nói từng chữ: “Ta thực sự nghi ngờ là vậy!”

Thiệt Hổ trầm ngâm đứng như trời trồng. Cả thư phòng bỗng chìm vào im lặng. Gió thu lạnh se. Lòng người còn lạnh hơn gió.

* * * * *

Gió đêm thổi qua cửa sổ.

Thiết Hổ trầm giọng: “Vẫn chưa thể khẳng định là Tiêu Lập. Những quái sự ở tiểu lâu đêm đó chỉ chứng minh chắc chắn một điều, Đinh Hạc và Bạch Tiên Quân có quan hệ với nhau”.

Long Phi: “Hừm...”.

Thiết Hổ: “Bạch Tiên Quân chết đã ba năm, người chết không thể phục sinh được, vì thế ông ta chỉ còn nước lợi dụng Tiêu Ngọc Lang”.

Long Phi gật đầu: “Sự thực là vậy”.

Thiết Hổ: “Vậy ông ta mời huynh về đây...”.

Long Phi: “Là để dùng ta làm nhân chứng, chứng thực sự thực là hung thủ giết chết hai con ông ta”.

Thiết Hổ cau mày: “Huynh đã nghi Đinh Hạc là hung thủ mà?”

Long Phi gật đầu: “Nhìn bề ngoài thật sự sự thực là người đáng nghi nhất!”

Thiết Hổ trầm ngâm: “Giết con đẻ của Đinh Hạc, mượn con rể Đinh Hạc làm chứng tội ác của Đinh Hạc, đến con gái Đinh Hạc cũng mất tích. Nếu đây là sự thật thì kiểu báo thù này thật quá ư thâm hiểm”.

Long Phi thở dài: “Vợ yêu bất trung, thế hữu bất nghĩa, hỏi làm sao giải được mối thù này đây?”

Thiết Hổ nhíu mày: “Vấn đề lại xuất hiện rồi”.

Long Phi gật gù: “Huynh phải chẳng nghi đến chuyện cả Tiêu Nhược Ngu cũng bị giết?”

Thiết Hổ: “Tiêu Ngọc Lang không phải con ông ta, ra tay độc ác còn có thể hiểu được, chẳng lẽ Tiêu Nhược Ngu cũng không phải nốt?”

Long Phi thở dài: “Tiêu Nhược Ngu chắc đúng là con ông ta, nhưng lại là một kẻ dằn dặt”.

Thiết Hổ cau mày: “Dằn dặt thì sao?”

Long Phi: “Đồng nghĩa với đã chết một nửa! Đối với người dằn dặt thì căn bản không còn là chuyện sống hay chết, dù sao thì cũng giống nhau. Dưới con mắt một kẻ như Tiêu Lập thì còn như kẻ sống không bằng chết!”

“Lẽ nào quái nhân mà Tiêu Nhược Ngu nhìn thấy ở nghĩa trang lại chính là Tiêu Lập?”

“Kẻ dằn dặt này có lẽ đã nhìn thấy Tiêu Lập đóng giả ma quỷ ở nhà, những điều hắn nói tất phải có căn cứ, vì biết quái nhân chính là cha mình!”

“Có điểm này không biết huynh có chú ý đến...”

“Huynh muốn nói, lúc Tiêu Nhược Ngu bị giết, Tiêu Lập đang đi tìm Hoa Phương tiên sinh”.

“Đúng vậy!”

“Ta đã hỏi lão tiên sinh, ông ấy vốn ẩn cư tại một làng nhỏ cách Phong Hoàng trấn không xa. Trừ phi Tiêu Lập lạc đường đến mấy chục dặm, nếu không lẽ nào lại đi lâu như vậy, lúc trở về lại đầm đìa mồ hôi như vậy?”

“Huynh cho rằng, Tiêu Lập sau khi giết người đã chạy ngay vào địa đạo sai khiến Tư Mã Nộ vào thư phòng nhằm thu hút sự chú ý của chúng ta, rồi mới nhanh chóng đến Đông Giao tìm Hoa Phương tiên bối?”

Long Phi gật đầu. Thiết Hổ bỗng quan sát Long Phi kỹ lưỡng từ đầu đến chân một lượt. Mãi đến khi ánh mắt hắn dừng lại, Long Phi mới nói: “Ta biết trong lòng anh đang nghĩ gì!”

Thiết Hổ: “Ồ!”

Long Phi: “Gã Long Phi này hay là đầu óc đang có vấn đề?”

Thiết Hổ cười lớn: “Rốt cuộc có phải vậy không?”

Long Phi tay giữ cằm đáp: “Không phải!”

Thiết Hổ: “Sao huynh lại nghĩ ra những chuyện đáng sợ ấy chứ?”

Long Phi bình thản: “Bản thân vấn đề vốn đã rất đáng sợ!”

Thiết Hổ vuốt râu, gật gù: “Xem ra tôi cũng nên đến khe suối đó ngâm mình một lát vậy!”

Long Phi nhếch mép cười khở não. Thiết Hổ cũng thở dài một hơi: “Giả thiết của huynh quả thực rất khác thường!”

Long Phi: “Giả thiết táo bạo, kiên nhẫn tìm chứng cứ, chẳng phải là tôn chỉ của Bồ đầu các anh sao?”

Thiết Hổ gật đầu lia lịa: “May mà huynh không làm Bồ đầu như tôi!”

Long Phi: “Tại sao?”

Thiết Hổ cười: “Không thì tôi đã sớm phải giải nghệ rồi!”

Long Phi không ngờ Thiết Hổ vẫn còn đùa được, hơi ngậy ra bất ngờ.

Thiết Hổ trở lại nghiêm trang: “Huynh đưa ra tất cả bao nhiêu giả thiết?”

Long Phi: “Đây cũng là vấn đề sao?”

Thiết Hổ lắc đầu: “Những giả thiết của huynh tôi thừa nhận đều rất có lý”.

Long Phi thở dài: “Tiếc rằng vẫn chỉ là giả thiết, đến một chứng cứ cũng không có!”

Thiết Hổ gật đầu: “Huynh thấy rồi đấy, đúng là rất đáng tiếc!”

Long Phi nhìn Thiết Hổ chăm chú: “Cho nên huynh vẫn tin vào giả thiết thần lẩn báo thù?”

Thiết Hổ: “Căn cứ của giả thiết này phải chăng là đã đủ?”

Long Phi: “Tính đến giờ chúng ta đã thấy hai con rồi”.

Thiết Hổ trầm ngâm giây lát, chậm rãi nói: “Con người Tiêu Lập xem ra rất thẳng thắn, nổi tiếng là một hiệp khách chân chính, tính tình cũng không giống với kẻ giả hoạt”.

Long Phi gật đầu: “Xem ra thực sự là không giống!”

Thiết Hổ: “Song vẫn có câu tri nhân tri diện bất tri tâm!”

Long Phi: “Như vậy huynh vẫn còn nghi ngờ ông ta?”

Thiết Hổ: “Trước khi sự việc chưa sáng tỏ thì bất kỳ ai cũng đều đáng nghi cả!”

Long Phi chỉ cười không nói.

Thiết Hổ nhú mày: “Với tính tình cương trực của Tiêu Lập dường như không thể nghĩ ra thứ quỷ kế liên hoàn này!”

Long Phi: “Tính tình Tiêu Lập xem ra rất cương trực, song suy nghĩ của con người ai mà đoán được?”

Thiết Hổ: “Căn cứ vào đâu huynh nói như vậy?”

Long Phi: “Vào ‘Tam Thương Truy Mệnh’ của ông ta”.

Thiết Hổ trợn mắt: “Huynh đã đấu với ông ta chưa?”

Long Phi lắc đầu: “Huynh quên là ta đã từng giao đấu với Tiêu Nhược Ngu ở nghĩa trang sao?”

Thiết Hổ: “Ừm”.

Long Phi: “Vô công của Tiêu Nhược Ngu là chân truyền của Tiêu Lập, chiêu thức hấn dũng khi đó không nghi ngờ gì chính là ‘Tam Thương Truy Mệnh’ của Tiêu Lập”.

Thiết Hổ gật gù: “Chắc là vậy”.

“Tiêu Lập nếu cương trực như lời huynh nói thì sao lại nghĩ được loại thương pháp hiểm độc đó?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” - Thiết Hổ gật đầu lia lịa.

Long Phi thở dài: “Nếu đúng như giả thiết của tôi thì đầu óc con người này phải linh hoạt hơn người thường ít nhất một bậc, muốn tìm được chứng cứ phạm tội của ông ta e là không dễ chút nào”.

Thiết Hổ bỗng cười lớn: “Lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt!”

Long Phi cười khỏ: “Nói thì nói vậy!”

Thiết Hổ: “Kinh nghiệm của tôi cộng với trí óc của huynh, sự việc nếu đúng như giả thiết của huynh thì sớm muộn chúng ta cũng sẽ tìm ra chứng cứ!”

Long Phi: “Đến khi có thể bắt ông ta trói tay chịu tội có nghĩa gì chứ?”

Thiết Hổ ngạc nhiên: “Chẳng phải là...”

Long Phi lắc đầu: “Có thể khi đã đạt được mục đích, ông ta sẽ tự nói ra chân tướng sự việc!”

Thiết Hổ càng ngạc nhiên, nhìn sững Long Phi. Long Phi bình tĩnh: “Huynh làm Bồ đầu nhiều năm như vậy chẳng lẽ lại không hiểu tâm lý kẻ phạm tội?”

Thiết Hổ nhăn trán: “Sau khi phạm tội, ai chẳng sợ bị phát hiện?”

Long Phi: “Phá được một vụ án thành công không phải là việc bắt được tội phạm mà là để những tội ác như vậy không xảy ra nữa”.

Thiết Hổ cười buồn: “Vụ này ngay từ đầu đã không có một đầu mối nào cả”.

Long Phi: “Cho nên mới bắt đầu mà ta đã thua nửa trận rồi!”

Thiết Hổ: “Đây là điều dĩ nhiên thôi”.

“Giờ ta và huynh đều biết sự việc này chưa kết thúc mà vẫn còn tiếp tục, một nạn nhân vẫn đang cận kề cái chết!”

Thiết Hổ: “Huynh định nói Tử Trúc?”

Long Phi không trả lời, chỉ ngửa mặt lên nhìn trần nhà, ánh mắt đầy vẻ ưu tư lo lắng!

Thiết Hổ nhẹ giọng: “Huynh nghĩ cô ấy vẫn còn sống chứ?”

Long Phi: “Hy vọng là thế”.

Thiết Hổ: “Huynh ngâm mình trong khe suối lâu như vậy có nghĩ ra cô ấy có thể bị nhốt ở đâu không?”

Giọng Long Phi càng thêm buồn bã: “Đến giờ vẫn chưa có manh mối gì!”

Thiết Hổ bỗng cười ha ha: “Cát nhân vốn có thiên tướng, tiểu Long à không nên lo buồn quá!”

Long Phi cười gượng, từ từ đứng dậy. Thiết Hổ vội hỏi: “Huynh lại muốn đi đâu?”

Long Phi: “Ra ngoài đi dạo”.

Thiết Hổ gật đầu: “Thư giãn một chút cũng là điều tốt”.

Nói xong cũng đứng dậy: “Tôi cũng ra ngoài một chuyến, phải dặn thủ hạ cẩn thận động thái của Tiêu Lập”.

Long Phi không nói gì, lặng lẽ bước ra ngoài. Mưa mỗi lúc một thêm nặng hạt, gió rít ù ù qua khe cửa. Trời dần về khuya.

20. Chương 20: Quan Trung Quan

Long Phi khoanh tay đi chậm rãi khắp trang viện, chốc chốc lại ngược lên nhìn trời, nét ưu tư hiện rõ trên mặt. Tử Trúc rốt cuộc đang ở đâu? Chân tướng sự việc có như giả thiết của chàng?

* * * * *

Gió thổi mưa sâu. Trước Ngọ.

Hai cỗ quan tài lần lượt theo nhau ra khỏi Tiêu gia trang, Tiêu Lập mặc đồ tang trắng, bước sát phía sau. Không rơi lệ, không chút biểu lộ gì, người ông ta thẳng đơ như chính cây thương của mình. Khuôn mặt bệch như tờ giấy trắng, nhãn cầu đầy gợn máu. Đau thương liên tiếp xảy đến cũng không làm ông gục ngã, sau một đêm nghỉ ngơi, Tiêu Lập đã không còn bị quá kích động nữa mà có phần bình tĩnh hơn!

Gió thu lạnh lùng thổi, mưa ướt sũng tấm áo tang trên người Tiêu Lập. Ai biết được, trong lòng ông ta lúc này đang nghĩ những gì? Bạch Tam Nương tiến đến cổng gia trang, khóc đến xỉu đi ngay tại cổng. Bà như đã sụp đổ hoàn toàn. Một thuộc hạ của Thiết Hổ lặng lẽ dìu Bạch Tam Nương, mắt hấn hình như cũng ướt ướt! Đã nằm xuống mồ còn biết ai vô tình? Không người thân, không bằng hữu, bên quan tài giờ chỉ còn lại mình Tiêu Lập. Thê lương, đơn độc!

* * * * *

Quan tài cuối cùng đã chôn xuống, đất hất lên phủ kín, bia mộ cũng đã được dựng lên. Tiêu Lập ngược nhìn trời, toàn thân ướt đầm, khuôn mặt ướt đầm, không biết là nước mưa hay nước mắt. Phu mộ đã ra về, nghĩa trang chỉ còn lại một mình Tiêu Lập. Đơn độc, thê lương! Khói hương đã tắt, vàng giấy bay lượn giữa những nấm mồ. Thiên sầu địa thảm!

Tiêu Lập bỗng nhìn trời cười lên điên dại, tiếng cười méo mó như tiếng khóc. Sau tràng cười rút gan rút ruột ấy, ông ta từ từ khom lưng đứng dậy, tiếng cười dứt quãng rồi lặng dần. Tiêu Lập trở về theo con đường vòng quanh trấn, bước đi nặng nề in hằn trên đất những dấu chân.

* * * * *

Bóng dáng Tiêu Lập cuối cùng cũng khuất dần. Mộ phần vốn hoang vu nay lại càng âm u vắng lạnh. Chính lúc đó từ trong rừng cây cạnh khu mộ địa có hai người bước ra, một người áo gấm nho nhã, một người tướng mạo trung trực, chính là Long Phi và Thiết Hổ. Trong tay Thiết Hổ cầm một cây xẻng sắt, mắt dõi về hướng Tiêu Lập vừa đi khuất, Long Phi hít một hơi sâu, nói: “Bắt đầu được rồi!”

Thiết Hổ xua tay: “Đợi chút đã!”

Long Phi không phản đối. Thiết Hổ nhìn dò xét Long Phi một lượt, nói nhỏ: “Giả thiết của huynh quả là rất táo bạo”.

Long Phi thở hắt ra: “Câu này huynh đã nói đến lần thứ mười hai rồi”.

Thiết Hổ âm ừ: “Kết bạn với người như huynh không sớm thì muộn cũng có ngày không sợ chết thì cũng một chết!”

Long Phi cười cười: “Đừng quên là chính huynh tình nguyện theo ta đến đây đây chứ!”

Thiết Hổ dữ dằn: “Huynh mà đoán sai thì khi về tôi sẽ bắt nhốt huynh lại!”

Nụ cười trên môi Long Phi tắt lịm, chàng cười buồn: “Lần này nếu ta mà lầm nữa thì nhất định sẽ cần một nơi yên tĩnh như vậy”.

Thiết Hổ: “Tốt nhất là huynh hãy cầu Trời khẩn Phật ngay từ bây giờ đi, cầu cho Tiêu Lập không quay lại, không thì...”

Long Phi: “Mọi việc đã có ta gánh vác!”

Thiết Hổ nói như than vãn: “Tóm lại nếu lão mà quay lại, phán đoán của anh lại sai thì e cái mạng nhỏ của anh sẽ có vấn đề, mũ ô sa trên đầu tôi cũng bay là chắc!”

Long Phi: “Thường ngày huynh vẫn nói chức quan này chẳng là gì kia mà?”

Thiêt Hồ hầm hè: “Không biết kiếp trước tôi làm bậy chuyện gì mà đời này lại kết bạn với người như huynh!”

Long Phi bật cười: “Đã làm chuyện này bao giờ chưa?”

Thiêt Hồ trợn mắt: “Chưa bao giờ”.

Long Phi vẫn cười: “Phải cảm kích ta đã cho huynh cơ hội này mới đúng!”

Thiêt Hồ: “Cảm kích chứ, cảm kích đến rùng hết cả mình đây này!”

Hai người nhìn nhau, bất giác cùng bật lên cười. Long Phi rốt cuộc là muốn Thiêt Hồ làm gì?

* * * * *

Mưa vẫn nặng hạt.

Long Phi giục già: “Còn không mau qua bên đó?”

Thiêt Hồ cau mày: “Huynh thành kẻ hấp tấp từ bao giờ thế?”

Long Phi gần giọng: “Nếu huynh là ta, liệu huynh có nôn nóng thế không?” - Nói xong mau mắn bước lên phía trước.

Thiêt Hồ đành thở dài, theo sát Long Phi. Hai người dừng lại trước hai nắm mồ mới đắp.

Thiêt Hồ: “Bắt đầu từ cái nào?”

Long Phi: “Mộ Tiêu Ngọc Lang” Vừa nói vừa chìa tay: “Đưa ta cái xẻng!”

Thiêt Hồ: “Huynh cảnh giới, để đây cho tôi!”

Long Phi gạt đầu: “Cũng được!” rồi trèo lên một cây cao quan sát.

Chiếc xẻng trong tay Thiêt Hồ bắt đầu xới xuống nắm mộ, vừa đào hẩn vừa cầu nhàu: “Đường đường là một Đại bồ đầu bỗng nhiên biến thành tên đào trộm huyết, chuyện lạ năm nào cũng có, năm nay là năm nhiều đặc biệt”.

Long Phi muốn lôi cái quan tài đó lên, liệu có mục đích gì?

* * * * *

Đất vừa đắp, việc mang quan tài lên chẳng mấy khó khăn. Chiếc quan tài sơn đen, bên trên đóng đầy đinh. Long Phi ngay tức khắc nhảy xuống tiến lại cạnh Thiêt Hồ.

Thiêt Hồ mặt biến sắc: “Tiêu Lập quay lại à?”

Long Phi lắc đầu: “Không, là ta không đợi được nữa nên nhảy xuống thôi!”

Thiêt Hồ lau mồ hôi: “Làm tôi sợ hết hồn!”

Long Phi vội và giành lấy chiếc xẻng trong tay Thiêt Hồ, cạy hàng đinh trên nắp quan tài. “Cạch” một tiếng, chiếc nắp vênh lên kéo theo một tràng “phụt, phụt, phụt”, toàn bộ đinh trên nắp quan tài bật tung. Thi hài Tiêu Ngọc Lang hiện ra trước mắt họ không khác gì lắm so với ngày hôm qua, vẫn là khuôn mặt ấy, vẫn là chiếc áo ấy, máu trên áo đã bốc mùi thối rữa, xộc vào mũi hai người. Thiêt Hồ vội đưa tay che mũi. Long Phi cắn chặt răng, cố nín thở đặt nắp quan tài xuống đất, lại bê thi hài Tiêu Ngọc Lang đặt lên trên nắp quan tài. Rốt cuộc là vì cái gì mà chàng lại bất chấp tất cả như vậy?

* * * * *

Dưới thi thể đương nhiên là đầy quan tài, mắt Long Phi lóe lên: “Quả nhiên rất nông!”

Thiêt Hồ bỏ tay ra khỏi mũi, chồm tới: “Lẽ nào còn một tầng nữa sao?”

Long Phi: “Sẽ biết ngay thôi!”

Một loạt âm thanh hỗn độn vang lên, đáy quan tài đồ Tiêu Ngọc Lang cuối cùng cũng bị tách ra trước mắt họ. Long Phi mừng ra mặt, mười ngón tay thật lạnh lẽo nháy mắt đã nhấc cả đáy quan tài lên. Lớp đáy này quả nhiên rất mỏng. Dưới đó không phải là đất mà hãy còn một tầng nữa. Quan tài trong quan tài!

* * * * *

Một thiếu nữ đẹp như hoa đang nằm trong cái quan tài bên dưới ấy.

“Tử Trúc!” Thiết Hổ buột kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Long Phi vừa mừng vừa sợ. Hai mắt Tử Trúc khép chặt, mặt trắng như tờ giấy. Long Phi đưa tay đặt lên mũi nàng.

Thiết Hổ hỏi dồn: “Sao rồi?”

Long Phi không nói gì, đưa tay qua lại một lúc lâu. Thiết Hổ ruột gan nóng như lửa đốt. Lát sau Long Phi mới nói: “Còn thở”.

Tiếng nói của chàng run rẩy kịch liệt, cả người quỳ sụp xuống thành quan tài. Căng thẳng suốt mấy ngày qua, đến khi có lại được Tử Trúc trong tay, sức chịu đựng của chàng đã hoàn toàn suy kiệt!

Thiết Hổ nghe xong, vội nói liên hồi: “Tốt rồi, tốt rồi, tốt quá rồi!”

Một lúc lâu sau Long Phi mới bình tĩnh lại, từ từ ôm Tử Trúc ra khỏi quan tài, hai tay vẫn không ngừng run rẩy. Thiết Hổ vỗ nhẹ vai chàng: “Huynh thật giỏi, ai ngờ được trong quan tài lại có quan tài!”

Long Phi mết mỏi: “Ta nghĩ đi nghĩ lại, chúng ta đã tìm tất cả những nơi có thể giấu người, chỉ còn quan tài của Tiêu Ngọc Lang là lý tưởng nhất”.

Thiết Hổ đã trở lại vẻ tự tin, cười lớn: “Quả không nằm ngoài dự liệu của huynh!”

Trên cổ Long Phi từng giọt mồ hôi nối nhau chảy.

Thiết Hổ cũng đưa tay gạt mồ hôi: “Huynh cứu Đinh cô nương nhanh lên!”

Long Phi gật đầu, ôm Tử Trúc đi khuất vào rừng. Thiết Hổ vội vàng đặt thi thể Tiêu Ngọc Lang về chỗ cũ, đóng lại đinh, lấy đất đắp lên như nguyên trạng. Một lúc sau, hắn ta nghe thấy tiếng khóc từ trong rừng vọng lại. Là tiếng khóc của một cô gái! Thiết Hổ cầm chắc chiếc xéng chạy về phía đó, vẻ thoải mái như vừa trút được hàng tấn đá trong lòng.

* * * * *

Tử Trúc đang thẫn thức. Long Phi ôm chặt nàng trong lòng, không biết phải nói gì. Thiết Hổ từ ngoài chạy vào, tận mắt trông thấy Tử Trúc đã tỉnh lại, bèn cười lớn: “Bây giờ thì tốt rồi!”

Tử Trúc ngoái lại thấy Thiết Hổ, ngạc nhiên: “Thiết đại nhân!”

Thiết Hổ càng vui sướng, cười: “Cô nhận ra được Thiết đại nhân này thì xem ra đã không còn phải lo lắng nữa!”

Tử Trúc lạ lùng: “Có khi nào tiểu nữ không bình thường sao?”

Thiết Hổ: “Không có gì, chỉ là bị hôn mê thôi!”

Tử Trúc nhìn quanh: “Chẳng phải tiểu nữ đang ở chỗ Tiêu bá bá sao? Tại sao giờ lại ở đây?”

Thiết Hổ nhìn Long Phi: “Huynh vẫn chưa cho cô ấy biết?”

Long Phi lắc đầu: “Tử Trúc vừa tỉnh”.

Tử Trúc hỏi lại Long Phi: “Đây là nơi nào vậy?”

Thiết Hổ chen ngang đúng lúc: “Đinh cô nương, cô đã gặp phải chuyện gì ở đại đường Tiêu gia trang vậy?”

Tử Trúc lắc đầu: “Chẳng có chuyện gì cả”.

Thiêt Hổ cau mày: “Sau khi chúng tôi đuổi theo quái nhân áo rời khỏi đại đường, thật không có chuyện gì xảy ra chứ?”

Tử Trúc nhăn trán cố nhớ lại: “Mọi người đi rồi, tiểu nữ dìu Tam bà bà dậy, muốn cứu bà tỉnh lại nhưng làm thế nào cũng vô ích”.

Thiêt Hổ: “Có phải thủ hạ của tôi nghe thấy nên chạy vào đại đường không?”

Tử Trúc gật đầu: “Quả có vậy”.

Thiêt Hổ: “Sau đó chúng chia làm hai đội?”

“Đúng thế”.

“Bốn người ở lại đại đường, sau đó thế nào?”

“Ồ, tiểu nữ nhớ ra rồi” - Tử Trúc ấn nhẹ tay vào thái dương, nói: “Chính vào lúc tiểu nữ đang giúp Tam bà bà thì nghe thấy một loạt âm thanh kỳ quái, quay lại nhìn thấy bốn vị bồ đầu đã ngã cả xuống, sau đó hình như tiểu nữ có nhìn thấy Tiêu bá bá...”.

Thiêt Hổ hỏi gấp: “Tiêu Lập làm gì?”

Tử Trúc: “Hình như xông lại phía tôi”

Thiêt Hổ tiếp lời ngay: “Sau đó thế nào?”

Tử Trúc bỗng ngậy người ra.

“Xem ra nàng bị hôn mê từ lúc ấy” - Long Phi chỉ nói một câu rồi lại trầm ngâm.

Tử Trúc vội hỏi: “Có phải tiểu nữ đã hôn mê rất lâu không?”

Thiêt Hổ: “Gần một ngày”.

“Gần một ngày ư?” - Tử Trúc thực sự kinh ngạc.

Thiêt Hổ: “Một ngày đó đã làm tiểu Long cuống cả lên rồi”.

Tử Trúc vẫn kinh ngạc nhìn Long Phi: “Phi ca lúc này tìm thấy muội ở đâu?”

Long Phi nhẹ nhàng: “Trong quan tài!”

Tử Trúc kêu lên một tiếng, vội nép vào lòng Long Phi: “Huynh đừng làm muội sợ được không?”

Long Phi thở dài, Thiêt Hổ lại xen vào đúng lúc: “Tiểu Long nói thật đó, cô thậm chí đã bị người ta chôn xuống đất rồi. Nếu không nhờ tài trí của Long Phi cứu cô kịp thời thì hậu quả thế nào chắc không cần tôi kể chứ?”

Tử Trúc nhìn Long Phi: “Phi ca, là thật sao?”

Long Phi: “Tuy lão Thiêt hay đùa nhưng những điều vừa rồi huynh ấy nói đều là thật cả”.

Thiêt Hổ trợn mắt: “Tôi đùa với huynh khi nào chứ?”

Tử Trúc hỏi vội: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Long Phi thở dài: “Chuyện này không thể kể mấy câu mà rõ được. Chúng ta hãy cứ rời khỏi đây trước đã”.

Thiêt Hổ vẻ suy nghĩ: “Huynh định về Đình gia trang?”

Long Phi lắc đầu: “Tạm thời ta và Tử Trúc đều không nên xuất hiện ở Phong Hoàng trấn”.

Thiêt Hổ: “Vậy còn tôi?”

Long Phi: “Huynh thì phải về đó”.

Thiêt Hổ: “Ừm”.

Long Phi: “Huynh nên cắt thủ hạ thám thính kỹ Tiêu gia trang”.

Thiết Hổ thấp giọng hỏi: “Thám thính cái gì?”

“Tử Trúc?!”

“Cái gì?” - Thiết Hổ mắt tròn xoe nhìn thẳng Long Phi.

Long Phi: “Việc tìm thấy Tử Trúc chỉ nên mình huynh biết, tuyệt đối không cho người nào hay!”

Thiết Hổ nhìn Long Phi: “Lần này huynh lại tính bán thuốc gì nữa đây?”

Long Phi không trả lời, chỉ thấp giọng dặn dò: “Huynh phải nhớ thật kỹ điểm này, chỗ tiểu lâu đó không nên cho thuộc hạ của huynh vào”.

“Ồ?”

“Ta muốn huynh đích thân đi tìm nhưng chỉ được ở bên ngoài, bất kỳ động tĩnh gì bên trong cũng không cần để ý, nếu gặp Tiêu Lập cũng nên thấp giọng chào một tiếng!”

Thiết Hổ vuốt râu: “Giờ tôi đã hiểu thêm đôi chút rồi!”

Long Phi: “Sau giờ Dậu các anh nên rời Tiêu gia trang, sang đợi ở thư phòng của sư thúc ta”.

Thiết Hổ: “Có thể cho tôi biết thêm chút không?”

Kỳ thực hẳn ta vẫn mù mờ về kế hoạch của Long Phi. Nhưng Long Phi chỉ nói vắn tắt: “Trước mắt ta chỉ có thể cho huynh biết như vậy thôi”.

Thiết Hổ nhăn mày: “Phải chăng huynh lại có thêm nhiều giả thiết nữa?”

Long Phi gật đầu: “Ừm”.

Thiết Hổ cười khỏ: “Lần này nếu là đào mộ tổ Tiêu gia mới hay!”

Long Phi cười cười: “Yên tâm, lần này nếu lại phải đi đào mộ, ta sẽ làm một mình không phiền huynh nữa”.

Thiết Hổ thở dài: “Nghe nói huynh có thêm giả thiết nữa, tôi lại hoảng sợ rồi”.

Long Phi chỉ cười nhẹ. Thiết Hổ nhìn cả hai người: “Huynh và Đinh cô nương sẽ đi đâu bây giờ?”

Long Phi: “Đến thôn bên cạnh tìm một ít thuốc”.

Tử Trúc vừa nghe xong liền cắn môi, Long Phi cười: “Muội đói bụng rồi hả?”

Tử Trúc xấu hổ gật đầu. Thiết Hổ vẫn chăm chú nhìn Long Phi: “Sau đó thì sao?”

Long Phi: “Cải trang rồi vượt qua dãy núi kia để về Phong Hoàng trấn”.

Thiết Hổ: “Huynh còn cẩn thận hơn cả tôi nữa!”

Long Phi: “Bất kỳ một sơ hở nào cũng có thể ảnh hưởng tới đại cục!”

Thiết Hổ: “Nhưng khi về huynh phải thật cẩn thận. Tiêu Lập quả là lão hồ ly đã thành tinh rồi, không phải hạng dễ đối phó đâu!”

Long Phi cười nhẹ: “Nghe huynh nói vậy ta mới thực sự yên tâm”.

Thiết Hổ cười lớn: “Huynh tưởng tôi mãi là kẻ hồ đồ sao?”

Long Phi vẫy tay: “Đi mau!”

Thiết Hổ sảng khoái quay người đi, chốc lát đã khuất bóng. Tử Trúc chỉ biết im lặng lắng nghe, lúc này không kìm được nữa mới hỏi: “Tiêu bá bá sao rồi? Sao Thiết đại nhân đó lại nói bá bá là hồ ly tinh?”

“Ừm, không phải hồ ly tinh, phải là thần lằn tinh mới đúng!”

Tử Trúc sưng người nói khề: “Huynh cũng hồ đồ rồi!”

Long Phi thở dài, đỡ Tử Trúc rời khỏi khu rừng. Hai bóng người cất bước đi trong màn mưa. Trời thăm, gió sậu!

21. Chương 21: Ma Quỷ

Hoàng hôn.

Sau giờ Dậu, một đoàn người đi ra từ Tiêu gia trang, dẫn đầu là Thiết Hổ, theo sau là mấy thủ hạ của hắn. Cả đám bỏ khoái đều cúi đầu nín thở.

Họ vẫn không tìm thấy Tử Trúc, căn bản không thể nào tìm được.

Thiết Hổ cũng ra vẻ thất vọng cúi đầu, nhưng vừa ra khỏi Tiêu gia trang cái vẻ đó dần dần biến mất. Qua đầu phố, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Điều Long Phi muốn hắn làm, hắn đã làm xong. Bây giờ hắn chỉ muốn biết Long Phi đã tiến hành mọi việc đến đâu rồi, phải chăng lại có giả thiết táo bạo nào, hay là đã thu được kết quả?

Bước chân Thiết Hổ bất giác nhanh hơn. Trời cũng dần chuyển sang chiều.

* * * * *

Đêm đã về khuya.

Trong đại đường Tiêu gia trang chỉ có một cây đèn chiếu sáng, một người đang ngồi dưới ánh đèn đó.

Tiêu Lập!

Bàn bát tiên bày rượu, chỉ độc nhất một bình.

Đến giờ Tiêu Lập mới chỉ uống có ba chén. Người ông ta vẫn khoác chiếc áo trắng. Dưới ánh đèn lay động, khuôn mặt vốn đã tái lại càng trắng bệch đến dị thường.

Tiêu Lập uống rượu cũng chậm rãi khác thường, dường như có rất nhiều tâm sự, lại có vẻ như đang toan tính gì đó.

Hai tay ông ta đã để yên hàng giờ không lay động. Ba ly rượu đối với Tiêu Lập căn bản chẳng có ý nghĩa gì, ông ta vốn muốn uống như điên nhưng lại phải kìm chế, cố giữ cho tinh thần hoàn toàn tỉnh táo.

Bởi một cảm giác bất an đang xâm chiếm lòng Tiêu Lập.

Mỗi khi cận kề với nguy hiểm ông ta đều có cảm giác này, chính linh cảm đó đã giúp ông ta bao lần thoát chết.

Lần này sẽ ra sao?

Tiêu Lập sợ uống nữa sẽ say, lại không thể không uống nữa. Ly rượu thứ ba đã cạn, Tiêu Lập nhắc bình lên rót ly thứ tư, cử động vô cùng chậm rãi vì ông ta căn bản không muốn uống tiếp, một ly cũng không.

Nhưng ông ta lại không thể nào kìm được!

* * * * *

Rượu vẫn còn trong ly, bỗng đâu đó mấy âm thanh kỳ quái vang lên. Đêm khuya tĩnh lặng, những tiếng động âm u không rõ nơi chốn, vừa quái đản lại vừa đáng sợ.

Ly đã đầy, Tiêu Lập đặt bình rượu xuống, nâng ly. Vốn không muốn uống nhưng lại không tự chủ được, theo thói quen nhấp ly rượu lên môi, chính lúc này một trận gió lùa qua cửa sổ khiến lòng đèn chao đảo.

“Huuuuu...”

Tiếng lạo xạo quái dị vang lên bên ngoài đại đường. Tiêu Lập toàn thân kinh hãi, lắp bắp hỏi: “Ai?”

Một bóng người xuất hiện ngoài cửa.

Đập vào mắt ông ta là chiếc nón trắng nhọn trên đầu người đó, chiếc nón theo kiểu nón của mã phu. Tiêu Lập vừa nhìn thấy, toàn thân bỗng nóng bừng.

Bóng người ăn mặc như xa phu ấy khom lưng tiến lại từng bước.

Một bước, hai bước, rồi ba bước...

“Ai?”. Tiêu Lập quát lớn.

Người đánh xe dừng bước, ngẩng đầu lên, đồng thời nhấc tay cởi chiếc nón trúc trên đầu xuống.

Từng động tác đều cực kỳ chậm rãi, bóng hai cánh tay phản chiếu ánh đèn, lấp đầy một khoảng không.

Chiếc nón vừa lấy xuống, khuôn mặt người đánh xe hiện rõ dưới ánh đèn. Một khuôn mặt xanh lét đầy vảy cá, mũi ngắn miệng nhọn, tướng mạo không chút nào giống với con người.

Quái nhân thần lẫn!

Tiêu Lập nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xanh lét, bỗng cười lên lạnh lùng: “Kẻ nào dám đến đây giả thần giả quỷ?”

Quái nhân không trả lời, chỉ kêu “Hu” một tiếng.

Tiêu Lập cười nhạt: “Mau bỏ mặt nạ xuống”, quái nhân cũng cười nhạt ngẩng đầu.

Khuôn mặt quái dị quả nhiên là giả, sau chiếc mặt nạ ấy là khuôn mặt một người tuổi đã trung niên.

Tư Mã Nộ!

Đúng là khuôn mặt ‘Khoái Dao’ Tư Mã Nộ!

Sắc diện Tiêu Lập đã trắng, da trên mặt Tư Mã Nộ càng trắng hơn, màu da chết chóc không sinh khí, không mang chút một chút sắc mặt người!

Tư Mã Nộ vốn đã chết dưới Nhất Kiếm Câu Hồn của Đinh Hạc, sao lại còn sống dậy đến đây?

Ma?

Tiêu Lập rút cuộc cũng phải thay đổi sắc mặt, người bắt giác run lên, nói như lạc giọng: “Người...”.

Đột nhiên Tư Mã Nộ kêu lên thảm thiết: “Trả mạng cho ta!”

Tiếng kêu sắc lạnh vang trong đêm vắng, ghê rợn như tiếng ma quỷ trong truyền thuyết.

Hay ma quỷ thật sự đã hiện lên đòi lấy mạng người?

Tiêu Lập lại rùng mình, một tiếng “tách” vang lên, ly rượu trong tay vỡ vụn, rượu trong ly chảy ào ào xuống áo, bỗng cười vang: “Dù sao thì ta cũng không giết người, muốn đòi mạng người phải tìm Đinh Hạc mới đúng!”

Tư Mã Nộ lại kêu lên bi thảm: “Trả mạng cho ta!”

Dứt lời từ từ tiến lại phía Tiêu Lập.

Gió từ bên ngoài vẫn thổi vào thư phòng.

Âm phong u u từng trận, ánh đèn lung lay mờ ảo trong đêm.

Tiêu Lập lùi lại nhưng cũng chỉ một bước, rồi lại cất tiếng cười lớn: “Được lắm, người dám giả quỷ dọa ta!”

Tiếng cười chưa dứt, tay phải đã vươn ra nắm chặt bình rượu trên bàn bát tiên.

Gió bỗng giật một cơn thật mạnh.

Hồn ma Tư Mã Nộ như cũng biết võ công của Tiêu Lập, lập tức bay lên nhắm cửa tẩu thoát.

Bình rượu từ tay Tiêu Lập bay vèo đến cây trụ trên hành lang ngoài cửa, “oàng” vỡ vụn.

Hồn ma Tư Mã Nộ bay vút lên, vừa hay tránh được những mảnh vỡ rơi xuống sân.

“Chạy đâu?” Tiêu Lập hét lớn, toàn thân căng như dây đàn lao vọt theo. Đúng lúc đó một làn khói trắng bốc lên từ gót chân Tư Mã Nộ, nhanh chóng tỏa ra vây bọc lấy hắn.

“Được lắm!” Tiêu Lập giận giữ quát, lẳng không lao vút lên cao. Từ trên nhìn xuống, ông ta phát hiện một bóng người đang chạy về phía hậu viện.

Tiêu Lập đuổi sát theo sau, qua một tường rào rồi lại một tường rào nữa, qua hết sân này đến sân khác. Đương nhiên Tiêu Lập hiểu rõ đường lối trong trang viện của mình như lòng bàn tay nên bước chạy như lưu thủy hành vân không chút ngập ngừng.

* * * * *

Trời đêm sâu thăm thẳm.

Đêm nay không mưa, còn có cả trăng!

Ánh trăng xanh lạnh lẽo hoang vu, đêm khuya yên ắng đến gai người.

Tiêu Lập bay như chim qua tường, đáp xuống bên gốc ngô đồng.

Sân sau trang viện không có một ai.

Chẳng lẽ Tư Mã Nộ đã chạy thoát?

Tiêu Lập nhìn tứ bề, cau mày nghĩ ngợi, bỗng phát hiện ánh đèn hắt ra từ trong tiểu lâu.

Ánh đèn rất sáng. Ai ở trong lâu?

Tiêu Lập lạnh lùng nhú đôi lông mày, phi thân lao đến!

* * * * *

Cửa tuy khóa nhưng chỉ cần đẩy nhẹ là bật ra.

Ánh sáng trong lầu soi rõ khuôn mặt Tiêu Lập, lão nhìn chăm chú vào tấm bình phong đối diện với cửa. Trên bình phong đó không hiểu sao lại xuất hiện bức tranh mà Long Phi nhìn thấy đêm trước.

Một bức họa thập phần quái đản!

Một quái nhân nửa trên là người nửa dưới là thần lằn đang hút não một người đàn bà, máu tươi lênh láng, cảnh tượng khiếp đảm đến rợn người!

Mặt Tiêu Lập càng lúc càng trắng bệch, mắt ngầu đỏ như đang có lửa thiêu, bước gần từng bước vào trong, cách tấm bình phong chừng một thước mới dừng lại, đánh giọng quát: “Ra đây cho ta!”

Đáp lại lời lão, tấm bình phong tự động tách làm hai, một hàng mười người xuất hiện trước mặt Tiêu Lập, đứng giữa đám người không phải ai khác mà chính là Bộ đầu Thiết Hổ, trong tay cầm chiếc khóa sắt, hai mắt trừng to nhìn lão, hai bên tả hữu là tám bồ khoái đều đã tuốt đao khỏi vỏ. Ngay trước chân Thiết Hổ là bốn viên gạch vuông được khảm chặt trên một tấm gỗ, cạnh tấm gỗ là một miệng huyệt đen ngòm.

Trong tiểu lâu hóa ra lại có một địa đạo!

Tiêu Lập hừm lên một tiếng: “Giỏi lắm!”

Thiết Hổ lạnh lùng: “Cũng như nhau cả thôi!”

Tiêu Lập: “Là người tìm ra địa đạo này?”

Thiết Hổ: “Không phải tôi”.

“Thế thì ai?”

“Tôi” - Một bóng đen chợt xuất hiện ngoài cửa.

Ma!

Tư Mã Nộ!

22. Chương 22: Tình Sâu Hận Càng Sâu

Gió đêm thổi nhẹ áo Tư Mã Nộ.

Tiêu Lập nhìn Tư Mã Nộ chăm chăm, cười nhạt: “Khinh công Tư Mã Nộ mà cao cường như vậy thì đã không đoán mệnh sớm thế đâu!”

Tư Mã Nộ cũng cười nhạt, bộ mặt trắng bệch bỗng nhiên rơi xuống.

Tuy ai cũng đã nghĩ đến việc này nhưng khi chứng kiến tận mắt vẫn không tránh nổi rùng mình.

Sau cái mặt nạ đó là khuôn mặt một người trẻ tuổi.

Long Phi!

Tiêu Lập lạnh lùng nhìn Long Phi: “Từ nãy ta đã sớm biết là ngươi!”

Long Phi không đáp, đưa tay gỡ nốt lớp vảy cá trên mặt, rồi trút bỏ bộ y phục xa phu, trên người còn lại bộ áo gấm, xem ra vẫn là phong thái ấy không lẫn vào đâu được.

Tiêu Lập nhìn dò xét Long Phi một lượt, nói: “Đinh Hạc quả có con mắt tinh đời, chọn được người con rể thông minh như ngươi, thật khiến ta ngưỡng mộ!”

Long Phi điềm đạm: “Tiền bối cũng tinh thông hơn người mà!”

Tiêu Lập cười khẩy: “Nếu ta thông minh thì đã không phải gặp ngươi thế này!”

Long Phi: “Nếu không phải văn bối giúp tìm ra chân tướng sự việc thì làm sao mà hóa giải được mối hận trong lòng ngài đây?”

Tiêu Lập: “Giả thiết của ngươi quả là không sai”.

Long Phi: “Những gì văn bối nói với Thiết Hổ tôi qua, chắc tiền bối trong địa đạo đều đã nghe thấy hết?”

Tiêu Lập cau mày: “Chẳng lẽ ngươi phát hiện ra ta?”

Long Phi gật đầu: “Không giấu gì tiền bối, văn bối cố tình để ngài nghe mọi chuyện”.

Tiêu Lập: “Nếu đúng như ngươi nói, thì ta quả có hơi hoảng khi nghe những lời đó”.

Long Phi chăm chú nhìn lão: “Trong lúc bối rồi tiền bối đã thay đổi kế hoạch?”

Tiêu Lập lộ vẻ thiếu não: “Tất nhiên, vì manh mối đã bị lộ rồi”.

Long Phi: “Việc đầu tiên tiền bối cần giải quyết là hai cái quan tài, vì thế mà văn bối bạo gan giả thiết rằng Tử Trúc chắc hẳn bị giấu trong đó”.

Tiêu Lập toàn thân run rẩy: “Các người dám đào mộ cứu Tử Trúc sao?”

Long Phi chột gằn giọng: “Không còn cách nào khác!”

Tiêu Lập thần thờ: “Tử Trúc đâu?”

“Tiêu bá bá, diệt nữ ở đây!”, Tử Trúc bước ra từ cầu thang sau lưng Thiết Hổ.

Tiêu Lập đảo mắt nhìn, bỗng phá lên cười: “Hay lắm, hay lắm!”

Thiết Hổ lạnh lùng: “Nhưng ông thì không hay chút nào đâu, Tiêu trang chủ!”

Tiêu Lập dứt ngay tràng cười, giọng cũng lạnh lùng không kém: “Ai dám bảo ta không hay?”

Thiết Hổ danh thếp: “Chúng cứ đã rõ, ta sẽ bắt ông về điều tra tội giết người!”

Tiêu Lập thần nhiên: “Thiết đại nhân nhìn thấy ta giết người khi nào?”

Thiết Hổ sững người.

Tiêu Lập lại tiếp: “Tiểu lâu này đã bỏ hoang bao nhiêu năm, ai mà biết kẻ nào đã đào hai cái địa đạo này rồi giả thần giả quỷ chứ?”

Thiết Hổ đành giọng: “Chính là ông!”

Tiêu Lập: “Thiết đại nhân thấy tôi giả làm quái nhân sao?”

Thiết Hổ lại cứng họng.

Tiêu Lập đảo mắt nhìn sang Long Phi: “Ta chỉ thấy Long công tử làm vậy, cả Thiết đại nhân và các thuộc hạ đều thấy, không biết chừng đây chính là vở kịch do Long công tử diễn, Thiết đại nhân muốn bắt người phải tìm hãn mới đúng!”

Thiết Hổ gần giọng: “Chúng ta đã tìm thấy Đinh tiểu thư trong quan tài Tiêu công tử!”

“Lúc đó ta có ta có mặt không?”

“Không!”

“Vậy đó, ai mà biết sau khi ta đi kẻ nào đã bỏ người vào rồi đổ tội cho ta? Việc các người tự ý đụng đến mộ con ta, ta còn chưa truy cứu”.

“Ông...”. Thiết Hổ giận giữ không thốt lên lời.

Tiêu Lập cười nhạt: “Các người muốn chứng cứ thì phải là lúc quan tài chưa ra khỏi cửa mới có thể bắt ta được!”

Thiết Hổ: “Khi đó...”.

Tiêu Lập lại cười: “Khi đó các người vẫn chưa dám chắc, đúng không?”

Thiết Hổ: “Thì sao?”

Tiêu Lập: “Vậy thì thật đáng tiếc vì làm lỡ mất cơ hội bắt người tốt như vậy!”

Thiết Hổ giận sôi lên: “Tiêu Lập, ông được lắm!”

Tiêu Lập nhìn xuống địa đạo: “Càng đáng tiếc hơn là các người đã không biết lợi dụng địa đạo này, chờ đến khi ta xuống tìm mặt nạ và nón trúc hây xuất hiện!”

Thiết Hổ cau mày: “Chẳng lẽ ông còn cần những thứ đó?”

Tiêu Lập: “Khó nói lắm”.

Thiết Hổ gầm ghe: “Vậy ông còn muốn chúng tôi đợi đến khi nào?”

“Ta cũng không biết nữa”. Tiêu Lập cười nhạt: “Hành sự mà quá hấp tấp hay quá chậm chạp đều không tốt. Người làm Bồ đầu bao năm như vậy mà không hiểu đạo lý này sao?”.

Thiết Hổ giận đến cứng người nhưng không nói lại nổi một câu.

Tiêu Lập thản nhiên: “Vì thế mà tuy giả thiết của Long Phi không sai, các người lại tìm được cả tang vật, nhưng đáng tiếc lại chẳng liên quan gì đến ta cả”.

Long Phi đỡ lời đúng lúc: “Văn bối sớm đã nghĩ đến chuyện này, chỉ có điều không tìm được chứng cứ thì cũng vô dụng”.

Tiêu Lập cười gằn: “Vậy tại sao người còn giả ma giả quỷ?”

Long Phi lắc đầu: “Văn bối chỉ muốn chứng thực xem mọi chuyện có phải tiền bối làm không?”. Ngừng lại giây lát, chàng tiếp: “Đúng như lời tiền bối nói, tuy đã tìm thấy Tử Trúc nhưng cũng có thể là do người khác ra tay”.

Tiêu Lập: “Giờ thì người đã biết rồi chứ?”

Long Phi: “Ừm...”.

Tiêu Lập trừng trừng nhìn Long Phi: “Giờ người định làm gì? Hay định dùng thủ đoạn giang hồ?”

Long Phi lắc đầu: “Văn bối không muốn giao đấu với ngài”.

Tiêu Lập ngạc nhiên “Ồ.. ưm” một tiếng.

Long Phi nhẹ nhàng: “Văn bối luôn tin vào thiên lý tuần hoàn, ác giả ác báo”.

Tiêu Lập chỉ cười khẩy.

Long Phi nhìn lão: “Không biết tiền bối có thể giúp giải tỏa một số nghi ngờ?”

Tiêu Lập lạnh nhạt: “Người muốn biết chuyện gì?”

Long Phi: “Chân tướng sự việc phải chăng đúng như giả thiết của văn bối?”

Tiêu Lập: “Đúng vậy!”

Tử Trúc bỗng lên tiếng: “Cha tôi không thể là loại người đó được!”

Tiêu Lập hừ một tiếng: “Đến nước này rồi ta còn cần nói dối hay sao?”

Tử Trúc cúi đầu thở dài.

Long Phi: “Tư Mã Nộ có quan hệ thế nào với tiền bối?”

Tiêu Lập: “Chẳng có quan hệ gì cả”.

“Hắn đuổi theo và vô tình chứng kiến việc tiền bối đã làm?”

“Không sai”. Tiêu Lập từ tốn nói: “Cuộc giao đấu ở dốc Đoạn trường ấy, sau khi thắng có phải người khuyên hắn khi nào luyện xong ‘Hoàn phong thập tam trảm’ rồi mới nên tìm người tái đấu, đúng không?”

“Đúng vậy!”. Long Phi gật đầu: “Chiêu cuối cùng của ‘Hoàn phong thập tam trảm’ có cả thầy hai mươi ba thức biến hóa nhưng hắn mới chỉ luyện đến thức thứ mười ba”.

Tiêu Lập cười nhạt: “Tuy người có ý tốt nhưng hắn lại nghĩ rằng người cố tình hạ nhục hắn!”

“Văn bối tuyệt đối không có ý đó!”

“Ta biết!”

“Văn bối vẫn chưa minh bạch lắm”.

“Vì chiêu cuối cùng trong ‘Hoàn phong thập tam trảm’ hắn đã không thể tập hơn được nữa”.

“Với tư chất của hắn, sao lại có thể không tập được?”

“Có việc này người vẫn chưa biết”.

“Việc gì?”

“Tư Mã Nộ năm đó đã giết chết Truy Phong Kiếm Độc Cô Nhạn”.

“Văn bối có biết”.

“Chắc người cũng biết hắn bị Độc Cô Nhạn chặt đứt một ngón tay?”

“Ồ, vậy ư?”

“Việc này vốn không phải là bí mật. Tư Mã Nộ lấy một ngón tay đổi một cái mạng Độc Cô Nhạn, cũng nhờ thế mà nổi danh giang hồ”.

“Văn bối không hề biết việc này”.

“Vì người chưa từng tiếp xúc với hắn, trên đời này cũng đâu có ai biết được hết chuyện trong võ lâm!”

Long Phi gật đầu: “Chắc là hắn tưởng văn bối biết mà vẫn cố tình chọc tức hắn”.

Tiêu Lập: “Kẻ sĩ có thể chết chứ không chịu nhục, thế nên hắn quyết đuổi theo lấy mạng người”.

Long Phi lắc đầu thở dài.

Tiêu Lập: “Thế nên người phải cảm ơn ta mới đúng!”

Long Phi: “Sau khi thu thập Tư Mã Nộ, tiền bối đã dùng Nhiếp Tâm thuật khống chế hắn?”

Tiêu Lập: “Muốn khống chế con người này quả không phải là dễ!”

Long Phi thấp giọng: “Vì mối thù này mà phải bỏ ra nhiều tâm sức đến vậy?”

Tiêu Lập lạnh lùng: “Ừm”.

Long Phi: “Nhưng văn bối vẫn ngờ rằng...”.

Tiêu Lập chặn ngang: “Dù sao thì Đinh Hạc cũng không giống loại người đó, đúng không?”

Long Phi lặng im ra chiều thừa nhận.

Tiêu Lập: “Ban đầu ta cũng nghĩ như người...”.

Rồi lão lạnh lùng nói tiếp: “Tri nhân tri diện bất tri tâm, ta kết giao với hắn bao năm, hơn nữa còn bái nhau làm huynh đệ mà còn không nhìn ra tâm địa lang sói của hắn nữa là người”

Long Phi thở dài.

Tiêu Lập tiến lên hai bước, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh: “Đã lâu lắm rồi...!”

Ngừng một lát lão tiếp: “Đinh Hạc và ta khi đó đều rất trẻ, cả hai đều chung chí hướng phiêu bạt giang hồ, phò chính nghĩa diệt bất công. Nam Tiêu Bắc Hạc, một người ‘Tam Thương Đoạt Mệnh’, một người ‘Nhất Kiếm Câu Hồn’, chỉ qua vài năm danh đã lừng bốn cõi!”

Một dòng máu nóng cũng như bùng lên lan tỏa khắp người Long Phi.

Tiêu Lập như chìm vào trong ký ức: “Đầu thu năm đó chúng ta không hẹn mà gặp tại Thất sát đại trại Ứng Sơn. Trận chiến đẫm máu ấy diễn ra từ trưa đến tận hoàng hôn, hai ta hợp lực giết được Thất sát, từ đó quen biết rồi kết thành huynh đệ”.

Long Phi: “Sau đó thế nào?”

Tiêu Lập: “Chúng ta cùng phiêu bạt đến những nơi nguy hiểm nhất, tẩy trừ những kẻ độc ác nhất, giang hồ ai ai cũng ca ngợi”.

Long Phi nắm chặt tay: “Hay lắm!”

Tiêu Lập: “Mùa thu năm thứ ba, trong một trận chiến hai ta vô tình cứu một gia đình họ Bạch, chính trong trấn Phong Hoàng này”.

Long Phi ngạc nhiên ồ lên.

Tiêu Lập: “Gia chủ là Bạch Phong, vốn là một cường đạo đã rửa tay gác kiếm. Ông ấy mời chúng ta ở lại, sau khi biết quá khứ ông ấy cả hai ta đều muốn rời đi ngay, nhưng đúng lúc ấy thì gặp con gái ông ta”.

“Bạch Tiên Quân?”

Tiêu Lập gật đầu, khẽ thở dài: “Tiên Quân thiên tư quốc sắc khiến hai ta cùng tức khắc si mê, vì thế mà đã nhận lời ở lại, thoát cái đã được nửa năm. Nơi chúng ta lưu ngụ chính là Đinh gia trang bấy giờ”.

Tiêu Lập nhìn xuống cái miệng đen ngòm của địa đạo nói tiếp: “Dù Bạch Phong đã rửa tay gác kiếm nhưng một số kẻ thù vẫn chưa bỏ qua, vì thế nên ngoài hai trang viện ra còn đào thêm địa đạo phòng khi nguy cấp”.

Long Phi gật đầu: “Hóa ra là vậy!”

Tiêu Lập: “Nửa năm sau đó, nhờ có chúng ta ở lại mà Bạch gia được sống những ngày yên ổn nhất, còn hai ta thì tìm cách tiếp cận Tiên Quân. Bề ngoài nàng đối xử với chúng ta như nhau nhưng thực ra nàng thích Đinh Hạc hơn ta vì Đinh Hạc văn võ song toàn, tinh thông cả cầm kỳ thi họa, còn ta thì chẳng hiểu gì mấy thứ đó”.

Long Phi ngạc nhiên thật sự: “Thế sao..?”

Tiêu Lập: “Tuy Tiên Quân thích Đinh Hạc nhưng Bạch Phong lại thích ta vì tính ta rất hợp ý ông ấy, vì thế ông ấy đã gả Tiên Quân cho ta”.

Long Phi không nén nổi tiếng thở dài.

Tiêu Lập vẫn như chìm trong ký ức: “Con người ta tuy lạnh lợi nhưng về chuyện tư tình nam nữ lại rất khờ, y như đối với cầm kỳ thi họa vậy nên luôn nghĩ rằng Tiên Quân đã lựa chọn ta mà không hề nghĩ rằng đó là chủ ý của Bạch Phong...”.

Long Phi chỉ còn biết lắc đầu.

Tiêu Lập vẫn đều đều: “Sau khi ta thành thân, Đinh Hạc vẫn không rời đi. Bạch Phong nghĩ chúng ta là huynh đệ tốt nên vui vẻ tặng cho Đinh Hạc trang viện bên cạnh đó, còn kêu hắn và Tiên Quân kết nghĩa làm anh em...”.

Giọng lão chợt trở nên lạnh lùng: “Để được gần Tiên Quân, Đinh Hạc chấp nhận hy sinh mọi thứ, còn nói ta và hắn tình sâu nghĩa nặng, thấy ta thành thân đương nhiên rất vui mừng. Sau khi cưới Tiên Quân, ta và hắn vẫn cùng nhau phiêu bạt. Ta vui mừng khôn tả, cực kỳ phấn chấn, Đinh Hạc lại ngày càng lặng lẽ trầm tư, sau đó không còn ra ngoài với ta nữa”.

Long Phi: “Vậy khi nào tiền bối mới phát hiện n giữa hai người họ?”

Tiêu Lập: “Đó là một buổi tối nửa năm sau khi thành hôn, ta từ xa về không thấy Tiên Quân trong phòng”.

Long Phi nhíu mày: “Chẳng lẽ tiền bối thấy phu nhân trong thư phòng Đinh Hạc?”

Tiêu Lập lắc đầu: “Ta thiên lý trở về chỉ mong cùng nàng đoàn tụ. Không thấy nàng nên đi tìm khắp nơi, kết quả là thấy nàng trong chính tiểu lâu này, là nơi nàng ở trước khi thành thân với ta”.

Long Phi: “Chẳng lẽ tiền bối nhìn thấy họ ở đó?”

Tiêu Lập nghiêng rằng: “Ta đến ngoài cửa đúng lúc nàng đi ra từ địa đạo, quần áo xộc xệch, người đầy mùi rượu, dáng vẻ thật vội vã, nét hồng hào vẫn còn trên mặt, xem ra đã uống không ít...”.

Long Phi xen vào: “Khi đó tiền bối đã biết địa đạo thông ra đâu chưa?”

Tiêu Lập: “Bạch Phong đã cho ta biết”.

Long Phi: “Lúc đó tiền bối...”.

Tiêu Lập lạnh lùng: “Khi đó trong đầu ta nảy ra một ý nghĩ thật đáng sợ, nhưng rốt cuộc ta không kinh động đến nàng mà chỉ lặng lẽ bỏ đi. Ngang qua thư phòng Đinh Hạc thấy hắn ngồi một mình, trong tay cầm chiếc áo đỏ, trên bàn vẫn còn tiệc rượu, quần áo hắn cũng không chỉnh tề”.

Long Phi chỉ cúi đầu thở dài.

Tử Trúc bên cạnh bỗng đứng rơi lệ.

Tiêu Lập cảm hận: “Từ năm đó, ngày đó hằng năm Đinh Hạc đều đem áo đỏ ra nhìn mà uống như điên dại”.

Long Phi: “Cũng chính là tối qua...”.

“Đúng vậy!”

“Tiền bối khi đó...”

“Ta đương nhiên rất cảm giận, nhưng vẫn cố nén nhịn chỉ bỏ đi”.

“Ừm”.

Dù sao thì Tiêu Lập cũng không giống kiểu người thâm trầm đó. Với tính cách lão ta, lẽ ra khi ấy phải xông vào cho Đinh Hạc một trận mới phải.

Tiêu Lập giải thích: “Có lẽ vì khi đó ta chợt nhớ đến câu đồng sàng dị mộng”.

Long Phi chỉ nhìn lão ta thắc mắc.

Tiêu Lập: “Nếu ta xông vào, hấn sẽ ra sức phủ nhận cái áo đó không phải của Tiên Quân!”

Ngừng một lúc lão kể tiếp: “Sự thật là khi ta về đến tiểu lầu Tiên Quân cũng đã chỉnh lại quần áo”.

Long Phi: “Vậy sau đó thái độ của tiền bối thế nào?”

Tiêu Lập: “Ta vờ như không biết gì, từ đó bí mật theo dõi Tiên Quân, định đợi cho khi nào nàng đi gặp Đình Hạc sẽ cho đôi gian phu dâm phụ đó một bài học”.

Long Phi bắt giắc rùng mình.

Tiêu Lập cảm tức nói: “Ai ngờ sau lần đó Tiên Quân tuyệt nhiên không đến tiểu lầu, thậm chí không hề gặp lại Đình Hạc một lần, chờ chưa đến nửa năm mà ta đã gần như phát điên lên...”.

Long Phi cố nén tiếng thở dài!

Giọng Tiêu Lập như lạc đi: “Không lâu sau khi Ngọc Lang chào đời, cũng không hiểu sao càng ngày ta càng thấy nó không giống mình!”

Long Phi: “Khi nào tiền bối mới phát hiện ra cái bớt đen đó?”

Tiêu Lập: “Khoảng mười năm trước, một ngày mùa hè Ngọc Lang trần truồng tắm mưa trong sân, vô tình mắt ta nhìn thấy”.

Trong mắt Tiêu Lập lúc này như có ngọn lửa đang bùng cháy, lão đành giọng tiếp: “Giờ phút ấy ta phần nộ đến mức chỉ muốn một thương lấy mạng nó, nhưng ta vẫn cố nhịn...”

Long Phi: “Tại sao vậy?”

Tiêu Lập: “Trong trời đất này sự lạ nào mà chẳng có, rất nhiều chuyện chỉ là sự trùng hợp nên dù cảm giận đến đâu thì ta vẫn cố kìm chế, đợi tìm ra sự thực rồi mới hành động”.

Long Phi: “Vậy là bằng ấy năm Tiêu phu nhân cũng không gặp gỡ Đình Hạc”.

Tiêu Lập lạnh lùng: “Chính vì thế mà mãi ta không có chứng cứ”.

Long Phi: “Lẽ nào vì thế mà tiền bối khổ luyện Nhiếp Tâm thuật”.

Tiêu Lập nhìn qua Long Phi: “Khi đã hết cách, ta chỉ còn hy vọng vào Nhiếp Tâm thuật để khống chế Tiên Quân, khiến nàng tự nói ra sự thật”.

Long Phi bắt giắc đồng tình với Tiêu Lập...

Ái thê bất trung, thế hữu bất nghĩa, tuy đầy nghi ngờ nhưng lại không có cách nào tìm ra sự thật, những ngày tháng đó đối với Tiêu Lập thật không dễ dàng.

Tiêu Lập bật cười thê lương: “Ai ngờ khi ta luyện thành Nhiếp Tâm thuật thì Tiên Quân cũng ra đi, thật uổng công vô ích!”

Long Phi: “Dù sao bà ấy cũng không còn, việc này cũng nên bỏ qua!”

Tiêu Lập nghiêng răng: “Nàng dù chết nhưng Đình Hạc vẫn còn đó!”

Lão bỗng dưng sang Tử Trúc: “Một kẻ bại hoại như hấn lại được ông trời ban cho một đôi Tiên đồng Ngọc nữ. Tiêu Lập ta cả đời quang minh chính đại, tại sao hài nhi vừa sinh ra đã là kẻ thiếu năng? Lẽ trời ở đâu? Ta sao có thể nuốt nổi cơn giận này?”

Long Phi trầm ngâm tư lự.

Tử Trúc lại bắt đầu khóc.

Thiết Hổ nhú mày lạnh im, các bổ đầu thuộc hạ cùng nhìn lão vẻ đồng cảm.

Quả thật có chút gì đó không công bằng.

Tiêu Lập bi phẫn: “Tiên Quân cực lực phản đối hôn sự giữa Tử Trúc và Ngọc Lang khiến ta càng dám khẳng định”, giọng lão ta ngày càng chói lên kích động: “Ngọc Lang có gì không tốt mà Tiên Quân lại phản đối dữ dội như vậy? Chỉ có một cách giải thích rằng chúng là anh em ruột, đều là máu mủ của Đinh Hạc!”

Long Phi bắt giắc gật đầu.

Tiêu Lập đứng thẳng lên: “Nổi căm hận suốt hai mươi năm ta đã nhịn đến giờ này phút này, thực không thể chịu đựng thêm được nữa!”

Long Phi: “Vì vậy tiền bối đã chọn hôm qua để báo thù?”

Tiêu Lập: “Hôm qua là ngày thích hợp nhất!”

Long Phi: “Bức thư tôi gửi Tử Trúc chắc chắn đã rơi vào tay tiền bối?”

Tiêu Lập: “Là tiêu cục đưa nhầm”.

“Tiền bối vì thế mà lôi tôi vào chuyện này?”

“Ta hôm qua vốn định giết cả nhà Đinh Hạc báo thù, nhưng nghĩ lại làm vậy vẫn còn nhẹ cho Đinh Hạc nên ta muốn hắn sống không bằng chết!”

Tiêu Lập nắm chặt tay, tiếng “choang” vang lên.

Chiếc kệ đá vỡ vụn dưới thoi quyền của lão.

Long Phi thở dài: “Nhược Ngu vô tình biết được bí mật của tiền bối...”.

Tiêu Lập toàn thân run rẩy: “Nhược Ngu dẫn đòn, sống không bằng chết, cái chết có lẽ là một sự giải thoát cho nó”.

Long Phi: “Tiền bối có thể nhẫn tâm hạ độc thủ?”

Tiêu Lập nhìn sang Tử Trúc: “Không hiểu sao ta lại không thể nhẫn tâm tự tay giết chết cô!”

Lão nắm chặt hai tay: “Đáng hận, đáng hận, loại người như Đinh Hạc lại có được một con gái như cô, con rể như người!”

Long Phi chỉ còn biết lắc đầu thở dài.

Ánh mắt Tiêu Lập hướng về miệng địa đạo trước chân Thiết Hổ: “Người có thể tìm ra địa đạo này, đủ thấy thông minh hơn người”.

Long Phi: “Bình phong, tượng gỗ, những thứ ấy nếu đều ở trong địa đạo thông sang thư phòng thì chắc chắn tôi đã sớm đoán ra, nếu vậy đâu cần hỏi ngọn ngành. Nhưng sau khi từ địa đạo về thư phòng lại kinh ngạc thấy mà không hiểu sự tình, do vậy mà tôi bạo gan nghĩ rằng trong tiểu lâu này còn có địa đạo thứ hai”.

Tiêu Lập: “Thông minh lắm!”

Long Phi: “Ngọc Lang khi đó đã bị tiền bối không chế hoàn toàn rồi?”

“Muốn khống chế nó không khó!”

“Ngọc Lang tính tình nhu nhược, chắc dễ nghe theo sự sai bảo của tiền bối?”

“Không sai!”

“Vậy không phải huynh ấy không thích luyện võ, mà là tiền bối không cho luyện?”

“Tuyệt kỹ Tiêu gia há có thể truyền cho súc sinh Đinh gia sao?”

“Chuyện điêu khắc thần lân cũng là chủ ý của tiền bối?”

Tiêu Lập cắn răng: “Ta căm thù thần lân đen!”

Lão không căm hận loài thần lân đen đang sống mà là vết bớt đen hình thần lân sau lưng Tiêu Ngọc Lang. Cái lão hận kỳ thực là một con người!

Long Phi thở dài: “Không chỉ thời trẻ mới mắc sai lầm...”.

Tiêu Lập cười điên dại: “Không diệt hết cả nhà hắc thì sao có thể trút hết nỗi hận trong lòng ta!...”.

Long Phi lại thở dài: “Dụng tâm của tiền bối phải chăng quá thâm hiểm?”

Tiêu Lập vẫn cười không dứt, tiếng cười ngày càng kéo dài ra như tiếng khóc.

Nếu không phải là quá yêu Tiên Quân thì lão đã sớm giết nàng rồi, không cần lãng phí mười mấy năm trời như vậy. Lão vẫn cố nuôi dù chỉ là một tia hy vọng, hy vọng Tiên Quân thực sự không làm chuyện có lỗi với mình, hy vọng có thể chứng thực cái bớt kia chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên, không liên quan đến Đinh Hạc.

Lòng nghi ngờ sinh ra quỷ ác!

Lão luôn nhắc nhở tình bạn với Đinh Hạc nên bằng ấy thời gian không có bất kỳ hành động nào bất lợi với ông ta. Đến khi có thể chứng thực mọi chuyện thì Tiên Quân cũng không còn.

Giờ đây mọi thứ đối với lão cũng như nhau cả thôi.

Người chết không thể sống lại, nhưng lão vẫn đợi đến tận ba năm sau, tìm thời cơ hành động rồi mới sai Ngọc Lang đóng giả Tiên Quân để dẫn dụ Đinh Hạc.

Không nghi ngờ gì nữa, đây quá là một người cực kỳ si tình, đa tình đa hận.

Tình sâu hận càng sâu!

Chính câu nói của Đinh Hạc đêm trước đã vô tình trở thành ngọn lửa thổi bùng mọi chuyện. Tiêu Lập bao năm ôm hận, khi nghe câu nói đó đã không thể nhịn thêm.

Ngọn lửa một khi đã bùng lên thì không cách gì ngăn lại được. Lão điên cuồng vùng thương chặt đứt một ngón tay Đinh Hạc. Đinh Hạc có tật giật mình, run sợ khi biết Tiêu Lập trả thù vội trốn ngay vào địa đạo.

Kế hoạch báo thù bắt đầu từ đó.

Những chi tiết này, dù Tiêu Lập không nói thì Long Phi cũng dễ dàng tưởng tượng ra. Chàng thở dài: “Tiền bối làm vậy là đủ rồi!”

Tiêu Lập dứt tràng cười, thản nhiên nói: “Vẫn chưa đủ!”

Thiết Hổ xen vào: “Ông còn muốn gì nữa?”

Tiêu Lập chậm rãi, rõ ràng từng tiếng: “Giết sạch cả già trẻ Đinh gia!”

Cả mười mấy người đều bất chợt rùng mình.

Thiết Hổ đánh giọng: “Tuy tôi vẫn chưa có được chứng cứ, nhưng nếu ông còn tiếp tục muốn ra tay thì sẽ bị bắt ngay lập tức!”

Tiêu Lập chỉ cười khẩy.

Thiết Hổ lên tiếng: “Từ giờ trở đi, bất luận ông đi đâu thuộc hạ của tôi cũng đều theo sát”.

Tiêu Lập cười lớn: “Nếu tưởng ta sợ quan phủ các người thì lầm to rồi đây!”

Thiết Hổ cũng cười nhạt.

Tiêu Lập vẫn cười ha hả: “Ta dụ Long Phi đến mục đích cũng là để Đinh Hạc biết thế nào là sống không bằng chết. Hắc đã ở đây, việc gì ta phải bận tâm đến chuyện khác!”

Thiết Hổ sầm mặt, đánh giọng quát: “Tiêu Lập to gan! Chẳng lẽ trong mắt ngươi không còn vương pháp?”

Tiêu Lập thản nhiên: “Báo thù rửa hận vốn là lẽ đương nhiên!”

Thiết Hổ: “Oan có đầu nợ có chủ! Nếu muốn báo thù thì ngươi hãy đi tìm Đinh Hạc, còn như giết người bừa bãi thì pháp luật không dung!”

Tiêu Lập khua tay: “Tiểu bối, câm ngay!”

Thiết Hổ vẫn dang dăng: “Nếu người còn ngồng cuồng thì hãy hỏi còng sắt trên tay ta đây!”

Tiêu Lập cười khinh thị: “Ta sẽ giết Tử Trúc trước mặt người xem người làm thế nào!”

Lời vừa dứt, ống tay áo bên trái, rồi tay áo bên phải phút chốc đã biến thành ba cây gậy sắt dài ba tấc, trong đó có một cái là đoản thương.

Long Phi vừa thấy vội kêu lên: “Cẩn thận!” Chưa dứt lời tiếng sắt thép đã vang lên, Tiêu Lập nhanh như chớp lấp ba khúc gậy thành trường thương. Thương dài chín tấc!

Lưỡi thương sắc như nước, tua thương đỏ như máu.

Tiêu Lập hai mày nhíu lên, tư thế như ngọn núi đá sừng sững, oai khí khiếp người.

Thiết Hổ hét lớn: “Tiêu Lập to gan, còn không mau thu binh khí!”

Mắt Tiêu Lập trừng lớn, giận dữ quát: “Cút mau!”. Trường thương vung lên. Thiết Hổ vội đưa còng sắt lên đỡ. Một tràng âm thanh hỗn độn chói tai, tiếng khóa sắt va vào lưỡi thương. Tiêu Lập quát: “Còn không mau cút!”

Tay phải Thiết Hổ run lên, “keng”, chiếc khóa văng khỏi tay bay ra ngoài cửa. Thiết Hổ mặt mày biến sắc, đám thuộc hạ hai bên tả hữu cũng đổi sắc diện, đao trong tay sẵn sàng nghênh chiến.

Tiêu Lập lại hét lớn: “Cút!”, một thương bung ra chiêu “Tảo Thanh Thiên Mã”.

Âm thanh hỗn độn lại vang lên, cả tám cây trường đao bắn ra bay về đủ các phía. Tám bồ khoái còn chưa hết kinh hãi, mặt mũi đỏ ra vàng bệch, cả Thiết Hổ cũng không ngoại lệ.

Tiêu Lập lại hét lớn một tiếng, mũi thương đâm thẳng yết hầu Tử Trúc, tua thương như máu tươi, lưỡi thương lóe sáng như tia chớp!

Ai có thể ngăn được đường thương này!

Thế ra tay như chớp giật, tiếng hét như sấm rền. Mũi thương chỉ còn cách yết hầu Tử Trúc trong gang tấc.

Một tiếng “xoảng” lạnh lùng vang lên, kim hoàn từ trên không lao tới, không chệch một ly chạm đúng mũi thương. “Cạch” một tiếng, thế thương mạnh mẽ bị kim hoàn hóa giải.

Tiêu Lập hét lên: “Hay!”, tay phải tung liền tám thương. Long Phi hai tay không ngớt tung kim hoàn, chiếc nào cũng kích trúng đầu thương của Tiêu Lập.

Tiếng kim thiết va vào nhau liên hồi. Tám chiêu thương liên tiếp bị kim hoàn hóa giải. Long Phi tung hoàn, cả người cũng di chuyển theo. Hoàn thứ chín lao đi cũng là lúc chàng tới được bên Tử Trúc. Tiêu Lập phóng thương tới. Long Phi kêu lên giận dữ, kiếm nhanh như chớp vung lên.

Tiêu Lập cười nhạt: “Nhất Kiếm Cửu Phi Hoàn, quả danh bất hư truyền!” Chỉ mới đến chữ “truyền”, thương trong tay đã đâm liền bốn mươi chín nhất, nhất nào cũng hiểm ác chí mạng.

Long Phi mặt lạnh như băng, liên tiếp đỡ liền bốn mươi chín đường thương ấy. Tiêu Lập vẫn không dừng tay, tung tiếp ba chiêu nữa. Long Phi lại hóa giải gọn gàng.

Nhưng một tiếng hô biến vang lên, tam thương bỗng chốc biến thành tứ thương, đâm thẳng vào yết hầu Long Phi. Long Phi đã thấm mệt, mắt thấy mà không kịp quay kiếm lại.

Nhưng cũng chính thời khắc ấy chàng kịp thời nghiêng mình né sang một bên, mũi thương đâm sượt qua gáy. Lưỡi thương hạ xuống, bỗng trở nên linh hoạt biến hóa khôn lường kích thẳng vào ngực Long Phi. Nội công Tiêu Lập đủ làm tan bìa võ đá, huống hồ lại là da thịt người.

Kiểm Long Phi vung lên vừa kịp chặn lưỡi thương. Đòn công này tuy cổ quái nhưng Long Phi đã từng thấy Tiêu Nhược Ngu dùng gây thi triển một lần trong nghĩa trang. Hôm nay uy lực của chiêu dưới tay Tiêu Lập cũng chỉ hơn Nhược Ngu một bậc mà thôi. Long Phi vốn là một đại cao thủ nên chỉ lĩnh giáo một lần cũng biết cách hóa giải.

Tiêu Lập hét lên: “Giỏi lắm!”, thương lại biến hóa, vẫn nhằm ngực Long Phi đâm tới. Long Phi lại dùng kiếm đỡ gọn, bỗng “vù” một tiếng, một mũi thương nhỏ sắc lao ra từ trong mũi chiếc thương lớn bắn thẳng vào tim Long Phi!

Ngực chàng vốn chỉ cách trường thương bảy tấc, hai lưỡi thương này đã dài hai tấc, muốn đâm chỉ cần ba tấc đã đủ chí mạng, huống hồ là những năm tấc. Đây thực sự nằm ngoài chỗ tưởng của Long Phi, cũng chính là thương thứ ba trong “Tam Thương Truy Mệnh” khét tiếng của Tiêu Lập.

“Tam Thương Truy Mệnh”, chỉ một thương đã đủ vong mệnh, huống hồ cả ba thương cùng tận lực xuất ra!

Long Phi nhìn thấy Tử thần đang tới, nhưng chỉ còn nước than thầm.

Chính trong thời khắc quyết định ấy, một ánh kiếm lóe sáng vụt lao đến nhanh như chớp giết hất tung cây thương. Áo trước ngực Long Phi rách tung, sắc nhọn là vậy nhưng may chỉ rách áo.

Long Phi rùng mình, vội chuyển người đến trước che chắn cho Tử Trúc.

Tiêu Lập thu thương như định bỏ đi.

Ánh kiếm tắt, một thân hình cao gầy xuất hiện giữa hai người.

Đinh Hạc!

‘Nhất Kiếm Câu Hồn’ Đinh Hạc!

* * * * *

Cánh cửa địa đạo trong thư phòng Đinh gia mở tung. Đinh Hạc chính là đi ra từ đó, từ đó phi thân bay lên mới kịp chặn đường thương chí mạng của Tiêu Lập.

Trên người ông ta là bộ nho phục lĩnh trắng, mặt còn trắng hơn cả màu áo, không một chút sắc hồng, không một tia máu.

Thần thái xem ra chưa hết mệt mỏi, vậy mà kiếm trong tay vẫn nhanh như gió, mạnh như bão.

Kiếm đã hạ, Đinh Hạc nhìn Tiêu Lập với ánh mắt bi ai đầy hổ thẹn. Tiêu Lập gác thương ngang ngực cũng nhìn lại Đinh Hạc, đôi mắt như bắn ra lửa: “Đến đúng lúc lắm!”.

Đinh Hạc nghẹn lời: “Tiêu huynh!”

Tiêu Lập lạnh như băng: “Không dám!”

Đinh Hạc giọng run run: “Những gì các người nói ban này, ta trong địa đạo đều đã nghe thấy cả!”

Tiêu Lập cười khẩy: “Địa đạo này cũng có ích đấy chứ!”

Đinh Hạc thở dài cúi đầu.

Tiêu Lập nhìn Đinh Hạc dò xét một lượt: “Lão đầu tử Hoa Phương ấy xem ra cũng có chút bản lĩnh!”

Đinh Hạc: “Nghe nói Hoa Phương là do huynh mời đến?”

Tiêu Lập: “Vì ta không muốn thấy người chết như vậy”.

Đinh Hạc: “Tiểu đệ phải đa tạ ơn cứu mạng của Tiêu huynh lần nữa!”

Tiêu Lập cười lớn: “Cái này ta lại càng không dám!”

Đinh Hạc thoáng suy nghĩ, nhìn Tiêu Lập: “Tiểu đệ có vài lời muốn nói”.

Tiêu Lập: “Mời!”

Đinh Hạc hít sâu một hơi: “Không giấu gì huynh, đệ thực lòng yêu Tiên Quân!”

Tiêu Lập gần giọng: “Ta biết!”

“Tiên Quân cũng yêu đệ”.

Tiêu Lập cười lạnh lùng.

Đinh Hạc: “Trước khi Tiên Quân được gả cho huynh, chúng tôi đã qua lại với nhau bằng địa đạo nhưng chỉ là nói chuyện cầm kỳ thi họa chứ tuyệt nhiên không làm chuyện gì mờ ám”.

Tiêu Lập chỉ cười nhạt.

Đinh Hạc: “Mỗi khi hò hẹn chúng tôi đều lấy tiếng đàn làm hiệu. Khúc nhạc do Tiên Quân soạn, gọi là ‘Quân lai’”.

Tiêu Lập cười lớn: “Hay cho khúc ‘Quân lai’!”

Đinh Hạc cúi đầu thở dài.

Tiêu Lập cảm phẫn: “Ta đã biết chuyện này khi thử Nhiếp Tâm thuật với nàng!”

Đinh Hạc chậm rãi: “Bạch Phong chỉ thích một mình Tiêu huynh nên đã lệnh cho nàng thành hôn với huynh. Lệnh cha khó cưỡng mà Tiên Quân lại vốn rất hiếu thuận. Tiêu huynh cũng là bậc anh hùng hào kiệt, luận võ công luân danh tánh đều hơn hẳn đệ, thế nên khi nàng thành thân với huynh ta dù có thất vọng cũng vẫn chúc phúc cho hai người”.

Tiêu Lập cười khẩy: “Thật vậy sao?”

Đinh Hạc lại thở dài: “Đệ đã định rời khỏi trấn Phong Hoàng nhưng không hiểu sao dần dần mãi mà không đi được”.

Tiêu Lập: “Vì ngươi không đành?”

Đinh Hạc than thở: “Có lẽ là vì Tiên Quân”.

Tiêu Lập cười nhạt: “Phải thì phải, không phải thì không phải, có lẽ gì ở đây?”

Đinh Hạc: “Sự thực đêm đó diễn ra thế này...”.

Tiêu Lập gần giọng: “Nói!”

Đinh Hạc từ tốn kể lại: “Sau khi về với huynh, do tâm tính hai người không hợp nên Tiên Quân luôn cảm thấy cô đơn tẻ nhạt. Đêm đó khi huynh đi xa, nàng vô tình tìm về chốn cũ, đúng lúc ấy đệ ở thư phòng đàn khúc ‘Quân lai’, nhìn ánh trăng mà tưởng nhớ đến nàng. Tiên Quân nghe khúc nhạc cũ không cầm lòng được, đã vượt qua địa đạo đến thư phòng của đệ...”.

Tiêu Lập quát: “Kể tiếp đi!”

Đinh Hạc: “Đệ ngồi đối diện với nàng trong thư phòng, thương nhớ bao lâu nay mới được gặp nên nổi si mê nàng trời dấy, cố ý mượn rượu tiêu sầu, uống cho thật say...”.

Tiêu Lập cười to: “Say? Say hay lắm!”

Về hồ thẹn càng hiện rõ trên mặt Đinh Hạc: “Tỉnh lại thấy đang cùng nàng nằm trên giường trúc, quần áo vứt lung tung. Tiên Quân kinh hãi bật dậy, vừa sợ vừa xấu hổ, nước mắt tuôn trào đến áo khoác cũng không kịp mặc, không nói lời nào vội vàng chạy qua địa đạo. Khi ấy đệ cũng không biết nên làm thế nào, chỉ đứng ngây ra một chỗ”.

Tiêu Lập nhìn khắp một lượt, giọng đánh lại: “Các người đều nghe cả rồi chứ?”

Long Phi không còn biết nói gì, chỉ im lặng thở dài. Tử Trúc nước mắt dần dụa. Thiết Hồ cùng đám thuộc hạ vẫn lạnh lùng nhìn Tiêu Lập, song ánh mắt dường như cũng có chút dịu đi.

Đinh Hạc lắp bắp: “Sau đó đệ cố gắng sắp xếp lại mọi chuyện nhưng mọi thứ đều rối tung cả lên”.

Tiêu Lập nghiêng răng: “Còn Ngọc Lang thì sao?”

Đinh Hạc không biết nói gì.

Tiêu Lập nhìn Đinh Hạc đầy căm hận, lúc lâu sau mới lạnh giọng nói: “Đêm nay chính ngươi đã thừa nhận mọi chuyện, xem ra vẫn còn là hảo hán, ta sẽ không làm khó con gái ngươi nữa”.

Đinh Hạc cúi đầu: “Đa tạ Tiêu huynh rộng lòng”.

“Nhưng người phải trả lại công bằng cho ta!”

Đinh Hạc bình thản: “Tiểu đệ cũng nghĩ vậy!”

Thương trong tay Tiêu Lập chỉ về hướng cửa: “Ra ngoài kia!”

Đinh Hạc bỗng cười lớn, lắc đầu nói: “Không cần!”

Tiêu Lập giận dữ: “Súc sinh! Đồ nhợc phu!”

Đinh Hạc không trả lời, cũng đã không thể trả lời.

Cây thanh phong ba tác trong tay chớp mắt đâm thẳng vào yết hầu.

Ra tay nhanh như chớp không ai kịp ngăn, chỉ một kiếm yết hầu đã đứt.

Chỉ một kiếm!

Nhất Kiếm Câu Hồn thật không hổ danh Nhất Kiếm Câu Hồn, giết người chỉ cần một kiếm, nay tự giết mình cũng vậy.

Đến lúc Đinh Hạc gục ngã, máu ở cổ mới tung tóe bắn ra.

Chúng nhân bấy giờ mới bừng tỉnh. Tử Trúc kêu lên thất thanh: “Cha ơi!” rồi bổ nhào đến. Tiêu Lập nhìn Đinh Hạc ngã xuống, khóe mắt rung lên: “Hay, hay lắm!”

Chữ thứ hai chưa dứt, chợt tiếng khóc thống thiết vọng lại phía ngoài cửa.

Tiêu Lập nghe tiếng nhìn theo, ngoài đó Bạch Tam Nương đang lịm đi, tóc bạc trắng đầu, cả người run rẩy: “Các người sai rồi! Sai hết cả rồi!”

Tiêu Lập ngây ra: “Bà nói bậy gì thế?”

Bạch Tam Nương vẫn chỉ nói một câu: “Sai cả rồi!”

Tiêu Lập giận dữ quát: “Cái gì sai?”

Bạch Tam Nương vừa khóc vừa nói: “Thiếu gia Ngọc Lang đúng là con trai Đinh lão gia!”

Tiêu Lập gần giọng: “Thế thì còn sai gì nữa?”

“Nhưng Ngọc Lang thiếu gia không phải do Tiên Quân tiểu thư sinh ra!”

“Cái gì?”. Tiêu Lập ngây người.

“Là do Đinh phu nhân sinh ra!”

Tiêu Lập giật mình: “Nói láo!”

Bạch Tam Nương: “Sự thật đúng là như vậy!”

“Chẳng lẽ Tiên Quân không có thai, chẳng lẽ là bụng giả?”

“Đều không phải!”

“Vậy đứa trẻ đâu? Lẽ nào các người ném nó đi rồi?”

Bạch Tam Nương lắc đầu: “Ngọc Lang là do Đinh phu nhân sinh ra, còn Tử Trúc mới là con của tiểu thư!”

“Nói láo! Ai mà không biết Tử Trúc là con gái Đinh Hạc, sao có thể là con ta?”

“Tử Trúc đúng là con của tiểu thư và lão gia!”

“Mụ già này điên mất rồi!”

“Sự thực là thế này...”

“Đều tại tôi không tốt, hại chết hai vị thiếu gia Ngọc Lang và Nhợc Ngu, hại cả Đinh lão gia...”

Bạch Tam Nương khóc lóc thật thương tâm, không hề giống như đang nói dối. Ai cũng hiểu bên trong chuyện này chắc còn nhiều uẩn khúc nên đều ngây người lắng nghe.

Tử Trúc cũng không ngoại lệ.

Tiêu Lập nôn nóng giục: “Nói! Mau mau nói!”

Bạch Tam Nương nức nở kể: “Một tháng trước khi tiểu thư lâm bồn, có một hôm nô tỳ nghe được câu chuyện lão chủ nhân nói với lão gia. Chủ nhân nói rằng hai nhà Tiêu, Bạch đều hiếm muộn nên lần này bất luận thế nào tiểu thư cũng phải sinh được con trai nối dõi hương hỏa, nếu là gái thì sẽ bỏ đi...”

Tiêu Lập nhăn mày: “Hừm, à, hình như ta có nói vậy”.

Bạch Tam Nương: “Lão gia khi đó cũng luôn mồm nói phải, sau đó lão chủ nhân còn nói, nếu tiểu thư sinh con gái thì sẽ để lão gia đi nạp thêm tỳ thiếp...”

Tiêu Lập lại quát: “Điều này thì có liên quan gì chứ?”

Bạch Tam Nương: “Nô tỳ luôn ghi nhớ những lời đó trong lòng”.

Nói rồi nước mắt lại trào ra: “Tiểu thư lâm bồn lại sinh ra con gái, hôm đó vừa hay Đinh phu nhân cũng sinh con trai. Người hầu hạ bên đó lại chính là chị họ của nô tỳ. Hai chị em nô tỳ từ nhỏ đã bị bán vào Bạch gia, cùng lớn lên với tiểu thư, được tiểu thư đối đãi như chị em nên đều mong tiểu thư có được cuộc sống vui vẻ, không vì sinh con gái mà bị hại, cũng không muốn lão gia có thêm tỳ thiếp làm tiểu thư buồn, vì thế đã bàn với nhau tráo đổi hai đứa trẻ...”.

“Cái gì?” Hai mắt Tiêu Lập trừng đến rách cả mí.

Bạch Tam Nương: “Hai chị em nô tỳ nghĩ rằng lão gia và Đinh lão gia đã tình như thủ túc thì con của người này hay người kia cũng không quan trọng, nào ngờ...”.

Chưa dứt lời đã lại khóc lên thảm thiết: “Nô tỳ đáng chết!”

Tiêu Lập khàn giọng: “Chẳng qua cũng là chúng ta uống rượu nói đùa, sao ngươi lại xem là thật?”

Loại người lỗ mãng như Tiêu Lập và Bạch Phong, còn có lời nào là không dám nói? Không ngờ những lời càn quấy đó lại bị Bạch Tam Nương nghe thấy, không ngờ hơn nữa bà ta lại coi đó là chuyện thật, đến nằm mơ cũng không ngờ!

Bạch Tam Nương gục đầu nức lên: “Nô tỳ đáng chết!”

Tiêu Lập nghiêng răng tuôn ra một tràng: “Ngươi quả là đáng chết! Đáng chết! Đồ vô lại! Để ta đánh chết thứ đồ vô lại như ngươi!”, hai tay cầm thương đều run lên nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Bạch Tam Nương dập đầu đến chảy máu rồi bồng vút dậy lao đầu vào cây cột bên cạnh, “bụp” một tiếng lạnh lùng, người bà ta đổ xuống, nhũn ra như một bãi bùn.

Không ai kịp ngăn lại, bởi ai cũng đều bị câu chuyện làm đờ người ra vì ngạc nhiên và kinh hãi. Tiêu Lập có thể ngăn cản nhưng lão lại không ngăn. Nhìn Bạch Tam Nương ngã xuống mà lão cười lên điên dại: “Chết hay lắm! Chết hay lắm!”

Câu thứ hai chưa dứt thì mũi thương sắc nhọn đã quay ngược đâm thẳng vào ngực, chính là cây thương trong tay lão.

Máu tươi phun ra, tiếng cười đứt quãng!

Long Phi kêu lên kinh hoàng: “Không được!”, rồi lao vút tới. Tử Trúc buột miệng kêu lên một tiếng “Cha!”, rồi cũng lao lại chỗ Tiêu Lập.

Tiêu Lập một tay vịn vào Long Phi, tay kia kéo Tử Trúc vào lòng, trong mắt có nước, trong nước thấp thoáng huyết hồng.

Lão lấy hơi, gắng gượng yếu ớt gọi: “Long Phi!”.

Long Phi run rẩy: “Có vấn bói!”

Nước mắt và máu Tiêu Lập quyện lẫn vào nhau: “Ngoan lắm, ta giao Tử Trúc cho con”.

Long Phi ghen ngào không thốt nên lời, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Tiêu Lập lại gọi: “Tử Trúc!”

Tử Trúc khóc lóc gọi cha.

Tiêu Lập giọng đứt quãng: “Con gái ngoan, con gái xinh của ta, tha lỗi...” chưa nói hết câu, đầu đã gục xuống tắt thở.

Tử Trúc khóc lóc thống thiết, Long Phi cũng nấc nghẹn từng tiếng.

Thiết Hổ cùng các bộ khoái được tận tai tận mắt chứng kiến mọi chuyện, đều sững sờ lặng đi như tượng.

* * * * *

Gió lạnh xuyên qua cửa sổ, thổi khô nước mắt trên khoe mắt Tiêu Lập.

Một con người cương liệt nhưng đầy lòng nghi kỵ, yêu cũng sâu mà hận cũng tận cùng. Vì chứng minh sự trinh bạch của ái thê mà lao tâm khổ tứ mười mấy năm trời, tháng ngày sống trong đau khổ nhưng vẫn nhẫn nhịn âm thầm, tự mình đi tìm đáp án không cần hỏi Đinh Hạc, hỏi Tiên Quân.

Những giọt lệ trong mắt Đinh Hạc cũng bị gió lau khô rất nhanh. Một con người không biết dứt bỏ cái không thuộc về mình, cực kỳ si tình nhưng cũng cực kỳ nhu nhược, võ công cao cường nhưng lại không dám đối diện với sự thật.

Bạch Tam Nương cũng là một kiểu người, kiểu người thích quyết định chuyện người khác mà chỉ cho mình là đúng. Còn Bạch Tiên Quân? Người phụ nữ dịu dàng hiền thuận, lòng yêu người khác nhưng không dám chống lại ý cha, đến khi bị gả cho người mình không yêu thì chỉ còn biết sống trong buồn rầu cô quả, trong tâm vẫn không thể quên người cũ, đến khi có chuyện mới hối hận khôn cùng.

Còn Bạch Phong? Đường như ông không làm sai chuyện gì cả, chẳng qua chỉ vì nghĩ rằng người mà mình thích thì con gái mình cũng thích, sự lựa chọn của mình vì thế là hoàn toàn đúng đắn. Có một điều mà ông không nghĩ tới, người lấy chồng là con gái ông ta chứ không phải ông ta!

Cả năm loại người này, dù là ai cũng có thể một mình tạo ra bi kịch, hướng hồ lại cùng nhau xuất hiện một nơi.

Rốt cuộc bi kịch đã xảy ra, một trường đại bi kịch.

* * * * *

Máu và nước mắt đều đã cạn.

Thù hận đã theo người chết xuống mồ!

Long Phi ôm chặt Tử Trúc trong lòng, lặng im nhìn trời đêm ngoài cửa sổ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-tich-dich>